

UNLOCKING THE TRUTH

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΤΕΥΧΟΣ 3

COME OVER TO THE OTHER SIDE

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΣ

Η θηλυκή εκδήλωση του Μαύρου
Συναντήσεις με παράξενες μαυροφόρες
της λαογραφίας και των αστικών θρύλων
που συνδέθηκαν με δυσοίωνα συμβάντα

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΖΗΣΗΣ

Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών
Οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες
και οι παράξενες ιστορίες
της μεσαιωνικής πόλης

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μυστηριώδη περιστατικά
δαιμονισμού που συντάραξαν
το πανελλήνιο

THE MANDELA EFFECT

Η εύπλαστη μορφή
του παρελθόντος

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ

Αστρονομικά φαινόμενα
αποδιδόμενα σε θεϊκές
παρεμβάσεις

ΦΥΣΙΚΗ Ή ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ;

Ποια είναι τα όρια των δύο;
Μπορούν οι νευρώνες του εγκεφάλου
να κατανοήσουν τι είναι αληθινό
και τι ψεύτικο;

INSIDE THE MYSTERIES

Ταξίδι στο εσωτερικό των μεγαλύτερων μυστηρίων του κόσμου
ΑΤΙΑ # Εξωγήινες Βάσεις # Περιοχή 51 # Λευκή Πυραμίδα Κίνας
Το Πρόσωπο του Άρη # Μαύρες Τρύπες

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Νίκος Αποστολόπουλος

ΒΟΗΘΟΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Δήμητρα Καλλινίκου

Γιάννης Σφιγκάκης

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Rosemary Adonelos

Μαρία Καμπουρέλη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Νίκος Αποστολόπουλος

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ερ.Ε.Ν.Ζω

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Χαρίτων Τομπουλίδης

Παναγιώτα Πρέκα – Παπαδήμα

Δήμητρα Καλλινίκου

Νίκος Αποστολόπουλος

Έρικ Σμυρναίος

Χάρης Κουτσιαύτης

Συνέντευξη του Βαγγέλη Ζήση στην

Δήμητρα Καλλινίκου

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ - ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Απόστολος Χειρδάρης

Γιώργος Λεκάκης

Δημήτρης Μακριδόπουλος

Μηνάς Τσικριτής

Ειρήνη Σπανοπούλου

Ματθαίος Αικατερινίδης

Στάθης Γλιάτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3-8 COSMOSNEWS

9-12 Μυστήρια από την Αρχαιότητα

13 Ταξίδι στο Χρόνο

15-16 Φυσική ή Μεταφυσική

17-22 Ομήρου Ιλιάς: Αστρονομικά
Φαινόμενα Αποδιδόμενα σε Θεϊκές
Παρεμβάσεις

23-28 Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών

29-32 Μαυροφόρες: Η Θηλυκή Εκδήλωση
του Μαύρου

33-37 Οι Δαίμονες της Κρήτης

39-42 The Mandela Effect

43-51 Ταξίδι στο Εσωτερικό των
Μεγαλύτερων Μυστηρίων του Κόσμου

53-55 Ο Ελληνικός Τύπος στην Υπηρεσία
του Πραφυσικού

57 Αποφθέγματα Μεγάλων
Προσωπικοτήτων

Στείλε μας τη δική σου παραφυσική εμπειρία.

Είχες προσωπική εμπειρία με κάποιο ανεξήγητο φαινόμενο;

Θέλεις να δημοσιεύσουμε την ιστορία σου μέσα από τις σελίδες του περιοδικού;

Θέλεις να κουβεντιάσουμε την εμπειρία σου εμπιστευτικά χωρίς να δημοσιευθεί;

Θέλεις να μας προτείνεις να επισκεφτούμε κάποια περιοχή μυστηρίου που γνωρίζεις;

Στείλε μας την εμπειρία σου γραμμένη στα ελληνικά, με όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες, στο email του περιοδικού: UtTmagazine2017@gmail.com

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Κείμενα, γραφικά, λογότυπα, φωτογραφίες, αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία και ως συλλογικό έργο προστατεύεται κατά τις σχετικές διατάξεις του ελληνικού δικαίου, του ευρωπαϊκού δικαίου και των διεθνών συμβάσεων περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Η μη τήρηση των ανωτέρω επισύρει τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993, άρθρο 66. Τα άρθρα που υπογράφονται δεν εκπροσωπούν υποχρεωτικά την άποψη του περιοδικού.

Η στήλη της Θεανώ

Σεξουαλική ενέργεια: κλειδί για πνευματική ανύψωση ή μέσον χειραγώγησης συνειδήσεων;

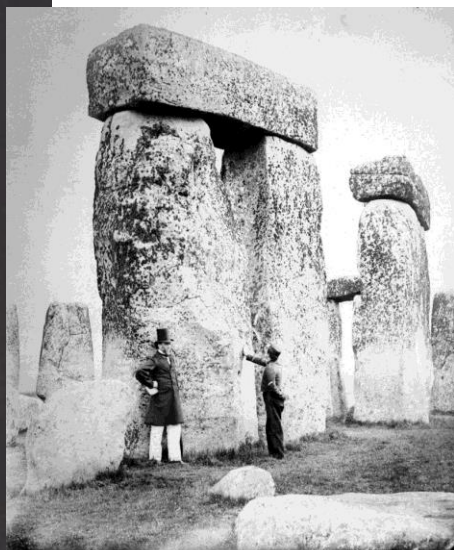
Μας αποκεφάλισαν και μας ευνούχισαν, θέλοντας να μας αποκόψουν από τα ενεργειακά κέντρα, εκείνα που θεωρούνται μείζονες μετασχηματιστές και μετουσιωτές συμπαντικής ενέργειας μέσα στο ανθρώπινο σώμα, δηλαδή το ιερό κέντρο και αυτό της κεφαλής. Εξ ου και η στρατευμένη αγαμία από τις περισσότερες θρησκείες, η γυναίκα ως διάβολος και μίasma (καθόσον γνώριζε η εξουσία ότι η γυναίκα φέρει μετουσιωτικές δυνάμεις κατά την ερωτική πράξη και όχι μόνο), ο υποβιβασμός της ερωτικής πράξης σε πορνεία, και η προσπάθεια εκφυλισμού του κωνοειδή αδένος (επίφυση) μέσα από τοξικές ουσίες που μας ταΐζουν... το φθόριο, τα βαριά μέταλλα, τα μεταλλαγμένα, τα εμβόλια, τους ψεκασμούς. Το θέμα

του σεξ θα χρειαστεί να επαναπροσδιοριστεί υπό το φως μιας νέας ανώτερης συνειδητότητας και το 2ο ενεργειακό κέντρο (των γεννητικών οργάνων) θα χρειαστεί να αποκατασταθεί και να αναγνωριστεί εκ νέου από τους σύγχρονους μνημένους, ως μια σημαντική Πύλη μετάβασης και ανύψωσης προς την ανώτερη συνειδητότητα των κοσμικών σφαιρών. Εσκεμμένα η εκάστοτε εξουσία + θρησκεία προσπάθησε να μας αποτρέψει από την γνώση της ροής, απορρόφησης και διαχείρισης της ενέργειας σ' αυτά τα κέντρα, παραπλανώντας, αποκρύπτοντας, διαστρεβλώνοντας κ ποδοπατώντας την ιερή μετουσιωτική δύναμη της ερωτικής συνεύρεσης που θα χρειαστεί να ανακαλύψουμε εκ νέου και να μάθουμε να την προσφέρουμε ως θυμίαμα άνωθεν, τροφοδοτώντας και χτίζοντας έτσι λεωφόρους φωτός και γέφυρες με τις ανώτερες διαστάσεις που βρίσκονται μέσα μας..

Οι πρώτες φωτογραφίες του Stonehenge κυκλοφόρησαν πρόσφατα για πρώτη φορά

Οι πρώτες εικόνες των ανθρώπων που επισημαίνουν και απολαμβάνουν το μνημείο του Stonehenge, κυκλοφόρησαν για πρώτη φορά πρόσφατα και δόθηκαν στο κοινό. Πέντε άνθρωποι που βρίσκονται μέσα στο χώρο με τους πέτρινους γίγαντες, άλλοι στο γρασίδι, άλλοι να ακουμπούν και άλλοι να κάθονται πάνω στους ογκόλιθους, όλοι ντυμένοι με ωραία ρούχα, και κανένας να μην φαίνεται να ενοχλείται από το γεγονός ότι οι αυτοσχέδιες έδρες τους είναι μερικές από τις πιο διάσημες πέτρες στον

κόσμο. Οι συγκεκριμένες εικόνες οι οποίες πρόσφατα δημοσιοποιήθηκαν από την εταιρεία έρευνας φωτογραφίας TimePix, είναι από το 1867 και αποτελεί μέρος της πρώτης γνωστής φωτογραφικής ακολουθίας που έχει ληφθεί ποτέ από το Stonehenge. (Υπάρχουν παλιότερες μεμονωμένες φωτογραφίες στη Βασιλική Συλλογή.) Είναι από ένα βιβλίο που ονομάζεται Σχέδια και Φωτογραφίες του Stonehenge, το οποίο κυκλοφόρησε από την «Έρευνα και Οργάνωση» του Ηνωμένου Βασιλείου και γράφτηκε από τον επικεφαλής του τμήματος, συνταγματάρχη Henry James. Από τότε που άρχισε η «Έρευνα και Οργάνωση» στα τέλη του 18ου αιώνα, οι εργαζόμενοι της χρησιμοποίησαν διάφορα εργαλεία για να βγάλουν το έθνος σε χαρτί. Στη δεκαετία του 1860, μεγάλο μέρος της ενέργειας του οργανισμού επικεντρώθηκε στη χαρτογράφηση όλης της Μεγάλης Βρετανίας, ανά κομητεία. Όπως εξηγεί ο πρόεδρος του Henry James, τα σχέδια και οι φωτογραφίες του Stonehenge έγιναν για τους αξιωματικούς του οργανισμού, για να προετοιμαστούν για τις συναντήσεις με τα «Αντικείμενα της Αρχαιότητας» που θα μπορούσαν να συναντήσουν κατά τη διάρκεια της δουλειάς τους.

STONEHENGE.
TRILITHONS (BAND C) FROM THE SOUTH WEST.

Photographed by the Ordnance Survey Department, Colonel Sir Henry James R.E. F.R.S. & Director
1867.

STONEHENGE.
VIEW FROM SOUTH WEST.

Photographed by the Ordnance Survey Department, Colonel Sir Henry James R.E. F.R.S. & Director
1867.

Σπάνια ορυκτά μέταλλα που ανακτήθηκαν από ναυάγιο 2.600 ετών, πιστεύεται ότι προέρχονται από τη θρυλική Ατλαντίδα

Μια ομάδα ναυτικών αρχαιολόγων έχει ανακαλύψει αρκετές δωδεκάδες πλινθώματα που είναι διασκορπισμένα στον αμμώδη βυθό της θάλασσας κοντά στις ακτές της Σικελίας, από ένα ναυάγιο 2.600 ετών. Τα πλινθώματα είναι κατασκευασμένα από ορείχαλκο, ένα σπάνιο μέταλλο που ο Πλάτωνας έγραψε πως προερχόταν από τη θρυλική πόλη της Ατλαντίδας. Ο Πλάτων στον Κριτία λέει οι κάτοικοι της μυθικής Ατλαντίδας γνώριζαν τον «έκ γῆς ὀρυττόμενον» ορείχαλκο, που έλαμπε σαν φωτιά («πυρώδης») και ήταν το πιο πολύτιμο μέταλλο μετά τον χρυσό. Στο ίδιο κείμενο αναφέρεται πως τα τείχη της ακρόπολης και το εσωτερικό του ναού του Ποσειδώνα στην Ατλαντίδα ήταν επενδυμένα με ορείχαλκο (Πλάτων, Κριτίας, 114e, 116b-d, 119d). Στο ναυάγιο βρέθηκαν το 2015 συνολικά 39 πλινθώματα (μεταλλικά χυτά σε ορθογώνια μπλοκ). Το 2017, βρέθηκε μια άλλη μάζα του ίδιου μετάλλου. Υπήρχαν 47 ακόμα πλινθώματα δημιουργώντας ένα σύνολο 86 μεταλλικών κομματιών που έχουν βρεθεί μέχρι σήμερα. Το ναυάγιο βρέθηκε το 1988 και βρισκόταν σε ρηχά νερά περίπου 300 μέτρα μακριά από την ακτή της Γέλας στη Σικελία. Η Γέλα ήταν μια πλούσια πόλη κατά την εποχή του ναυαγίου και είχε πολλά εργαστήρια που παρήγαγαν ωραία αντικείμενα. Οι ερευνητές πιστεύουν ότι τα κομμάτια του ορείχαλκου προορίζονταν για τα εργαστήρια όταν βυθίστηκε το πλοίο. Η ανακάλυψη των πλινθωμάτων ορείχαλκου θεωρείται πολύ σημαντική και μυστηριώδες καθώς τίποτα παρόμοιο δεν έχει βρεθεί ποτέ. Όπως αναφέρουν οι ειδικοί που ασχολούνται με την συγκεκριμένη έρευνα: «Γνωρίζαμε τον ορείχαλκο από τα αρχαία κείμενα και μερικά διακοσμητικά αντικείμενα». Σύμφωνα με έκθεση της

Daily Telegraph , τα πλινθώματα έχουν αναλυθεί και έχουν βρεθεί ότι έχουν κατασκευαστεί από περίπου 75-80% χαλκό, 14-20% ψευδάργυρο και μια διασπορά νικελίου, μολύβδου και σιδήρου. Ο Πλάτωνας έγραψε ότι τα τρία εξωτερικά τοιχώματα του ναού του Ποσειδώνα και της Κλειτώ στην Ατλαντίδα ήταν αντίστοιχα με ορείχαλκο, κασσίτερο, και το τρίτο που περιείχε ολόκληρη την ακρόπολη, «έλαμπε με το κόκκινο φως του ορείχαλκου». Οι εσωτερικοί τοίχοι, οι πυλώνες και τα δάπεδα του ναού ήταν πλήρως καλυμμένα με ορείχαλκο, και η οροφή ήταν πολύχρωμη με χρυσό, ασήμι και ορείχαλκο. Στο κέντρο του ναού βρισκόταν ένας στύλος ορειχάλκινος, στον οποίο ήταν γραμμένοι οι νόμοι του Ποσειδώνα.

Εργασίες αποκατάστασης αποκάλυψαν άγαλμα του Όσιρι σε πυραμίδα της Αιγύπτου

Ο αρχηγός του Ανώτατου Συμβουλίου Αρχαιοτήτων της Αιγύπτου Mostafa el-Waziri, ανακοίνωσε μια εκπληκτική ανακάλυψη, η οποία είναι συναρπαστική και ενδιαφέρουσα για τους ειδικούς. Κατά τη διάρκεια εργασιών ρουτίνας για την αποκατάσταση της πυραμίδας του Djoser στη Σακχάρα, οι

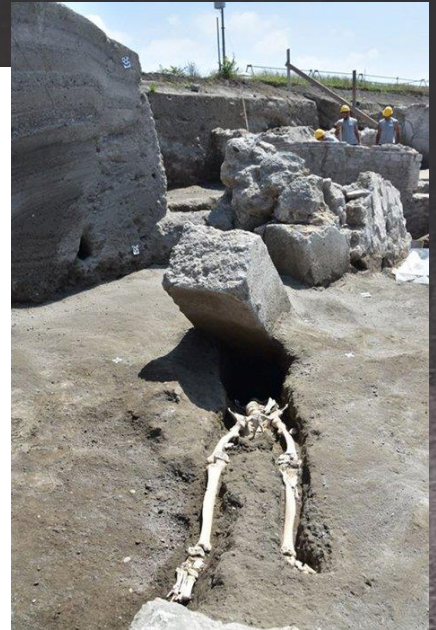
αρχαιολόγοι ανακάλυψαν ένα πολύτιμο και σημαντικό αγαλματίδιο. Το άγαλμα απεικονίζει τον Όσιρι έναν από τους σημαντικότερους από όλους τους Αιγύπτιους θεούς. Η ανακάλυψη εγείρει ερωτήματα σχετικά με το γιατί το αγαλματίδιο τοποθετήθηκε εκεί.

Κρυμμένο στην πέτρινη πυραμίδα Djoser

Η βόρεια πυραμίδα του Djoser είναι μια πρώιμη πυραμίδα που βρίσκεται στη νεκρόπολη Saqqara, στην Αίγυπτο. Βρίσκεται στα βόρεια της πόλης του Μέμφις και χρονολογείται από τον 27ο αιώνα π.Χ., και χτίστηκε για την ταφή του Φαραώ Ντζόσερ από τον Imhotep, τον θρυλικό αρχιτέκτονα. Η βόρεια πυραμίδα βρίσκεται σε ένα τεράστιο σύνθετο νεκροταφείο, το οποίο περιβάλλεται από τα ερείπια αγαλμάτων και τελετουργικών κτιρίων. Η πυραμίδα θεωρείται από πολλούς ότι είναι τόσο σημαντική όσο και οι μεγάλες πυραμίδες της Γκίζας. Συχνά κρίνεται ότι είναι η μία, αν όχι η αρχαιότερη κατασκευή με πέτρες και θεωρείται ως το πρωτότυπο όλων των διαδοχικών πυραμίδων. Η πυραμίδα είναι χτισμένη σε έξι σκαλοπάτια και κάτω από τη δομή είναι μια πολύπλοκη σειρά υπόγειων σερράγγων. Η ανακάλυψη έγινε από την αρχαιολογική ομάδα που εργάστηκε στο έργο αποκατάστασης της πυραμίδας Djoser. Το αγαλματίδιο βρέθηκε στην ανατολική πλευρά της πυραμίδας, κατά τη διάρκεια εργασίας ρουτίνας. Η ομάδα κατά την διάρκεια καθαρισμών ανακάλυψε μια μικρή τρύπα και μετά από μερικά λεπτά βρήκε το αγαλματίδιο, όπου είχε παραμείνει αδιάσπαστο για χιλιετίες. Το άγαλμα βρέθηκε σε μια τομή μεταξύ των τεράστιων τετραγώνων γρανίτη. Όπως αναφέρεται στην Αίγυπτο «το ύψος του αγαλματιδίου είναι 63 cm, και το πλάτος του είναι περίπου 15 cm» (25 με 6 ίντσες). Η φιγούρα είναι κατασκευασμένη από χαλκό και ήταν σε πολύ καλή κατάσταση. Επίσης, θα εξεταστεί περαιτέρω ώστε να επιτρέψει στους εμπειρογνώμονες να προσδιορίσουν την ακριβή περίοδο στην οποία ανήκει. Μια προκαταρκτική έρευνα έδειξε ότι το ειδώλιο αντιπροσωπεύει τον Όσιρι. Όπως αναφέρεται «το άγαλμα απεικονίζει τον Θεό να στέκεται και να κρατάει ένα φτερό στο ένα χέρι και ένα σκήπτρο στο άλλο». Εμφανίζεται με το διπλό στέμμα, διακοσμημένο με διπλά κέρατα και στέμμα με φτερά. Η αντιπροσώπευση του θεού είναι σαν εκείνες άλλων αγαλμάτων και εικόνων του Όσιρι που βρέθηκαν σε τοιχογραφίες. Ο Όσιρις ήταν ένας από τους σημαντικότερους θεούς του αιγυπτιακού Πάνθεον και ήταν η θεότητα του υπόκοσμου και της ανάστασης. Ήταν ο θεός που πιστεύεται ότι κρίνει τους νεκρούς. Ο Όσιρις επίσης αργότερα συσχετίστηκε με τον κύκλο της ζωής και λατρευόταν ευρέως σε όλη την αρχαία αιγυπτιακή ιστορία. Αυτό εγείρει το ερώτημα ποιος έβαλε έναν πολύτιμο ειδώλιο σε μια τρύπα στην πυραμίδα και για ποιο σκοπό. Ο ιστότοπος Ahramonline αναφέρει ότι «το άγαλμα πιθανότατα το είχε αποκρύψει σε αυτόν το χώρο ένας ιερέας του Saqqara στην αρχαιότητα». Το εύρημα του χάλκινου αγαλματιδίου του Όσιρι είναι σημαντικό. Κατά τους προσεχείς μήνες και χρόνια, θα διερευνηθεί για να διαπιστωθεί αν είναι δυνατόν γιατί τοποθετήθηκε σε αυτό το σημείο. Εάν το αγαλματίδιο μπορεί να χρονολογηθεί, αυτό θα μπορούσε επίσης να μας πει κάτι για τη λατρεία του Όσιρι και πώς η λατρεία του αναπτύχθηκε στην αρχαία Αίγυπτο.

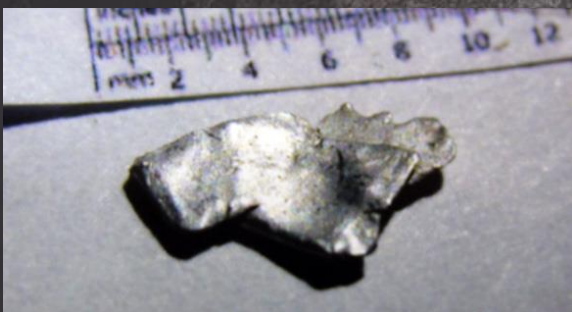
Αποκεφαλισμένος άνθρωπος από πέτρινο ογκόλιθο ανακαλύφθηκε στα ερείπια της Πομπηίας

Οι αρχαιολόγοι που εργάζονται στην Πομπηία έκαναν μια αξιοθαύμαστη και τρομακτική ανακάλυψη σύμφωνα με τον γενικό διευθυντή, Massimo Osanna. Οι ειδικοί ανακάλυψαν στα ερείπια της πόλης το σκελετό ενός ανθρώπου ο οποίος είχε προφανώς αποκεφαλισθεί από έναν τεράστιο βράχο που τον εκσφενδόνισε η δύναμη των ηφαιστειακών ροών του Βεζούβιου. Η φρικτή ανακάλυψη συγκλόνισε τους αρχαιολόγους, ενώ το εύρημα εγείρει επίσης σημαντικά ερωτήματα σχετικά με τη φύση της καταστροφής αλλά και εκείνων που πέθαναν στην έκρηξη. Η Πομπηία ήταν μια ιστορική πόλη της νότιας Ιταλίας, στην πλευρά της Τυρρηνικής θάλασσας, κοντά στη σημερινή Νάπολη. Χτίστηκε τον 5ο αιώνα π.Χ. από τους Έλληνες στις ακτές της Καμπανίας στους πρόποδες του Βεζούβιου. Το 62 μ.Χ. έγινε ένας σφοδρότατος σεισμός, που συντάραξε την ωραία και πλούσια αυτή πόλη. Αλλά ο σεισμός αυτός δεν ήταν παρά το προμήνυμα για την ολοσχερή καταστροφή της. Πράγματι λίγα χρόνια αργότερα, στις 24 Αυγούστου του 79 μ.Χ., μετά από μια φοβερή έκρηξη του Βεζούβιου, ένα τεράστιο κύμα από στάχτη έθαψε τα πάντα, μέσα σε λίγες ώρες. Οι πυροκλαστικές ροές πλημμύρησαν την πόλη, ενώ θάφτηκε εντελώς από την ηφαιστειακή τέφρα και την ελαφρόπετρα που την σκέπασαν σε ύψος 3 και περισσότερα μέτρα. Πάνω δε σ' αυτές επικάθησε νέο στρώμα από στάχτη και πέτρες, ώστε η σημερινή επίχωση φτάνει τα 6-7 μέτρα. Υπολογίζεται ότι περισσότερα από 2.000 άτομα τάφηκαν ζωντανά και πέθαναν έτσι από ασφυξία..

Το Αποκεφαλισμένο Θύμα

Το θύμα φαίνεται ότι σκοτώθηκε από ένα πέτρινο ογκόλιθο 300 κιλών, που εκσφενδονίστηκε βίαια από το ηφαιστειακό σύννεφο, και το χτύπησε στο πάνω μέρος του σώματος, συντρίβοντας τον θώρακα του και αφαιρώντας το κεφάλι του εντελώς από το σώμα του. Ο σκελετός ήταν χωρίς κεφαλή και δεν βρέθηκε κανένα κρανίο κοντά. Ο σκελετός προεξείχε από το βράχο που τον χτύπησε, και πιστεύεται ότι η κεφαλή που λείπει βρίσκεται πιθανώς συνθλιμμένη, κάτω από την τεράστια πέτρινη πλάκα. Με βάση το γεγονός ότι ο σκελετός βρέθηκε πάνω από τη τέφρα, φαίνεται ότι το θύμα επέζησε από το πρώτο στάδιο της ηφαιστειακής έκρηξης. Πιθανώς αναζητούσε καταφύγιο από το ηφαιστειακό σύννεφο σε κάποιο σοκάκι, αλλά πριν προλάβει να εντοπίσει αυτό το σημείο για να προστατευθεί ο τεράστιος ογκόλιθος τον χτύπησε και πιθανώς τον σκότωσε ακαριαία. Μια προκαταρκτική ανάλυση του αποκεφαλισμένου θύματος δείχνει ότι ήταν ηλικίας μεταξύ 30 και 35 ετών. Φαίνεται, βάσει παρατηρήσεων του σκελετού του ατόμου ότι είχε λοίμωξη σε ένα από τα οστά της κνήμης του. Αυτό θα τον είχε αφήσει με περιορισμένη κινητικότητα και όταν ο Βεζούβιος ξέσπασε εκείνη τη μοιραία ημέρα το 79 μ.Χ., δεν μπορούσε να φύγει αρκετά γρήγορα και όπως και πολλοί περισσότεροι, έχασε τη ζωή του.

«Περίεργο» υλικό από τη περιοχή του Roswell θέλει να κατασχέσει το γραφείο χωροταξίας των Η.Π.Α.

Ένας ερευνητής που ανακάλυψε περίεργο υλικό στην περιοχή του Ρόσγουελ όπου πολλοί πιστεύουν ότι ένα εξωγήινο διαστημόπλοιο συνετρίβη το 1947, υποστηρίζει ότι το Γραφείο Χωροταξίας (BLM) ενδέχεται να κατασχέσει το υλικό. Υποστηρίζει ότι βρίσκεται στο χείλος

της απόδειξης ότι το υλικό είναι εξωγήινης προέλευσης και προσπαθεί να αποτρέψει το BLM να σταματήσει την έρευνά του. Ο Frank Kimbler διδάσκει Γεωλογία και άλλες επιστήμες της γης στο γυμνάσιο και στο κολέγιο του στρατιωτικού ιδρύματος του Ρόσγουελ στο Νέο Μεξικό. Όταν έφτασε για πρώτη φορά στο Ρόσγουελ για να αρχίσει να εργάζεται στο Ινστιτούτο, σκέφτηκε ότι θα ήταν διασκεδαστικό να κοιτάξουμε τον τοπικό θρύλο της συντριβής του UFO, το 1947 στην κοντινή έρημο. Ο Kimbler εξέτασε τις δορυφορικές φωτογραφίες της περιοχής και βρήκε περιοχές όπου εμφανίστηκε το έδαφος να έχει καεί. Έψαξε αυτές τις περιοχές και βρήκε θραύσματα υλικού που έμοιαζαν

ασυνήθιστα. Ένα αρχικό τεστ ισοτοπικής αναλογίας που έγινε σε συνεργασία με το Διεθνές Μουσείο και το Κέντρο Ερευνών UFO του Roswell δεν κατέληξε σε οριστικό συμπέρασμα, αλλά υποδεικνύει ότι το υλικό μπορεί να είναι εξωπραγματικής προέλευσης. Ο Kimbler που συνέχισε την έρευνα για το υλικό υποστηρίζει ότι είναι κοντά στο να αποδείξει την «εξωγήινη» προέλευση του αντικειμένου του Roswell. Ωστόσο, το BLM δύο εβδομάδες πριν το ετήσιο φεστιβάλ UFO Roswell που πραγματοποιείται στις αρχές Ιουλίου, ξεκίνησε έρευνα για το υλικό, και ο Kimbler φοβάται ότι μπορεί να θέλουν να το πάρουν από αυτόν. Ο Kimbler λέει ότι το BLM ενημερώθηκε για τις έρευνες του όταν εξέταζε τα σχέδια των διοργανωτών του φεστιβάλ, και του ζητήθηκε να παραδώσει το υλικό. Ωστόσο, ο Kimbler υποστηρίζει ότι σύμφωνα με ένα φυλλάδιο του BLM, δεν παραβιάζει κανέναν από τους νόμους των Η.Π.Α., και ότι είναι νόμιμο να πάρει στην κατοχή του ένα υλικό, με την προϋπόθεση ότι δεν είναι ιστορικά ή πολιτιστικά σημαντικό. Το υλικό του Kimbler που συλλέχθηκε δεν θα μπορούσε να χωρέσει σε καμία από αυτές τις προδιαγραφές, εκτός κι αν η ανάλυση του αποδεικνύει κάτι διαφορετικό! Σε επικοινωνία με τον Alejandro Rojas, ερευνητή ΑΤΙΑ και αρθρογράφο, ο Kimbler ανέφερε ότι η κυβέρνηση προσπαθεί να πάρει το υλικό που βρέθηκε στο χώρο της συντριβής, και προσπαθούν να σταματήσουν την έρευνα του. Αυτός ο κυβερνητικός έλεγχος πρέπει να σταματήσει και εμείς ως Αμερικανοί έχουμε τη δύναμη να το κάνουμε.

Το Μουσείο του Mothman

Ένα μικρό εκθεσιακό μουσείο εξερευνά την ιστορία και το μύθο του περίφημου αστικού θρύλου της Δυτικής Βιρτζίνιας.

Το Μουσείο του Mothman είναι η μοναδική δημόσια συλλογή που αφιερώνεται αποκλειστικά στο μυστηριώδες πλάσμα που λέγεται ότι μάστιζε την περιοχή στη δεκαετία του 1960. Πρώτη αναφορά για τον Mothman γίνεται στην εφημερίδα «New York Sun» στις 18 του Σεπτεμβρίου του 1877, όπου γίνεται λόγος για ένα περίεργο πλάσμα με ανθρώπινη υπόσταση αλλά με φτερά ...νυχτερίδας. Οι εμφανίσεις του συνεχίζονται στη Νέα Υόρκη και πιο

συγκεκριμένα στο Μπρούκλιν, μέχρι και το 1880. Μεταξύ του 1966 και του 1967 τουλάχιστον εκατό κάτοικοι του Point Pleasant ανέφεραν την εμφάνιση ενός μυστηριώδους, αόριστου ανθρωποειδούς πλάσματος που λέγεται ότι έχει λαμπερά κόκκινα μάτια και μεγάλα φτερά. Αυτό το αόριστο πλάσμα ονομάστηκε σύντομα Mothman και γρήγορα βυθίστηκε βαθιά στην αμερικανική συνείδηση. Η δημοτικότητα του ανατριχιαστικού πλάσματος συνέχισε να αυξάνεται κατά τη διάρκεια των δεκαετιών, εμπνέοντας ακόμα και κινηματογραφικές ταινίες (The Mothman Prophecies - Ο χρησμός της πεταλούδας, με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Γκιρ). Η ιστορία του λαϊκού θρύλου τεκμηριώνεται και εκτίθεται πλέον στο δικό του μουσείο στο Point Pleasant. Η συλλογή περιλαμβάνει τα πάντα, από αποκόμματα εφημερίδων από την εποχή των αρχικών επισκέψεων, βιβλία, παιχνίδια, και αναμνηστικά από τις διάφορες εμφανίσεις του Mothman. Υπάρχει επίσης ένα περίφημο και καλά εφοδιασμένο κατάστημα δώρων για τις ανάγκες των επισκεπτών. Ο ιδιοκτήτης του μουσείου όχι μόνο έχει γράψει ένα βιβλίο για το πλάσμα αλλά είναι και ο ιδρυτής του ετήσιου Φεστιβάλ της πόλης, οπότε όποιος θέλει να δοκιμάσει και να σπάσει το μυστήριο του Mothman, θα είναι δύσκολο να βρει καλύτερη αρχή για την έρευνά του. Ο θρύλος του Mothman, βοήθησε και βοηθάει σημαντικά την οικονομία της πόλης, αφού μέχρι και σήμερα το Φεστιβάλ προσελκύει εκατοντάδες τουρίστες!

Τα ίχνη στον τοίχο: Όταν οι δεινόσαυροι αναρριχούνταν στους βράχους της Βολιβίας

Τα εκπληκτικά αποτυπώματα που ανακαλύφθηκαν σε ένα βράχο στην Βολιβία ήταν ένα εντελώς ακούσιο σημάδι που άφησαν οι άδηλοι καλλιτέχνες. Μερικές φορές μια τυχαία σειρά γεγονότων αφήνει ένα αινιγματικό φαινόμενο στην επιφάνεια της γης. Τα πολλά μονοπάτια των δεινοσαύρων που βρέθηκαν να κοσμούν έναν σχεδόν κάθετο τοίχο είναι ένα από αυτά τα παραδείγματα. Το Cal Orcko είναι μια περιοχή που βρίσκεται στη Chuquisaca, κοντά στο Sucre, τη συνταγματική πρωτεύουσα της χώρας της Βολιβίας. Η τοποθεσία είναι το σπίτι του Parque Cretacico (που σημαίνει Κρητιδικό Πάρκο), το οποίο είναι γνωστό για έναν κάθετο τοίχο που περιέχει τη μεγαλύτερη συγκέντρωση αποτυπωμάτων από δεινόσαυρους εκατομμυρίων ετών και είναι αρκετά συναρπαστικό. Έχει περιγραφεί από τους αρχαιολόγους ως «dancefloor» των δεινοσαύρων, καθώς τα στρώματα των αποτυπωμάτων δημιουργούν ένα

διασταυρωμένο μοτίβο μονοπατιών. Μέσα από αυτά τα ίχνη, οι παλαιοντολόγοι μπόρεσαν να εντοπίσουν μερικούς από τους διάφορους τύπους δεινοσαύρων που κάποτε γύριζαν την περιοχή. Το Cal Orcko σημαίνει «λόφος ασβεστόλιθου» στην τοπική γλώσσα Quechua, και αποτελεί ένδειξη του βράχου που βρίσκεται στο χώρο, δηλαδή του ασβεστόλιθου. Τα πρώτα αποτυπώματα δεινοσαύρων στο Cal Orcko ανακαλύφθηκαν το 1985, ενώ το 2006 το πάρκο Cretacico άνοιξε για τους τουρίστες. Είναι αυτονόητο ότι το αστέρι του πάρκου είναι το τείχος των δεινοσαύρων, το οποίο έχει περίπου 80 μέτρα ύψος και 1200 μέτρα μήκος. Σε αυτή την περιοχή έχουν εντοπιστεί συνολικά 5055 αποτυπώματα δεινοσαύρων. Έτσι, έχει υποστηριχθεί ότι αυτός ο τοίχος περιέχει τη μεγαλύτερη συλλογή από αποτυπώματα δεινοσαύρων στον κόσμο. Οι παλαιοντολόγοι που μελετούσαν τον τοίχο παρατήρησαν επίσης ότι τα ίχνη χωρίστηκαν σε 462 διαφορετικές διαδρομές και μπόρεσαν να αναγνωρίσουν έως και 15 διαφορετικούς τύπους δεινοσαύρων, τα οποία έζησαν κατά τη διάρκεια της Κρητιδικής περιόδου, εξ ου και το όνομα του πάρκου. Οι ειδικοί πιστεύουν ότι η περιοχή Sucre ήταν κάποτε μια μεγάλη περιοχή εισροής των ωκεανών, και το Cal Orcko ένα μέρος της ακτογραμμής της. Καθώς οι δεινόσαυροι περπατούσαν κατά μήκος αυτής της ακτής κατά τη διάρκεια της Κρητιδικής περιόδου, άφηναν τα ίχνη τους στο μαλακό άργιλο και τα οποία διατηρήθηκαν όταν ο πηλός στερεοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των ξηρών περιόδων. Ένα νέο στρώμα ιζήματος κάλυπτε το παλιό και η διαδικασία ξεκινούσε ξανά από την αρχή. Ως αποτέλεσμα αυτού, σχηματίστηκαν με την πάροδο του χρόνου πολλαπλά στρώματα διαδρομών δεινοσαύρων. Αυτό έγινε εμφανές το 2010, όταν ένα τμήμα του τείχους κατέρρευσε. Ενώ αυτό κατέστρεψε μερικά από τα κομμάτια,

αποκάλυψε επίσης ένα άλλο στρώμα πατημασιών κάτω από αυτό. Εξαιτίας της παρουσίας πλασμάτων του γλυκού νερού στα απολιθώματα, υπολογίστηκε ότι η είσοδος του ωκεανού έγινε τελικά μια απομονωμένη λίμνη. Επιπλέον, ως συνέπεια της μετατόπισης των τεκτονικών πλακών κατά την τριτοβάθμια περίοδο, το μονοπάτι που οι δεινόσαυροι κάποτε περπατούσαν επεκτάθηκε και έγινε ένα σχεδόν κάθετο τοίχωμα. Αυτό οδήγησε στη σημερινή εμφάνιση των διαδρομών δεινοσαύρων που ανέβαιναν στον τοίχο.

Ανακάλυψη νεκρόπολης στην Αίγυπτο με περισσότερα από 1000 αντικείμενα και μούμιες

Ένα αρχαίο αιγυπτιακό νεκροταφείο έχει ανακαλυφθεί έξι μίλια από τη μεγάλη αρχαιολογική περιοχή γνωστή ως Tuna Al-Gabal, στην πόλη της κοιλάδας του Νείλου της Minya, νότια του Καΐρου, στην άκρη της δυτικής ερήμου, σύμφωνα με έκθεση στην AP News. Η περιοχή ανακαλύφθηκε από μια ομάδα αιγυπτίων αρχαιολόγων με επικεφαλής τον Mostafa Waziri, γενικό γραμματέα του Ανωτάτου Συμβουλίου Αρχαιοτήτων (SCA), ο οποίος άρχισε τις ανασκαφές στα τέλη του 2017 και ανακάλυψε 17 μούμιες στην περιοχή Tuna Al-Gabal που είναι γνωστό ότι έχει κατοικηθεί από τη φαραωνική Ύστερη Περίοδο αλλά και τη δυναστεία των Πτολεμαίων. Η νεκρόπολη περιείχε τάφους, ένα ταφικό κτίριο, και μία μεγάλη νεκρόπολη για χιλιάδες μουμιοποιημένα ibis (γένος πελαγόμορφων πουλιών), μπαμπούνους, καθώς και άλλα ζώα. Οι αιγύπτιοι αρχαιολόγοι παρουσίασαν στους δημοσιογράφους πέντε προθήκες με τα αντικείμενα που αποκαλύφθηκαν από τους χώρους ταφής, ενώ το έργο των ανασκαφών έχει προγραμματιστεί να διαρκέσει για πέντε χρόνια σε μια προσπάθεια να αποκαλύψει όλες τις ταφές του νεκροταφείου. Οι αρχαιολόγοι ξεκίνησαν πέρυσι την έρευνα εντοπισμού του υπόλοιπου νεκροταφείου του 15ου νομού της Άνω Αιγύπτου κατά την αρχαιότητα, με τον Mostafa Waziri επικεφαλής των αρχαιολογικών εγχειρημάτων, να δηλώνει στους δημοσιογράφους ότι «οκτώ τάφοι έχουν αποκαλυφθεί μέχρι στιγμής», και προσθέτοντας ότι «αναμένει ότι περισσότερα θα ανακαλυφθούν σύντομα». Μεταξύ των ανακαλύψεων μέχρι σήμερα είναι ένας τάφος που περιλάμβανε «πολλά φέρετρα, αγάλματα που απεικονίζουν αρχαίους ιερείς και άλλα επιτύμβια αντικείμενα». Ένας τάφος ειδικότερα ανήκε σε έναν ιερέα του θεού Thoth, τον αρχαίο θεό της γραφής, της σοφίας και της σελήνης. Σύμφωνα με τους αρχαιολόγους περιείχε 1.000 αγάλματα και τέσσερα καλά διατηρημένα βάζα με ιερογλυφικές επιγραφές, καθώς και τα μουμιοποιημένα εσωτερικά όργανα του ιερέα. Η μούμια αυτού του σεληνιακού ιερέα ήταν διακοσμημένη με μπλε και κόκκινες χάντρες και χάλκινα επιχρυσωμένα φύλλα. Αν και οι Αιγύπτιοι αρχαιολόγοι δεν έχουν ακόμα καταλήξει στο τι ακριβώς ήταν ένας «ιερέας της Σελήνης» ή τι έκανε καθημερινά, το απόσπασμα των αρχαιολόγων στην τελευταία παράγραφο είναι πολύ αποκαλυπτικό. Γνωρίζουμε ότι τα λείψανα του ιερέα ήταν διακοσμημένα με «μπλε και κόκκινες χάντρες» και ότι οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν «μια μεγάλη νεκρόπολη για χιλιάδες μούμιες ibis και πτηνά μπαμπούνων». Στην αρχαία αιγυπτιακή απεικόνιση και εικονογραφία ο Thoth περιγράφεται συχνά με μπλε κεφάλι και κόκκινο σώμα, και ως άνδρας με το κεφάλι είτε μιας ibis είτε ενός μπαμπούνου. Αυτή η φαινομενικά σουρεαλιστική απεικόνιση βρίσκει λόγο όταν εξετάζουμε τους μύθους της Αιγυπτιακής δημιουργίας, στους οποίους ο Thoth θεωρήθηκε ως ο «θεός δημιουργός της μορφής Ibis, που έβαλε το παγκόσμιο αυγό». Στην έκθεσή των αρχαιολόγων στο Ahram Online περιγράφεται ο Thoth ως «θεός της σοφίας και της σελήνης», αλλά ήταν πολλά περισσότερα για τον λαό της Αιγύπτου. Ήταν «Εκείνος» που έκανε υπολογισμούς για τους ουρανούς, τα αστέρια και τη γη, που μέτρησε τους ουρανούς και σχεδίασε τη γη». Ο Thoth ήταν ο «Θεός της ισορροπίας», ο «Κύριος του Θεϊκού Σώματος», η «Γραφή των Θεών» η «Φωνή του Ρα» και ο «Συγγραφέας κάθε έργου σε κάθε κλάδο γνώσης, τόσο Ανθρώπινου όσο και Θεϊκού» και το σημαντικότερο κατάλαβε ότι όλα αυτά είναι κρυμμένα κάτω από τον ουράνιο θόλο. Αυτό ουσιαστικά σημαίνει ότι ο Thoth θεωρήθηκε ως ο θεός ή ο ελεγκτής των αιγυπτιακών ημερολογίων, προφανώς από το ότι ο ίδιος αντιπροσώπευε τον πρώτο μήνα του αιγυπτιακού ημερολογίου, γνωστού ως Θουσί από την εποχή των ελληνικών χρόνων. Έτσι, σε αυτή την πρόσφατη ανακάλυψη

ενός τάφου που περιέχει τα λείψανα ενός «ιερέα του θεού της σελήνης Thoth», έχουμε έναν άνθρωπο ο οποίος κάποια εποχή παρακολουθούσε τους κύκλους της σελήνης ώστε να καθορίσει πότε να φυτέψει τους σπόρους, πότε να ξεκινήσει την συγκομιδή της σοδειάς, πότε να αναπαραγάγουν τα ζώα, και πότε θα συνέβαιναν οι εκλείψεις, αυτές οι ιερές ημερομηνίες όπου ο Ήλιος και η Σελήνη ενώνονταν στον ουρανό. Με την πάροδο του χρόνου, αυτή η ανακάλυψη θα προσθέσει στην αντίληψή μας όχι το πώς οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πνευματίστηκαν και λάτρευαν το φεγγάρι, αλλά πώς το παρατηρούσαν για να ενισχύσουν την επιβίωση τους.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Υπάρχουν μερικά ιστορικά μυστήρια που δεν μπορούν ποτέ να λυθούν. Μερικές φορές αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το σχετικό ανασκαφικό υλικό έχει χαθεί ή έχει καταστραφεί ένας αρχαιολογικός χώρος. Άλλες φορές, επειδή οι νέες αποδείξεις είναι απίθανο να παρουσιαστούν ή τα επιζώντα στοιχεία είναι πολύ ασαφή για να οδηγήσουν τους μελετητές σε μια συναίνεση. Η έλλειψη απαντήσεων όμως, κάνει αυτά τα αινίγματα πιο ενδιαφέροντα.

Pantalica: Οι τεράστιοι κυψελωτοί τάφοι της Σικελίας

Κρυμμένο στα βουνά Hyblaean της Σικελίας βρίσκεται ένα προϊστορικό νεκροταφείο αποκαλούμενο Rocky Necropolis of Pantalica. Χρησιμοποιήθηκε κατά την ύστερη εποχή του Χαλκού μεταξύ του 13ου και του 7ου αιώνα π.Χ., και αποτελείται από μια συλλογή νεκροταφείων γεμάτα με χιλιάδες τάφους που «κόβονται» στους τοίχους ενός φαραγγιού που μοιάζει με κυψέλη. Κατοικημένη η περιοχή από διάφορους πληθυσμούς κατά τη διάρκεια των αιώνων,

αποτελέσε το κεντρικό βασίλειο των Sicels, ενός από τους αρχικούς Σικελικούς λαούς. Η νεκρόπολη βρίσκεται επίσης σε ένα μέρος μεγάλης φυσικής ομορφιάς με ψηλά βράχια που προεξέχουν από μια ασβεστολιθική χαράδρα, που έχει χαραχθεί εδώ και χιλιετίες από ποτάμια που ρέουν σε εξαιρετικά στενές κοιλάδες. Αυτό κάνει τη νεκρόπολη ένα φυσικό φρούριο και εξαιρετικά απρόσιτο να φτάσει κανείς. Περίπου 5.000 από αυτούς τους τάφους ή τους ταφικούς θαλάμους είναι ορατοί, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν σκαλιστεί σε ασβεστόλιθο. Οι τάφοι είναι σχετικά μικρού μεγέθους και έχουν τετράγωνο, ορθογώνιο ή ελλειπτικό σχήμα. Στο εσωτερικό, μοιάζουν με τεχνητές σπηλιές, με μερικούς να έχουν περισσότερα από ένα δωμάτια. Η νεκρόπολη αποτελείται από πέντε νεκροταφεία που απλώνεται σε μια μεγάλη περιοχή. Η νεκρόπολη του Filirorto, η οποία αποτελείται από σχεδόν 1000 τάφους, βρίσκεται στη νοτιοδυτική πλευρά του ακρωτηρίου. Η βορειοδυτική νεκρόπολη είναι μια από τις πρώτες στην περιοχή και χρονολογείται από τον 11ο-12ο αιώνα π.Χ. Η νεκρόπολη Cavetta έχει τάφους και πετρόκτιστα σπίτια της προϊστορικής και μεταγενέστερης περιόδου. Η βόρεια νεκρόπολη είναι ένα θαυμαστικό νεκροταφείο περίπου 1000 τάφων που καλύπτουν πολύ απόκρημνες πλαγιές με θέα στον ποταμό Calcinara. Η Νότια νεκρόπολη εκτείνεται κατά μήκος του ποταμού Anaro για πάνω από 1 χιλιόμετρο με υπολείμματα μεγάλων πετρόκτιστων κατοικιών στις πλαγιές προς τα ανατολικά. Στο ψηλότερο σημείο του οροπεδίου βρίσκονται τα ερείπια του Ανακτόρου, και μια από τις παλαιότερες κατασκευές της περιοχής. Σκεπτόμενος ότι χτίστηκε γύρω στο 1100 π.Χ., το Ανάκτορο ήταν κάποτε μεγαλιθικό κτίριο που χρησιμοποιήθηκε κατά την βυζαντινή εποχή και μπορεί να επηρεάστηκε από τη μυκηναϊκή αρχιτεκτονική, καθώς μοιάζει με μινιατούρα μυκηναϊκών ανακτόρων. Πιθανότατα, ήταν το παλάτι του αρχηγού της Pantalica ή κάποιο είδος θρησκευτικού κτιρίου. Δεδομένου ότι δεν βρέθηκαν άλλα προϊστορικά σπίτια στην κορυφή του λόφου, τα οποία έχουν μάλλον διαβρωθεί, η θέση των αρχικών προϊστορικών κατοικιών παραμένει αβέβαιη. Όποιος εγκαταστάθηκε στο χώρο ήταν μέρος ενός νεολιθικού πολιτισμού ο οποίος αργότερα ήρθε να ταυτιστεί με τους Sicanians. Περίπου το 1300 π.Χ., η φυλή Sicanians εγκατέλειψε τους παράκτιους οικισμούς και εγκαταστάθηκε στην κοιλάδα μεταξύ των ποταμών Anaro στο νότο και Calcinara στο βορρά. Αναζήτησαν καταφύγιο σε απρόσιτες και αφιλόξενες ορεινές περιοχές, που επιλέχθηκαν για τα αμυντικά τους χαρακτηριστικά. Όταν έφθασαν οι Sicels (ή Sikels), εκτόπισαν τους Sicanians, οι οποίοι κάποτε κατοικούσαν στο μεγαλύτερο μέρος της Σικελίας και θεωρούνται από τους αρχικούς Σικελούς. Μέχρι το 800 π.Χ. οι κοινότητες αυτές άνθισαν προς τα δυτικά στην περιοχή των βουνών Sicanian που φέρουν το όνομά τους. Η Pantalica θα μπορούσε να σχετίζεται με την αρχαία Hybla, έναν από

τους οικισμούς της περιοχής στην Προελληνική περίοδο. Σύμφωνα με τους μελετητές, ο βασιλιάς από την ελληνική αποικία Megara Hyblaea, ίδρυσε την περιοχή το 728 π.Χ. Η επακόλουθη επέκταση της πόλης των Συρακουσών οδήγησε στην πτώση της αποικίας με το βασίλειο των Συρακουσών να επεκτείνεται στην ενδοχώρα και να ιδρύεται το Akrai το 664 π.Χ. Το Palazzo del Principe (Ανάκτορο) είναι το τελευταίο μνημείο από εκείνη την εποχή μαζί με τους χιλιάδες τάφους που έχουν χαραχθεί στα βράχια και στις μικρές σπηλιές. Το 665 π.Χ., κατά τη διάρκεια του ελληνιστικού αποικισμού της πόλης των Συρακουσών, ο οικισμός καταστράφηκε. Την πρώιμη χριστιανική και βυζαντινή περίοδο δημιουργήθηκαν νέοι τάφοι. Μετά από αιώνες σιωπής, η Pantalica κατοικήθηκε για άλλη μια φορά κατά τον 8ο και 9ο αιώνα μ.Χ., και χρησίμευσε ως ένα σημαντικό σημείο άμυνας κατά της εισβολής των Αράβων στη Σικελία. Η Pantalica θα γίνει επίσης καταφύγιο για τους Άραβες, που ονόμασαν τον τόπο «Buntarigah» που σημαίνει σπηλιές. Οι Σαρακηνοί (Μουσουλμάνοι) βρήκαν αυτό το απρόσιτο φαράγγι και το χρησιμοποίησαν ως ιδανικό μέρος για να κρυφτούν και να ιδρύσουν μια κοινότητα εδώ κατά τη διάρκεια του μεσαίωνα. Ακόμα και σήμερα, τα αρχαία σπίτια που χτίστηκαν στα βράχια κατά τη διάρκεια των Βυζαντινών χρόνων εξακολουθούν να είναι ορατά μαζί με τα μικρά παρεκκλήσια που ονομάζονται Grottas. Μετά την κατοίκηση της κοιλάδας από τους Νορμανδούς, τελικά εγκαταλείφθηκε. Ο Paolo Orsi, ένας Ιταλός αρχαιολόγος, άρχισε να ανασκάπτει την περιοχή μεταξύ 1895 και 1910, αν και οι περισσότεροι από τους τάφους είχαν ήδη λεηλατηθεί πολύ καιρό πριν από την εποχή του. Υλικά μυκηναϊκής προέλευσης και μνημειώδεις δομές αναγνωρίστηκαν, γεγονός που επέτρεψε την ταύτιση του ανακτόρου. Τα πολλά ευρήματα από την περιοχή εκτίθενται στο Μουσείο Αρχαιολογίας του Paolo Orsi της Σικελίας. Η Νεκρόπολη της Pantalica προσφέρει μαρτυρίες για την ανάπτυξη του πολιτισμού για περίπου τρεις χιλιετίες, και είναι η μεγαλύτερη πέτρινη νεκρόπολη στην Ευρώπη. Σήμερα, είναι μια περιοχή διατήρησης και σε μια καλή γενική κατάσταση διατήρησης. Το 2005, ονομάστηκε Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO μαζί με την κοντινή ιστορική πόλη των Συρακουσών.

Οι θαυμαστοί Ζωομορφικοί Μονόλιθοι των Μάγια στην Quirigua

Τον 8ο αιώνα, η πόλη Quirigua ήταν ένας από τους σημαντικότερους οικισμούς, μια περιοχή παγκόσμιας κληρονομιάς, που η UNESCO ονομάζει «μία από τις μεγαλύτερες μαρτυρίες στον πολιτισμό των Μάγια». Βρισκόταν στο σταυροδρόμι σημαντικών εμπορικών οδών στη νοτιο-ανατολική Γουατεμάλα, ενώ στον χώρο σήμερα υπάρχουν τα ερείπια αυτής της πρωτεύουσας πόλης, όπως το Great Plaza (ο

μεγαλύτερος γνωστός δημόσιος χώρος συγκέντρωσης των Μάγια), και τα μνημεία μνήμης των Μάγια, τα οποία χωρίζονται σε δύο ομάδες - στύλους και ζωομορφές. Οι 17 τεράστιοι μοναδικοί μονόλιθοι από ψαμμίτη, σκαλισμένοι με μεγαλοπρεπή ζώα και περίεργα πλάσματα βοηθούν να λένε τις ιστορίες του Quirigua, και οι ζωομορφές υπονοούν επίσης τις ξεχασμένες μυστικιστικές πεποιθήσεις των Μάγια. Οι μονόλιθοι πιστεύεται ότι έχουν σκαλιστεί από τους κατοίκους του Quirigua μεταξύ του 5ου και του 9ου αιώνα μ.Χ., αν και μερικοί φαίνεται να προστέθηκαν μεταξύ 746 και 805 μ.Χ.. Με την αποκρυπτογράφηση τους κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1970, οι μονόλιθοι του Quirigua ήταν σε θέση να δώσουν μεγάλη εικόνα για την ιστορία και τη θρησκεία των Μάγια. Δεν είναι σαφές πότε ακριβώς ιδρύθηκε το Quirigua, αν και η ιστορία του ήταν στενά συνδεδεμένη με την κοντινή πόλη Copán. Ως εμπορικός λιμένας του Copán, οι ηγεμόνες του Quirigua έλεγχαν το εμπόριο κατά μήκος του ποταμού Motagua. Οι φόροι που εισπράττονταν αποστέλλονταν στο Copán, το οποίο με τη σειρά τους μετέφερε στο Tikal. Το 738 μ.Χ. όμως, ένας ηγεμόνας του Quirigua με το όνομα K'ak 'Tiliw Chan Yopaat επαναστάτησε εναντίον του Copán. Η εξέγερση ήταν επιτυχής και ο βασιλιάς του Copán, ο Uaxaclajuun Ub'aah K'awiil, συνελήφθη και αποκεφαλίστηκε. Έτσι, ο λαός του Quirigua κέρδισε την ανεξαρτησία τους. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ανεγέρθηκαν τα περισσότερα από τα πέτρινα μνημεία στην Quirigua, ίσως και ως μια επίδειξη της δύναμης και της ευημερίας της

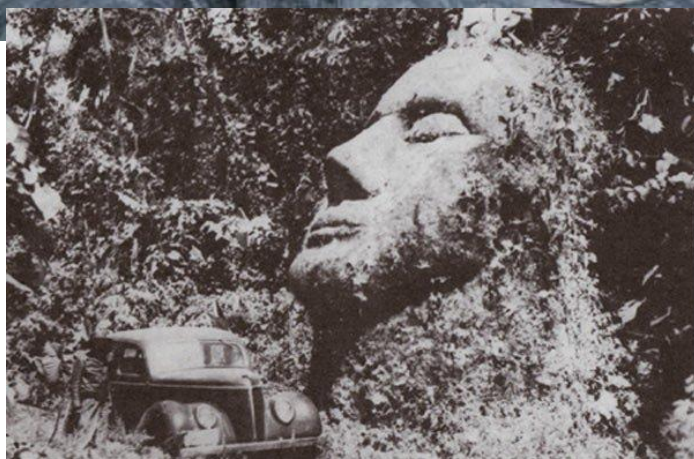

πόλης. Οι μονόλιθοι ήταν σκαλισμένοι από ψαμμίτη, από τους λιθοβολιστές των Μάγια που δεν είχαν πρόσβαση σε μεταλλικά εργαλεία, κάτι που είναι ένα καταπληκτικό κατόρθωμα, και ακόμα πιο καταπληκτικό είναι όταν εξετάζουμε τα περίπλοκα σχέδια που τα καλύπτουν. Μία ομάδα αυτών των μνημείων αναφέρεται ως stelae (γνωστά ως Stela E). Λέγεται ότι είναι οι μεγαλύτεροι μονόλιθοι που έχουν ανεγερθεί στο Νέο Κόσμο. Αυτές οι στήλες περιέχουν πληθώρα πληροφοριών, όχι μόνο από τα ιερογλυφικά των Μάγια που έχουν χαραχτεί στις πλευρές αυτών των

μονόλιθων, αλλά και στον αριθμό εικονογραφιών που παρουσιάζονται πάνω τους. Η άλλη ενδιαφέρουσα ομάδα πέτρινων μνημείων στο Quiriguá είναι οι ζωομορφές. Σε γενικές γραμμές, πρόκειται για χαραγμένες φιγούρες σε μεγάλους ογκόλιθους από ψαμμίτη. Μια μεγάλη ποικιλία ζωομορφών δημιουργήθηκαν από τους Μάγια τεχνίτες της Quiriguá, πολλές από τις οποίες έχουν επιβιώσει κατά τη διάρκεια των αιώνων, και υπάρχουν ακόμα στον αρχαιολογικό χώρο. Για παράδειγμα, η ζωομορφή N απεικονίζει ένα κέλυφος χελώνας με σκελετική κεφαλή σε κάθε άκρο. Ένα από τα κεφάλια λέγεται ότι αντιπροσωπεύει τη θεότητα των Μάγια, Underworld. Μία άλλη ζωομορφή, η οποία ονομάζεται ζωομορφή G, έχει στα αριστερά της κροκοδειλάκια. Η μπροστινή μύτη ωστόσο, έχει παρατηρηθεί ότι ανήκει σε ένα ιαγουάρο. Επιπλέον, από μια συγκεκριμένη γωνία, αυτή η ζωομορφή φαίνεται να έχει χαρακτηριστικά που θυμίζουν φρύγανα (μικρά φυτά, συνήθως θάμνοι, με μικρά και αγκαθωτά φύλλα). Έτσι, είναι ασαφές αν αυτή η ζωομορφή προοριζόταν να αντιπροσωπεύει έναν κροκόδειλο, έναν ιαγουάρο, έναν φρύνο ή και τα τρία πλάσματα. Γνωρίζουμε ωστόσο, ότι αυτή η ζωομορφή ήταν αφιερωμένη στον K'ak 'Tiliw Chan Yoraat από τον διάδοχό του, Sky Xul, λίγο μετά το θάνατο του πρώην. Η πιο αινιγματική και σημαντική ζωομορφή ωστόσο, είναι αυτή που είναι γνωστή ως ζωομορφή P, η οποία είναι επίσης και η μεγαλύτερη ζωομορφή στην περιοχή. Από τη μια πλευρά αυτής της ζωομορφής, φαίνεται ο αριθμός του βασιλιά, Sky Xul. Το Sky Xul απεικονίζεται σαν να αναπαύεται ανάμεσα στις σιαγόνες μιας μυθικής χελώνας. Μια ερμηνεία αυτής της σκηνής είναι ότι προορίζεται να είναι μια επανέναρξη της δημιουργίας του ανθρώπου. Στην αντίθετη πλευρά της ζωομορφής P είναι το «κοσμικό τέρας», γνωστό και ως Itzamna. Σύμφωνα με μία από τις στήλες, η Itzamna έδωσε τις τρεις πέτρες της δημιουργίας μαζί για να δημιουργήσει τον ιερό θρόνο για τον κυβερνήτη της νέας ανθρωπότητας. Επομένως, λαμβάνοντας υπόψη αυτές τις δύο εικόνες μαζί, μπορεί να υποθέσουμε ότι η ζωομορφή P δημιουργήθηκε για να τονίσει τη σχέση μεταξύ βασιλείας και δημιουργίας. Γύρω στις αρχές του 9ου αιώνα μ.Χ., η Quiriguá άρχισε να βιώνει μια παρακμή. Τα τελευταία ιερογλυφικά κείμενα στην τοποθεσία χρονολογούνται στο 810 μ.Χ. Η πόλη τελικά εγκαταλείφθηκε, αφήνοντας τους μονολιθικούς της να ανακαλυφθούν αργότερα. Σήμερα, είναι περιοχή παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO.

Η πέτρα της Γουατεμάλας που θέλει να ξεχάσει η Ιστορία

Πάνω από μισό αιώνα πριν, βαθιά στις ζούγκλες της Γουατεμάλας, ανακαλύφθηκε μια γιγαντιαία πέτρινη κεφαλή. Το πρόσωπο είχε ωραία χαρακτηριστικά, λεπτά χείλη και μεγάλη μύτη και το πρόσωπό ήταν στραμμένο προς τον ουρανό. Ασυνηθιστά, το πρόσωπο έδειχνε χαρακτηριστικά Καυκάσια, τα οποία δεν συνάδουν με κανέναν από τους προ-ισπανόφωνους αγώνες της Αμερικής. Η ανακάλυψη προσέλκυσε γρήγορα την προσοχή, αλλά εξίσου γρήγορα γλίστρησε στις σελίδες της ξεχασμένης ιστορίας. Τα νέα της ανακάλυψης εμφανίστηκαν για πρώτη φορά όταν ο Dr Oscar Rafael Padilla Lara, δικηγόρος και συμβολαιογράφος, έλαβε μία και μοναδική φωτογραφία του κεφαλιού το 1987, δημιουργώντας υποψίες και για ένα αντίστοιχα πελώριο σώμα θαμμένο από κάτω, μαζί με μια περιγραφή ότι η φωτογραφία λήφθηκε στη δεκαετία του 1950 από τον ιδιοκτήτη της γης όπου βρέθηκε η κεφαλή, και ότι βρισκόταν «κάπου στις ζούγκλες της Γουατεμάλας». Η φωτογραφία και η ιστορία παρουσιάστηκαν σε ένα μικρό άρθρο στο ενημερωτικό δελτίο «Ancient Skies» το οποίο εντοπίστηκε και συλλέχτηκε από τον γνωστό εξερευνητή, συγγραφέα, αλλά και υποστηρικτή των αρχαίων εξωγήινων, David Hatcher

Childress. Ο Padilla ανέφερε στον Childress ότι βρήκε τους ιδιοκτήτες της περιοχής, την οικογένεια Biener, στην οποία βρέθηκε ο μονόλιθος. Η περιοχή ήταν 10 χιλιόμετρα από ένα μικρό χωριό, τη La Democracia, στο νότο της Γουατεμάλας. Ωστόσο, ο Dr. Padilla όταν έφτασε στο χωριό διαπίστωσε ότι ο χώρος είχε καταστραφεί στο μεγαλύτερο μέρος: «Καταστράφηκε από τους επαναστάτες πριν από περίπου δέκα χρόνια. Είχαμε βρει το άγαλμα πολύ αργά. Χρησιμοποιήθηκε ως στοχευμένη πρακτική από αντικυβερνητικούς αντάρτες.» Τα μάτια, η μύτη και το στόμα είχαν χαθεί τελείως. Ο Padilla μπόρεσε να μετρήσει το ύψος από 4 έως 6 μέτρα, με το κεφάλι να ακουμπά πάνω στο λαιμό. Η καταστροφή του κεφαλιού σήμαινε ότι η ιστορία πέθανε με γρήγορο θάνατο μέχρι να ξαναέρθει στο προσκήνιο πριν από μερικά χρόνια από τους κινηματογραφιστές της σειράς «Αποκαλύψεις των Μάγια 2012 και Πέρα» που χρησιμοποίησαν τη φωτογραφία για να ισχυριστούν ότι οι εξωγήινοι είχαν επαφή με παλιούς πολιτισμούς. Ο παραγωγός δημοσίευσε ένα έγγραφο που γράφτηκε από τον αρχαιολόγο της Γουατεμάλας Hector E Majia, ο οποίος έγραψε: «Πιστοποιώ ότι το μνημείο αυτό δεν παρουσιάζει χαρακτηριστικά των Μάγια, Ναχουτάλ, Ολμέκων ή άλλου προ-ισπανικού πολιτισμού. Ωστόσο, αυτή η δημοσίευση χρησίμευσε μόνο για να έχει το αντίθετο αποτέλεσμα, ρίχνοντας όλη την ιστορία στα χέρια ενός δικαιολογημένα σκεπτικιστικού ακροατηρίου, το οποίο σκέφτηκε ότι όλα ήταν απλώς μια διαφημιστική κουδουνίστρα. Ακόμα και η ίδια η επιστολή έχει τεθεί υπό αμφισβήτηση με ορισμένους να υποστηρίζουν ότι δεν είναι γνήσια. Παρ' όλα αυτά, φαίνεται ότι το γιγαντιαίο κεφάλι υπήρξε και δεν υπάρχουν στοιχεία που να δείχνουν ότι η αρχική φωτογραφία δεν είναι αυθεντική. Υποθέτοντας λοιπόν ότι η κεφαλή ήταν πραγματική, τα ερωτήματα παραμένουν: Από πού προήλθε; Ποιος το έκανε; Και γιατί; Η περιοχή όπου βρέθηκε η πέτρινη κεφαλή, η La Democracia, είναι ήδη γνωστή για τις πέτρινες κεφαλές, οι οποίες, όπως και η πέτρινη κεφαλή που βρίσκεται στη ζούγκλα, κοιτάζουν επίσης προς τον ουρανό. Αυτές είναι γνωστό ότι έχουν δημιουργηθεί από τον πολιτισμό των Ολμέκων, ο οποίος άκμασε μεταξύ του 1400 και του 400 π.Χ. Το ορεινό χωριό των Ολμέκων ήταν η περιοχή στις πεδιάδες του Κόλπου του Μεξικού, ωστόσο τα έργα, τα σχέδια, και τα μνημεία τους, έχουν βρεθεί σε περιοχές εκατοντάδες χιλιόμετρα έξω από την καρδιά των Ολμέκων, συμπεριλαμβανομένης της La Democracia. Παρ' όλα αυτά, η πέτρινη κεφαλή που απεικονίζεται στη φωτογραφία της δεκαετίας του 1950 δεν έχει τα ίδια χαρακτηριστικά ή στυλ με τα κεφάλια των Ολμέκων. Ο αείμνηστος Phillip Correns, βέλγος συγγραφέας και τηλεοπτικός σχολιαστής σε θέματα εναλλακτικής ιστορίας, έθεσε το ερώτημα αν το κεφάλι «είναι ανωμαλία της περιόδου του Ολμέκων ή αν είναι μέρος μιας άλλης - άγνωστης - κουλτούρας που προηγήθηκε ή μετα - χρονολογείται από τους Ολμέκους και του οποίου το μοναδικό αντικείμενο που εντοπίστηκε μέχρι στιγμής είναι το κεφάλι Padilla». Ένα άλλο ερώτημα που τίθεται περιλαμβάνει το αν η δομή ήταν απλώς ένα κεφάλι ή αν υπήρχε ένα σώμα κάτω από αυτό, όπως τα αγάλματα του Πάσχα. Θα ήταν ωραίο να γνωρίζουμε τις απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα, αλλά δυστυχώς φαίνεται ότι η δημοσιότητα γύρω από την ταινία "Αποκαλύψεις των Μάγια 2012 και Πέρα" χρησίμευσε μόνο για να θάψει την ιστορία βαθύτερα στις σελίδες της ιστορίας.

UNLOCKING THE TRUTH PROJECT

Κάντε την δική σας έρευνα, διαβάστε, ερευνήστε, και κατακτήστε την γνώση που χρειάζεται για να ελευθερωθεί ο νους σας από τον συμβατικό τρόπο σκέψης που μας έχουν διδάξει

website

unlockingthetruthproject.blogspot.gr

Magazine

<https://issuu.com/erenzw>

Ταξίδι στο Χρόνο

Για να θυμούνται οι παλιοί,
και να μαθαίνουν οι νέοι

Το στοιχειωμένο δωμάτιο 428 στο πανεπιστήμιο του Οχάιο

Εάν σκέφτεστε να κάνετε αίτηση και να σπουδάσετε στο πανεπιστήμιο του Οχάιο, φυσικά και μπορείτε, αλλά μόνο αν δεν σας πειράζει ότι είναι ένα από τα πιο στοιχειωμένα πανεπιστήμια στον κόσμο. Ιδιαίτερα το κτήριο Wilson όπου σε ένα από τα δωμάτια του απαγορεύεται στους μαθητές να διαμένουν σε αυτό.

Το Πανεπιστήμιο του Οχάιου ιδρύθηκε το 1804, και ήταν ο πρώτος φορέας ανώτερων σπουδών που βρίσκεται δυτικά των βουνών Appalachian. Θεωρείται το πιο γνωστό στοιχειωμένο πανεπιστήμιο στον κόσμο, ενώ παρουσιάστηκε και σε ένα

επεισόδιο της σειράς Scariest Places on Earth από το κανάλι FOX. Ο αριθμός των εικαζόμενων στοιχειωμένων χώρων είναι αρκετά εντυπωσιακός, και κάθε ένα από αυτά τα μέρη έχει τη δική του παραφυσική ιστορία. Η πιο γνωστή όμως έχει αναφερθεί από το κτήριο Wilson, ένα σχετικά νέο κτίριο που κατασκευάστηκε το 1965. Σύμφωνα με ισχυρισμούς, το κτίριο βρίσκεται στη μέση ενός τεράστιου πενταγράμμου που αποτελείται από πέντε νεκροταφεία που βρίσκονται στην περιοχή, και ενδέχεται να είναι η αιτία των παραφυσικών φαινομένων των όσων συμβαίνουν εκεί. Τα νεκροταφεία είναι διάσπαρτα σε όλη την περιοχή και όταν τα κοιτάζουμε σένα χάρτη, σχηματίζουν ένα πεντάγραμμα. Ένα πεντάγραμμα είναι το αρχαίο μυστικό σύμβολο της εξουσίας και της μαγείας. Σύμφωνα με την παγανιστική παράδοση, μπορεί να δημιουργήσει ασφαλείς περιοχές χωρίς καμία παραφυσική δραστηριότητα. Το κέντρο είναι εξαιρετικά σημαντικό και δεν είναι περίεργο το γεγονός ότι το κτήριο Wilson βρίσκεται στη μέση αυτού του πενταγράμμου νεκροταφείου. Πάντως ο μύθος του πενταγράμμου δεν έχει αποδειχθεί στην περίπτωση του κτηρίου Wilson. Οι ειδικοί λένε ότι οποιεσδήποτε πέντε μονάδες μπορούν να ενωθούν σε ένα χάρτη με τη μορφή ενός πενταγράμμου, και αυτό δείχνει ότι όλες οι ερμηνείες του μυστηρίου στο Wilson είναι απλές εικασίες. Άλλες εικασίες υποδηλώνουν ότι τα φαινόμενα προκαλούνται μετά το μυστηριώδη θάνατο ενός νεαρού στο δωμάτιο 428. Μετά από αυτό, όποιος κατείχε το δωμάτιο, βίωνε παραφυσικές δραστηριότητες. Στη συνέχεια, μια νέα γυναίκα μετακόμισε στην αίθουσα και εξασκούσε την αστρική προβολή που είναι μια μέθοδος στην οποία η ενέργεια του τύπου χρησιμοποιείται για να διαχωρίσει το πνεύμα από το ανθρώπινο σώμα και μετά το πνεύμα ταξιδεύει μόνο

του. Η σπουδάστρια φημολογείτο επίσης ότι είχε επανειλημμένα επιχειρήσει να έρθει σε επαφή με τους νεκρούς και ότι συχνά ασχολιόταν με πρακτικές μαγείας. Η γυναίκα πέθανε. Λέγεται ότι αυτοκτόνησε κόβοντας τους καρπούς της. Από τότε και μετά οι φοιτητές που διέμεναν σε εκείνο το δωμάτιο άκουγαν περίεργους ήχους, βήματα, αλλά και μαρτυρίες για πολλά αντικείμενα που μετακινούνταν από μόνα τους. Σύμπτωση ή όχι, αλλά το δωμάτιο 428 συμβαίνει να είναι το μόνο δωμάτιο που έκλεισε από τους υπαλλήλους του πανεπιστημίου, δεν επιτρέπεται πλέον η διαμονή, και είναι σφραγισμένο για πάντα.

Πως Μπορώ να Συμμετέχω στο Unlocking the Truth

Το Unlocking the Truth σας δίνει το βήμα.

Αν θέλεις να εκφράζεσαι μέσα από τις λέξεις και έχεις όρεξη, μεράκι, και επιθυμείς να γίνεις κομμάτι μας, μπορείς τώρα να έχεις το δικό σου χώρο για να καταθέσεις με το προσωπικό σου άρθρο, σκέψεις και προβληματισμούς που ενδιαφέρουν το κοινό, με σεβασμό στη νοημοσύνη, την αντίθετη άποψη, την ελεύθερη σκέψη, και την ευαισθησία του αναγνώστη.

Το περιοδικό θα φροντίσει για την αυτούσια δημοσίευσή του.

Μπορείς επίσης να στείλεις φωτογραφίες που θες να περιλαμβάνει το άρθρο σου.

Απαραίτητες προϋποθέσεις:

- Το μέγεθος του κειμένου δεν πρέπει να είναι μικρότερο από 1.000 λέξεις ή μεγαλύτερο από 3.000
- Να αποτελεί πρωτότυπο κείμενο.
- Να είναι γραμμένο στα ελληνικά.
- Να υπάγεται στη θεματολογία και το ύφος του περιοδικού.
- Να περιλαμβάνεται βιβλιογραφία με τις έντυπες ή ηλεκτρονικές πηγές.
- Να μην χρησιμοποιήσετε το βήμα που σας δίνει το Unlocking the Truth για να κάνετε κάποιο είδος απροκάλυπτης προπαγάνδας για το συγκεκριμένο περιοδικό, πίστη ή σύστημα που υποστηρίζετε.

Δεν είσαι επαγγελματίας αρθρογράφος; Ενδιαφερόμαστε για το περιεχόμενο του κειμένου σας παρά για την επαγγελματική σας κατάρτιση. Αν το άρθρο προσεγγίζει το θέμα που εξετάζει με τρόπο σφαιρικό και σοβαρό, τότε πληροί όλες τις προϋποθέσεις για να δημοσιευτεί.

Διατηρούμε το δικαίωμα να μην δημοσιεύσουμε το άρθρο σας, αν δεν πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις ή αν κρίνουμε ότι υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να το κάνουμε αυτό (παραβίαση νόμων, σοβαρά αρνητικά συναισθήματα σε κάποιες ομάδες ανθρώπων οι οποίοι θίγονται σημαντικά από το άρθρο σας κ.α.)

Στείλτε το άρθρο, την εργασία ή την μελέτη σας στο e-mail του περιοδικού UtTmagazine2017@gmail.com

ΦΥΣΙΚΗ Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ; ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ

Που είναι τα όρια των δύο;
Μπορούν οι νευρώνες του εγκεφάλου μας
να κατανοήσουν τι είναι αληθινό και τι
ψεύτικο;

Η επιστήμη, η ψυχολογία και η θρησκεία,
έχουν όλες τους εγγενή αξία και
προσωπικό νόημα

Γράφει ο Χαρίτων Τομπουλίδης
Αστρονόμος / Αστροφυσικός

Όταν έρχονται οι γιορτές των Χριστουγέννων ή του Πάσχα βλέπεις από κοντά αγαπητά πρόσωπα που είναι μακριά και σου δίνεται κι η ευκαιρία να συζητήσεις και διάφορα προβλήματα ή φιλοσοφικές ερωτήσεις εκτός από πολιτική. Ένα βράδυ δέχτηκα μια ερώτηση από έναν φίλο και περάσαμε δημιουργικά το υπόλοιπο της νύχτας συζητώντας την. Η ερώτηση είχε δύο σκέλη, ένα προσωπικό και ένα γενικό. Το προσωπικό ήταν: Τι ήταν αυτό που με απασχολούσε περισσότερο τον τελευταίο καιρό από την σύγχρονη φυσική ή αστροφυσική έρευνα και η άλλη ερώτηση γενικού περιεχομένου: Μπορεί ένας φυσικός να μιλήσει μεταφυσικά; Δυο σοβαρές ερωτήσεις που όπως σας είπα μας έκαναν να έχουμε μια πολύ δημιουργική συνάντηση σαν αυτές από τα παλιά.

Προσπάθησα να τα συνδυάσω το ένα με το άλλο, γιατί, συνήθως τα αναπάντητα ερωτήματα δημιουργούν μεταφυσικές εξηγήσεις. Και στην ιστορία της ανθρωπότητας, όσο η έρευνα και η τεχνολογία προχωρούσαν, και κατ' επέκταση, η γνώση και η ερμηνεία φαινομένων, τόσο οι μεταφυσικές εξηγήσεις παραχωρούσαν τη θέση τους σε φυσικές. Είναι μεταφυσική εξήγηση η ύπαρξη «σκοτεινής ύλης» και «σκοτεινής ενέργειας» στην εξήγηση της διαστελλομένης επιτάχυνσης του Σύμπαντος; Ο Αϊνστάιν εισήγαγε πριν έναν σχεδόν αιώνα μια «κοσμολογική σταθερά» για να κρατήσει το Σύμπαν στατικό και ο Αριστοτέλης μια «πεμπουσία» για να δικαιολογήσει το «αἶδιον» του Σύμπαντος πριν 2.300 σχεδόν χρόνια. Η πεμπουσία του Αριστοτέλη έδωσε τη θέση της στον «αιθέρα» μετά από 1.800 χρόνια εξέλιξης των θετικών επιστημών. Και ο «αιθέρας» παραχώρησε τη θέση του στον «χωροχρόνο» μετά από άλλα 400 χρόνια. Ο «χωροχρόνος» πόσο θα κρατήσει; Στο μικρόκοσμο, η αφθαρσία της ύλης και το «άτομο» σαν η μικρότερη δομή της ύλης που διατηρεί τις ιδιότητες των σωμάτων, ξεκίνησε από το Δημόκριτο σαν φιλοσοφική έννοια για να επικρατήσει στις επιστήμες για 2.500 σχεδόν χρόνια. Στο τέλος το άτομο διασπάστηκε στα ηλεκτρόνια, τα πρωτόνια και τα νετρόνια, τα οποία με τη σειρά τους παραχώρησαν τη θέση τους στα κουάρκς. Πόσο θα αντέξουν τα κουάρκς; Και θα τα βοηθήσει η ύπαρξη του σωματιδίου του Χιγκς ή θα μετατραπούν όλα σε χορδές; Τι είναι φυσική και τι μεταφυσική; Που είναι τα όρια των δύο; Μπορούν οι νευρώνες του εγκεφάλου μας να κατανοήσουν τι είναι αληθινό και τι ψεύτικο; Δεν γελιούνται κι αυτοί; Όταν δεν μπορούμε να εξηγήσουμε κάτι, καλό είναι να είμαστε διαλλακτικοί. Μπορούμε να το λέμε μαγικό, θεϊκό, θαύμα, παραίσθηση ή οτιδήποτε άλλο ανάλογα με την εξήγηση που μας φαίνεται πιο λογική ή μας δίνει μεγαλύτερη γαλήνη ή ελπίδα, αλλά, ποτέ να μην το θεωρούμε απόλυτο και ανεξήγητο γιατί κάποτε θα έρθει και η πραγματική του εξήγηση. Έτσι, οι έννοιες της «σκοτεινής ενέργειας» και της «σκοτεινής ύλης» που αποτελούν το 96% του Σύμπαντος δε μ' αρέσουν εμένα. Μόνο το 4% είναι το γνωστό Σύμπαν ισχυρίζονται ότι

ισχύει σήμερα οι επιστήμονες για να εξηγήσουν τα ανεξήγητα. Ούτε αυτό μ' αρέσει εμένα. Δε θέλω να είμαι μεταφυσικός, αλλά και σαν αστροφυσικός πρέπει να είμαι προσεκτικός. Μήπως ο «πνευματισμός» επανέρχεται στον επιστημονικό κόσμο; Είναι μήπως κι αυτό προϊόν της εποχής μας; Πολλοί μεγάλοι επιστήμονες δικαιολογούν την ανικανότητα εξήγησης διαφόρων φαινομένων με την ανικανότητα του εγκεφάλου μας. Η «πεμπουσία» επανέρχεται με τη μορφή «σκοτεινής ύλης» ή «σκοτεινής ενέργειας» και η «κοσμολογική σταθερά» του Αϊνστάιν σαν κοσμολογική μεταβλητή. Δεν είναι αυτό επικίνδυνο για τις θετικές επιστήμες; Θα επικρατήσει η νευροφυσιολογία του εγκεφάλου στην αδυναμία εξήγησης των φυσικών φαινομένων; Θα έχουμε μια άνθηση του νέο-πλατωνισμού; Η επιστήμη, η ψυχολογία και η θρησκεία έχουν όλες τους εγγενή αξία και προσωπικό νόημα. Καθεμία τους διεισδύει σε βαθύτερα στρώματα της πραγματικότητας, τα οποία εμείς ποτέ δε θα μπορέσουμε να κατάλάβουμε απόλυτα, ίσως εξαιτίας των ορίων που θέτει ο εγκέφαλός μας. Θέλει όμως μεγάλη προσοχή το τι διαλογιζόμαστε και με τι εμμονή κι επιμονή το υπερασπιζόμαστε, γιατί στο τέλος μπορεί να καταλήξει να γίνει η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ μας αλήθεια και όχι η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ αλήθεια. Είτε κοιτάζουμε πίσω από ένα τηλεσκόπιο, είτε πίσω από ένα μικροσκόπιο, ή σε μια οθόνη επεξεργασίας σε ένα εργαστήριο, θαυμάζουμε την ομορφιά και το μυστήριο του Σύμπαντος και της δημιουργίας. Είναι στη φύση του μυαλού μας να ψάχνουμε για τις βαθύτερες αλήθειες τους. Και παρόλο που ποτέ δεν κατανοούμε την αλήθεια τους στο σύνολό της, το να προσπαθούμε είναι δικαίωμά μας και βιολογική μας κληρονομιά. Για να μην πω και αστρική μας κληρονομιά, μιας και η ζωή μας οφείλεται στη στάχτη προγενεστέρων αστέρων και η ερευνά μας ίσως μας οδηγήει στο λίκνο μας. Προσοχή όμως για να μην επαληθευθεί αυτό που είπε ο Δημοσθένης πριν περίπου 2.500 χρόνια:

«ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΑΠΑΤΗ. ΔΙΟΤΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟ ΘΕΩΡΕΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ».

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ: ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΠΟΔΙΔΟΜΕΝΑ ΣΕ ΘΕΪΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Γράφει η Επίκουρος Καθηγήτρια Αστρονομίας
του Πανεπιστημίου Αθηνών,
κ. Παναγιώτα Πρέκα – Παπαδήμα
(ppreka@phys.uoa.gr)

Στο συγκεκριμένο άρθρο, επισημαίνονται κάποια φυσικά φαινόμενα τα οποία περιγράφονται παράλληλα με τις πολεμικές επιχειρήσεις, στην Ιλιάδα και αποδίδονται, όπως ήταν φυσικό για εκείνη την εποχή, σε θεϊκές παρεμβάσεις. Άλλωστε 'η παλαιά φυσική επιστήμη για όλους τους αρχαίους λαούς, ήταν κρυμμένη πίσω από μύθο και θεολογία' (Πλούταρχος, Περί των εν Πλαταιαίς Δαιδάλων, απόσπασμα 157). Η παρούσα εργασία αποτελεί μια συνοπτική παρουσίαση της εργασίας με τίτλο 'EXTREME PHYSICAL PHENOMENA DURING THE TROJAN WAR' που έχει δημοσιευτεί στο επιστημονικό περιοδικό Mediterranean Archaeology and Archaeometry, Vol. 16, n. 3, pp135-155 (Paramarinopoulos et al, 2016). Οι συγγραφείς της συγκεκριμένης εργασίας είναι ο πρόεδρος της Εταιρείας Μελέτης Αρχαίας Ελληνικής Μυθολογίας, κ. Σ. Παπαμαρινόπουλος, Καθηγητής του Παν/μιου Πατρών (αφυπηρετήσας), η Επίκουρος Καθηγήτρια κ. Π. Πρέκα-Παπαδήμα και ο Λέκτορας κ. Κ. Γαζέας, από το Τμήμα Φυσικής, Τομέας Αστροφυσικής, Αστρονομίας και Μηχανικής, του ΕΚΠΑ καθώς και οι Καθηγητές κ.κ. Π. Νάστος και Κ. Κυριακόπουλος από το Τμήμα Γεωλογίας και Γεωπεριβάλλοντος του ΕΚΠΑ.

Τα φαινόμενα αυτά είναι:

1) Η έναρξη των μαχών σηματοδοτείται από την εμφάνιση της θεάς Αθηνάς 'ως αστέρας λαμπρός από τον οποίο ξεπετιούνται πολλοί σπινθήρες' (ΙΙ.4.72-80), δηλαδή ως διάττοντας αστέρας-μετέωρο (πεφταστέρι). Τα στρατεύματα θαμπώθηκαν από το 'λαμπρόν' του αστέρα και αναρωτήθηκαν για το θεϊκό σημάδι, αν σήμαινε πόλεμο ή ειρήνη. Τα πεφταστέρια είναι τα υπολείμματα που άφησε στην τροχιά του ένας κομήτης ή αστεροειδής όταν πέρασε κοντά από την Γη. Εισερχόμενα στην ατμόσφαιρα διαλύονται, αφήνοντας την χαρακτηριστική φωτεινή γραμμή, ενώ μερικά φτάνουν στο έδαφος ως μετεωρίτες. Τα πολύ λαμπρά μετέωρα γίνονται ορατά και την ημέρα (Εικόνα 1).

2) Μερικές ώρες αργότερα, ο θεός Άρης, χτυπημένος από την θεά Αθηνά, εβόησε ως 10000 άνδρες προκαλώντας τρόμο στα στρατεύματα, ενώ αποχωρεί από την μάχη μέσα σε ένα σύννεφο 'σαν από καύμα' (ΙΙ.5.859-867). Η περιγραφή θυμίζει θραύση μεγάλου μετεώρου (βοή Άρη) και εμφάνιση της τροχιάς των θραυσμάτων, όπως το φαινόμενο που συνέβη τον Φεβρουάριο 2013, στην Ρωσία. (Εικόνα 2).

3) Την μεθεπόμενη νύχτα, ακούγονται φοβερά κτυπήματα-βροντές του Δία που προκαλούν τρόμο στους πολέμαρχους οι οποίοι κάνουν σπονδές στον Δία (ΙΙ.7.478-450). Η περιγραφή δεν περιλαμβάνει και λάμπεις-αστραπές, ώστε να συνάδει με μια μακρινή καταιγίδα. Θα μπορούσε να είναι μια ακόμη έκρηξη μεγάλου μετεώρου που ο ήχος της έφτασε στην Τρωάδα. Ακριβώς αυτό το ασύνηθες του φαινομένου δικαιολογεί τον τρόμο των πολεμάρχων.

4) Την 3η μέρα, το μεσημέρι (ΙΙ.8.66-68), κατά την διάρκεια της μάχης, ο Δίας στέλνει, από το όρος Ίδη στο

πεδίο της μάχης, αστραπή και βροντή, ενώ στο ομηρικό κείμενο δεν περιγράφεται καταιγίδα, αλλά συνθήκες καύσωνα (ΙΙ.10.572-575, ΙΙ.11.621-622, ΙΙ.11.642-643, ΙΙ.11.811-812, ΙΙ.12.385-388). Οι μαχητές έντρομοι σκορπίζονται, οπότε άμεσα ο Δίας ρίχνει το αστροπελέκι του (κεραυνό) μπροστά στα άλογα του Διομήδη, τα οποία αφήνιασαν. Και τότε σηκώθηκε 'δεινή φλόγα από θειάφι που καίγεται' (ΙΙ.8.75-77, ΙΙ.8.133-170). Είναι όμως γνωστό ότι η πτώση κεραυνού μυρίζει όζον και όχι θειάφι. Αντίθετα, η έκρηξη ενός μεγάλου μετεώρου έχει τα χαρακτηριστικά λάμπης-αστραπής και ισχυρού κρότου-βροντής, ενώ μπορεί να αφήσει υπόλειμμα επί του εδάφους-μετεωρίτη, ως φλεγόμενο αστροπελέκι που κάλλιστα μπορεί να έχει οσμή θείου καθόσον π.χ. ο θειούχος σίδηρος είναι σύνηθες συστατικό της χημικής σύστασης των μετεωριτών (Εικόνα 3).

5) Την επόμενη μέρα, τα χαράματα, ο Δίας στέλνει την Έριδα που κρατά 'ένα πολεμικό σημάδι', στο στρατόπεδο και στα πλοία των Αχαιών (ΙΙ.11.1-14, ΙΙ.11.50). Η Έριδα περιγράφεται ότι απλώνεται από τον ουρανό μέχρι τη Γη (ΙΙ.4.439-445), και υψώνει τρομερή φωνή που ακούγεται σε όλο το στρατόπεδο. Αυτός ο ήχος ήταν που ξύπνησε τους Αχαιούς και άρχισαν να ετοιμάζονται για την μάχη. Και τότε η θεά Αθηνά και η θεά Ήρα 'εγδούπησαν' προς τιμήν του Αγαμέμνονα (ΙΙ.11.45-46). Δηλαδή χτύπησαν με κάτι το έδαφος-γδούπος (Εικόνα 4).

Το 'πολεμικό σημάδι' που φέρει η Έριδα μοιάζει να είναι άλλη μια εμφάνιση μεγάλου μετεώρου (Εικόνα 5) δίνοντας την τροχιά του (η Έριδα εκτείνεται από τον ουρανό μέχρι τη Γη) που εξεράγει στην ατμόσφαιρα (κραυγή της Έριδας) και κάποιο τμήμα του έπεσε επί του εδάφους οπότε ακούστηκε ο γδούπος της πτώσης που

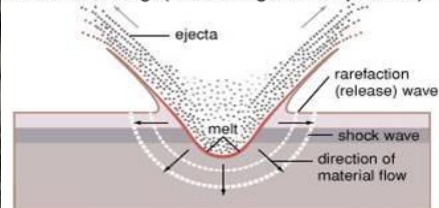

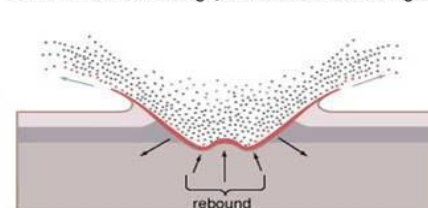
αποδίδεται στις θεές Αθηνά (βλέπε διάττοντα αστέρα της πρώτης μέρας) και Ήρα (αρμοδία θεότητα του ατμοσφαιρικού αέρα διαμέσου του οποίου διαδίδεται ο ήχος-γδούπος). Αμέσως μετά τον γδούπο, ο Δίας προκάλεσε μια 'κακιά ατμοσφαιρική διαταραχή' και άρχισαν να πέφτουν 'κόκκινες δροσοσταλίδες' (Il.11.52-55). Η διαταραχή αυτή είναι επακόλουθο της πτώσης του μετεώρου και του κρατήρα που δημιουργήθηκε κατά την πτώση του εκτοξεύοντας σκόνη από το έδαφος και συντρίμια του μετεώρου στην ατμόσφαιρα (Εικόνα 6). Όλα αυτά έγιναν κόκκοι-πυρήνες συμπύκνωσης υδρατμών στην ατμόσφαιρα που λόγω αυξημένης υγρασίας (ήταν χαράματα, δίπλα στην θάλασσα με συνθήκες καύσωνα) άρχισαν να πέφτουν ως πρωινή δρόσος. Το κόκκινο χρώμα οφείλεται στα συστατικά του εδάφους της περιοχής. 6) Την ίδια μέρα, αλλά αργότερα, η Ήρα φεύγει από τον Όλυμπο δια αέρος, περνά από την Ίμβρο όπου παίρνει μαζί της τον θεό Ύπνο και φτάνει στο όρος Ίδη όπου 'αποπλανά' και κοιμίζει τον Δία, ώστε ο Ποσειδών που ήδη έχει φτάσει στην Τρωάδα και έχει μπει στην μάχη να δράσει υπέρ των Αχαιών (Il.13.10-40). Η παρουσία του Κοσμοσείστη Ποσειδώνα συνδέεται με ελαφριά σεισμική δόνηση τόσο στην 'Σάμο της Θράκης' όσο και στο ακρωτήριο Λεκτό, απέναντι από την Λέσβο, καθώς η γη σείετε κάτω από τα πόδια του Ποσειδώνα ή της Ήρας στις αντίστοιχες περιοχές. (Il.13.10-19, Il.14.281-285). Επίσης, η στάθμη της θάλασσας ανέβηκε προς τα πλοία και τις σκηνές των Αχαιών, (Il.14.392). Δημιουργήθηκε δηλαδή ένα μικρό τσουνάμι εξ αιτίας του υποθαλάσσιου επίκεντρου του σεισμού.

Formation of a complex impact crater

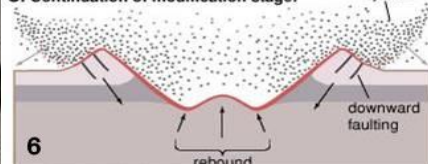
A. Excavation stage (the sole stage for a simple crater).

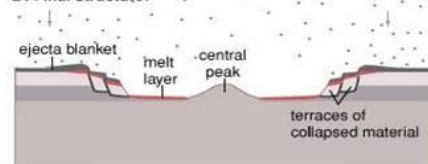
B. End of excavation stage; start of modification stage.

C. Continuation of modification stage.

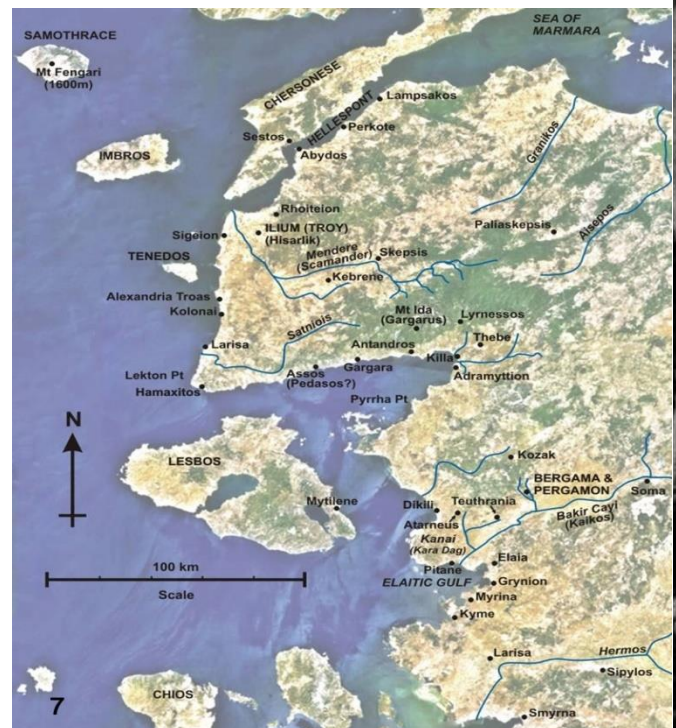

D. Final structure.

Ο Ποσειδών λίγο πριν (Il.14.147-151), εβόησε ως 10000 άνδρες που ρίχνονται στην μάχη (βλέπε Άρης στο 2), ενώ η Ήρα που έχει παραλάβει τον Ύπνο κατευθύνεται καλυμμένη με σκοτεινό σύννεφο (Il.14.281-285) από την Ίμβρο προς το Λεκτό και το όρος Ίδη (Εικόνα 7). Η περιγραφή του φαινομένου είναι παρόμοια με το (2). Θραύση μεγάλου μετεώρου πάνω από την Ίμβρο που ο κρότος ακούστηκε στην Τρωάδα.

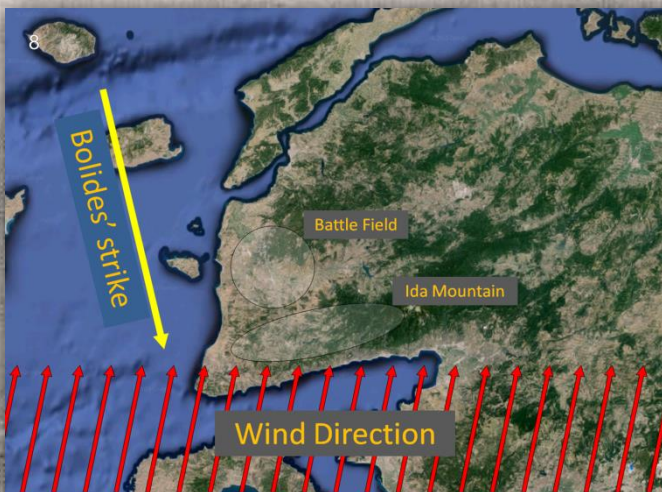
Το νέφος των θραυσμάτων από την Ίμβρο έφτασε στο Λεκτό, ωθούμενο από την αρχική ταχύτητα εισόδου του μετεώρου στην ατμόσφαιρα, καθώς η φορά του ανέμου που δίδεται από το ομηρικό κείμενο είναι αντίθετη (Il.12.252-254). Όμως αυτή η κίνηση σταδιακά επιβραδύνεται λόγω τριβών μέχρι μηδενισμού, οπότε από το Λεκτό, το νέφος των θραυσμάτων κινούμενο με την φορά του ανέμου φτάνει στην κορυφή του όρους Ίδη (Εικόνα 8), η οποία καλύπτεται από 'χρυσό-κίτρινο πυκνό

νέφος' (Il.14.343-345). Με αυτό ο Δίας κάλυψε την κορυφή του βουνού για να μην φαίνονται οι ερωτοτροπίες των δύο θεών.

Το κίτρινο χρώμα έχει σχέση με την χημική σύσταση του μετεώρου. Ας θυμηθούμε ότι και το 'αστροπελέκι' της προηγούμενης μέρας (βλέπε 4), είχε οσμή θείου και φυσικά το θείον έχει χρώμα κίτρινο. Η απόδοση της κίνησης των θραυσμάτων του μετεώρου μέσα στον ατμοσφαιρικό αέρα, στην Ήρα, είναι εναρμονισμένη με την υπευθυνότητα που έχει η συγκεκριμένη θεά (Ήρα-αήρ).

7) Μέσα από αυτό το κίτρινο νέφος, ο Δίας λίγο αργότερα θα απαντήσει στην προσευχή του Νέστορα με βροντή, αλλά όχι και με αστραπή (Il.15.377-380) που προπο-

ρεύεται της βροντής. Επίσης, αν εξ αιτίας της περιγραφόμενης ζέστης και της μεσημεριανής ώρας θα μπορούσαμε να υποθέσουμε την ύπαρξη μιας θερμικής καταιγίδας, τα συγκεκριμένα κίτρινα νέφη απέχουν από την περιγραφή των καταιγιδοφόρων νεφών (cumulonimbus). Άρα τείνουμε να δεχτούμε μια ακόμη θραύση μετεώρου πάνω από το βουνό.

8) Το ομηρικό κείμενο παράλληλα με την περιγραφή της μάχης κατά την 4η μέρα, δίνει την πληροφορία ενός σταδιακού σκοτεινιάσματος που ξεκινά από την ώρα θανάτου του Σαρπηδόνα (ΙΙ.16.567-568) και εξελίσσεται και μετά την ώρα θανάτου του Πατρόκλου (ΙΙ.17.269-270). Αν και μιλά για 'νύκτα ολόην-κακιά νύκτα' ή για 'ήέρα πολλήν-πολύ σκοτάδι' που άπλωσε ο Δίας στο πεδίο της μάχης, η ορατότητα συνεχίζει να υφίσταται, καθώς η μάχη διεξάγεται κανονικά. Όπως έχουμε αναλύσει σε άρθρο μας στο επιστημονικό περιοδικό *Mediterranean Archaeology and Archaeometry*, Vol. 14, n. 1, pp93-102 (Paramarinopoulos et al, 2014), πρόκειται για μια μερική ηλιακή έκλειψη που εξελίσσεται μέσα στο μεσημέρι.

Ταυτόχρονα με αυτό το σκοτεινιάσμα, ο Δίας ρίχνει πάλι κόκκινες δροσοσταλίδες (ΙΙ.16.459), όπως τα χαράματα (βλέπε 5). Το φαινόμενο αυτό είναι συνέχεια του πρωινού φαινομένου, καθόσον η περιγραφόμενη άπνοια έχει συντηρήσει την σκόνη των θραυσμάτων στην ατμόσφαιρα και επιπλέον είναι γνωστό ότι κατά την διάρκεια της ηλιακής έκλειψης, η θερμοκρασία μειώνεται απότομα, ενώ η υγρασία αυξάνει απότομα (Εικόνα 9). Συνεπώς την ώρα εκείνη, εξ αιτίας της έκλειψης ευνοήθηκαν οι συνθήκες (αύξηση της υγρασίας) ώστε να επαναληφτεί το φαινόμενο της 'δρόσου' μέσα στο μεσημέρι.

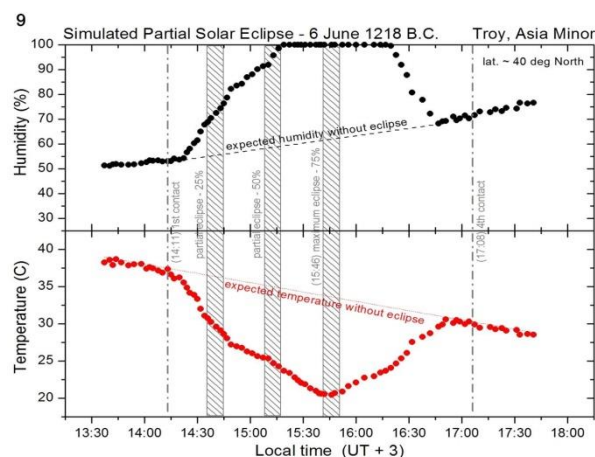
Στην συνέχεια και ενώ η ηλιακή έκλειψη πλησιάζει την μέγιστη φάση της, η θεά Αθηνά ως μία 'πορφυρή νεφέλη' επικάθεται επί του εδάφους καλύπτοντας όλο το στράτευμα (ΙΙ.17.543-555). Αυτή η ομίχλη επιδεινώνει την ήδη μειωμένη ορατότητα λόγω της ηλιακής έκλειψης. Και κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Αίας αναφωνεί ότι δεν

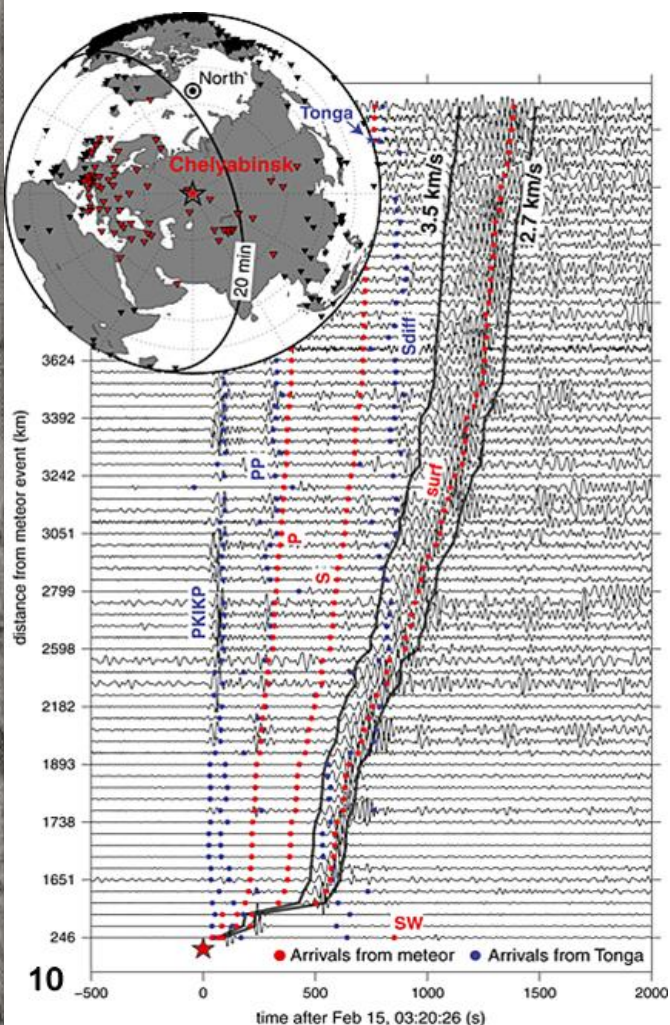
μπορεί να διακρίνει τίποτα και η μάχη διακόπτεται (ΙΙ.17.643-651).

Λόγω της αύξησης της υγρασίας, όλο το εναπομείναν νέφος σκόνης-κόκκοι συμπύκνωσης 'βάρυνε' και 'έφτασε' επί του εδάφους ως κόκκινη ομίχλη. Η απώλεια ορατότητας κράτησε μόνο λίγα λεπτά, όσο διαρκεί η μέγιστη φάση της ηλιακής έκλειψης. Το ομηρικό κείμενο είναι σαφές ως προς την συνύπαρξη δύο φαινομένων, α) της ηλιακής έκλειψης και β) της κοκκινωπής ομίχλης, καθώς ο Δίας έκανε δύο πράγματα: Σκόρπισε το σκοτάδι και απομάκρυνε την ομίχλη ('ήέρα μεν σκέδασεν και άπωσεν ομίχλην'). Οπότε ο Ήλιος επανα-έλαμψε. (ΙΙ.17.648-650).

9) Το απόγευμα της ίδιας μέρας, Αχαιοί και Τρώες μάχονται πάνω και δίπλα στα πλοία των Αχαιών. Τότε ο Αχιλλέας στάθηκε πάνω στην τάφρο και φώναξε με αλλοιωμένη τρομερή φωνή ώστε οι Τρώες να φοβηθούν. Η αλλοίωση της φωνής καθώς και ένα χρυσό-κίτρινο νέφος που τον στεφανώνει και που ανάμεσα του καίει φλόγα λαμπρή, αποδίδονται στην θεά Αθηνά (ΙΙ.18.203-229). Αυτά όλα συμβαίνουν στην πεδιάδα της Τροίας που βρίσκεται πίσω από την πλάτη του Αχιλλέα που είναι ανεβασμένος στην τάφρο κοιτώντας τα στρατεύματα που είναι κοντά στα πλοία. Παρατηρούμε πάλι την εμφάνιση κίτρινου νέφους (βλέπε 6), μαζί με φλόγα. Φαίνεται ότι εξεράγει και άλλο μετέωρο, ενώ ένας φλεγόμενος μετεωρίτης έπεσε πιθανόν κοντά σε ξερά χόρτα τα οποία αναφλέγηκαν (ευνοείται η ανάφλεξη λόγω των συνθηκών καύσωνα που περιγράφονται). Το κίτρινο χρώμα δείχνει την κοινή χημική σύσταση όλων των μετεώρων. Η περιγραφή τελειώνει με την Ήρα που προκαλεί πρόωρη δύση του Ηλίου (ΙΙ.18.239-241). Το κίτρινο νέφος των θραυσμάτων διασκορπιζόμενο μέσα στον αέρα-Ήρα έδωσε την αίσθηση ότι σκοτεινίασε πρόωρα.

10) Η επόμενη μέρα ξεκινά με ισχυρές ιαχές της Αθηνάς και του Άρη (ΙΙ.20.20-75), που ακούγονται σε όλη την Τρωάδα και με την ισχυρότατη βροντή του Δία, ταυτόχρονα με την εκδήλωση ισχυρού σεισμού εκ μέρους του Ποσειδώνα και υπόκωφο βουητό του Άδη. Η μάχη ξεκινά, ενώ οι θεοί είναι καλυμμένοι με πυκνό σύννεφο (ΙΙ.20.149-150) κοντά στο τείχος του Ηρακλή (προς τον

Ελλάσποντο). Άλλο ένα σύννεφο στέλνει η Ήρα-αήρ στο πέρασμα του ποταμού Ξάνθου-Σκάμανδρου (κοντά στον Τύμβο του Ίλου) που διεξάγεται η μάχη μεταξύ Αχιλλέα και Τρώων (ΙΙ.21.6-7).

Η περιγραφή ταιριάζει με ισχυρή έκρηξη μεγάλου μετεώρου, όχι πάνω από την Τρωάδα καθόσον δεν περιγράφεται λάμψη-αστραπή. Ο αέρας όμως μετέφερε δύο νέφη σκόνης-θραυσμάτων στην Τρωάδα. Στην Tunguska (1908), η έκρηξη ακούστηκε σε απόσταση 800 χλμ, χωρίς να παρατηρηθεί η λάμψη. Η ισχυρή έκρηξη προκαλεί ισχυρό ωστικό κύμα και επαγώγιμο σεισμό. Στο φαινόμενο του Chelyabinsk (2013) σεισμικά κύματα καταγράφηκαν σε απόσταση 4000 χλμ. (Εικόνα 10).

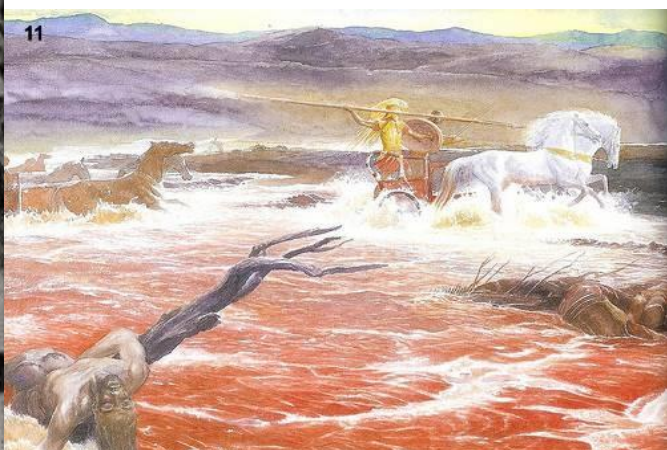
Αποτέλεσμα του σεισμού είναι η πτώση χωμάτων και

βράχων από τα τοιχώματα του ποταμού Ξάνθου μέσα στο νερό, οπότε εκεί στο στενό πέρασμα ανακόπτεται η κανονική ροή των υδάτων και το ποτάμι υπερχειλίζει προς την πεδιάδα (ΙΙ.21.213-330). Η ανάδευση των υδάτων και τα πολλά πτώματα 'κοκκινίζουν' τα νερά του ποταμού που απειλούν να πνίξουν τον Αχιλλέα (Εικόνα 11). Η Αθηνά (βλέπε διάττων αστήρ) και ο Ποσειδών (βλέπε σεισμός) πληροφορούν τον Αχιλλέα ότι το φαινόμενο είναι παροδικό καθώς βεβαίως η δύναμη των υδάτων γρήγορα 'σπρώχνει' τα χώματα και τις πέτρες, αποκαθιστώντας την φυσιολογική ροή του ποταμού.

11) Ενώ ακόμη τα νερά του ποταμού κατακλύζουν την πεδιάδα, ακούγεται άλλη μια έκρηξη μεγάλου μετεώρου από την κατεύθυνση του Αιγαίου Πελάγους, ενώ το ωστικό κύμα ('χαλεπή όρσουλα θύελλα') μαζί με δύο φλεγόμενους μετεωρίτες πέφτουν κοντά στον Ξάνθο ποταμό δίνοντας την εντύπωση ότι το ποτάμι φλέγεται (ΙΙ.21.328-382). Το φαινόμενο περιγράφεται ως η ιαχή της Ήρας (αντίλαλος στην ατμόσφαιρα) που ζήτησε από τον Ήφαιστο να 'φανερώσει τις φλόγες του'. Η κατεύθυνση του μετεώρου είναι 'από την θάλασσα' με την ώθηση του νοτιοδυτικού ανέμου, δηλαδή από την κατεύθυνση της Λήμνου, όπου σύμφωνα με το ομηρικό κείμενο βρίσκεται το εργαστήριο του Ήφαιστου (θεός της φωτιάς). Το φαινόμενο σταματά κατόπιν εντολής της Ήρας. Μετά από όλα αυτά το ομηρικό κείμενο παρουσιάζει όλους τους θεούς να ρίχνονται στην μάχη και να συγκρούονται μεταξύ τους. Το κακό που γίνεται είναι πολύ μεγάλο καθώς 'συν δ' έπεσον μεγάλω πατάγω, βράχε' ευρεία χθών, αμφι δε σάλπισεν μέγας ουρανός' (ΙΙ.21.385-390).

Η 'παλαιά φυσική επιστήμη' κρυμμένη πίσω από μύθο και θεολογία...

Μια έντονη βροχή διαττόντων αστέρων, με μεγάλα μετέωρα που εκρήγνυνται στην ατμόσφαιρα, με μετεωρίτες που φτάνουν επί του εδάφους και που όλα αυτά ως θεϊκές παρεμβάσεις προκαλούν τρόμο και ερωτηματικά στους μαχόμενους. Όμως αυτό το φαινόμενο υποδεικνύει την κοντινή διέλευση κάποιου κομήτη ή αστεροειδή από τον οποίο προέρχονται όλα αυτά τα θραύσματα. Και πράγματι η μυθολογία αναφέρει ότι κατά την άλωση της Τροίας, που συνέβη περίπου ένα μήνα μετά τα περιγραφόμενα συμβάντα της Ιλιάδας, εμφανίστηκε ένας κομήτης που ταυτίστηκε μυθολογικά με την Ηλέκτρα, μητέρα του Δάρδανου, ιδρυτή της Τροίας, η οποία με λυμένα τα μαλλιά της τριγύριζε στον ουρανό, θρηνώντας για το μεγάλο κακό: 'Κατ' άλλους δε εκείνη είναι η Ηλέκτρα, η μήτηρ του Δαρδάνου και πρόγονος των Τρωαδιδών. Και ότε κατεστρέφετο η Τρωάς, τόσοσν ελυπήθη, ώστε έλυσε την κόμην αυτής και έφυγεν εκείθεν, δια να μη βλέπει την δυστυχίαν των απογόνων αυτής. Έγινεν όμως κομήτης και φαίνεται ενίοτε αλλού.'

(ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΗΤΗ : ΩΓΥΓΙΑ Ή ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ
ΒΙΒΛΟΣ Α, ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ, Περί των Πλειάδων)

(Στο νεφέλωμα των Πλειάδων (η γνωστή Πούλια)
υπάρχουν 7 αστέρες ορατοί δια γυμνού οφθαλμού που
φέρουν ονόματα θεοτήτων-μητέρων. Το ένα εξ αυτών
φέρει το όνομα της Ηλέκτρας).

Μπορεί άραγε να υπάρχει κάποια σύνδεση αυτής της
αναφοράς με τα περιγραφόμενα στην Ιλιάδα;

EIKONA 1. Ένα πεφταστέρι της ομάδας διαπτόντων αστερών εκ του
αστερισμού του Περσέα (Περσίδες), ορατό με ημερήσιο φως.
Credit: Ethan Miller/Getty Images
(<https://www.google.gr/search?q=shooting+stars+observed+in+daylight+images&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ved=0ahUKEwis0b-ivILbAhXDYJoKHQCeBnlQsAQIjw&biw=1280&bih=669#imgsrc=tyC17NrEWq2-pM>)

EIKONA 2. Η τροχιά των θραυσμάτων του μεγάλου μετεώρου που
εξεράγει σε ύψος 20 χλμ πάνω από το Chelyabinsk (Ρωσία), τον
Φεβρουάριο 2013 και εθεάθει από πλήθος κόσμου.

<https://www.google.gr/search?q=chelyabinsk+meteor+images&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ved=0ahUKEwjf0rqqw4LbAhVIDJoKHWd4DMMQsAQIjw&biw=1280&bih=620#imgsrc=X15stH61uiT2eM>

EIKONA 3. Δείγματα μετεωριτών: Αριστερά, Canyon Diablo iron
meteorite fragment (IAB) 2641 gr. Μέσον: Sikhote Alin II AB iron
meteorite 1053 gr. Δεξιά: ALH84001 meteorite (Smithsonian.jpg)
[https://en.wikipedia.org/wiki/Canyon_Diablo_\(meteorite\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Canyon_Diablo_(meteorite))
https://en.wikipedia.org/wiki/Allan_Hills_84001

EIKONA 4. Οι Θεές Αθηνά και Ήρα (Athenian red-figure stamnos C5th
B.C., Metropolitan Museum of Art)

EIKONA 5. Η θέαση του φλεγόμενου μεγάλου μετεώρου πάνω από το
Chelyabinsk (Ρωσία), τον Φεβρουάριο 2013.

(https://www.google.gr/search?q=chelyabinsk+meteor+images&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ved=0ahUKEwjf0rqqw4LbAhVIDJoKHWd4DMMQsAQIjw&biw=1280&bih=620#imgsrc=dtFgl6tzbd_RXM)

EIKONA 6. Η δημιουργία κρατήρα που δημιουργείται κατά την πτώση
μετεωρίτη και η εκτίναξη υλικών ως επακόλουθο αυτής της πτώσης.
(Εγκυκλοπαίδεια Britannica)

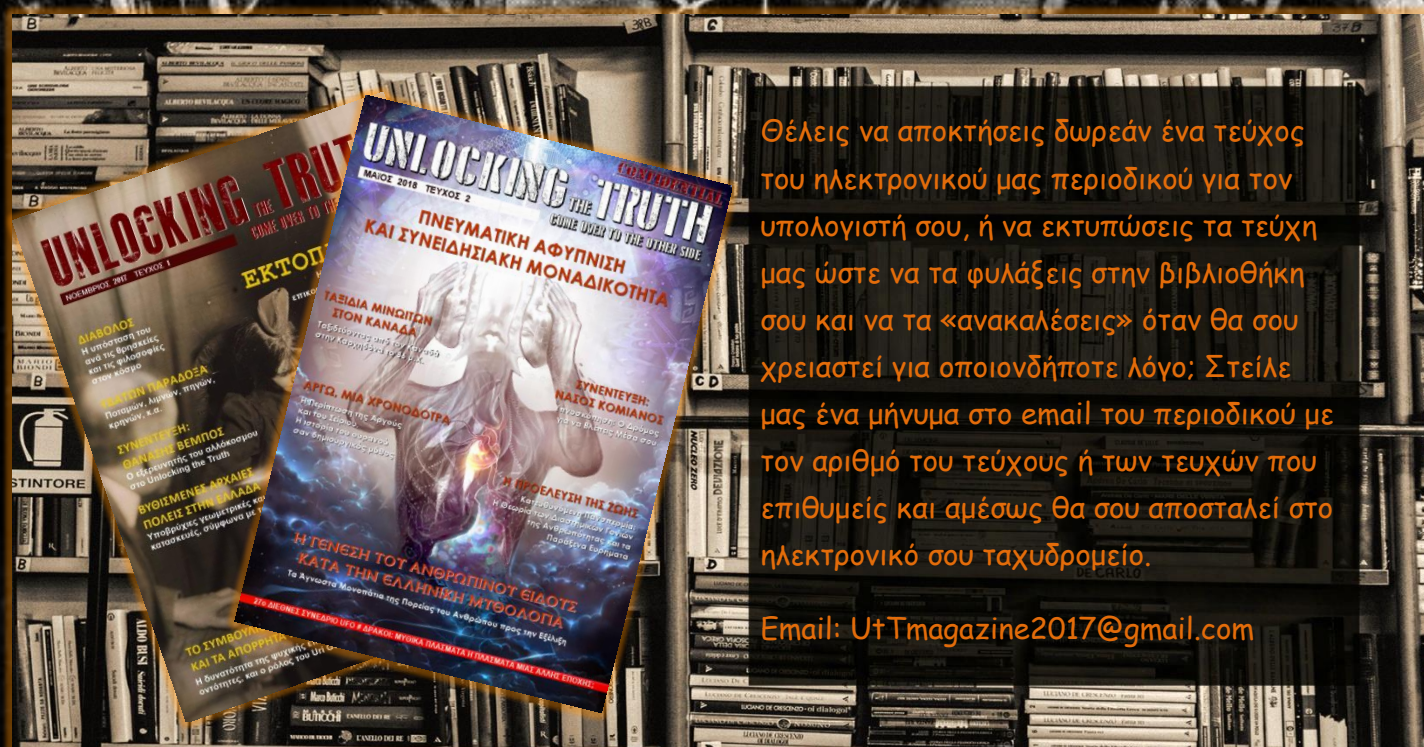
EIKONA 7. Χάρτης της Τρωάδας με σημειωμένα τα ονόματα των
αρχαίων περιοχών.

EIKONA 8. Στον χάρτη αυτό σημειώνεται με κίτρινο βέλος η τροχιά των
θραυσμάτων του μετεώρου μέχρι το ακρωτήριο Λεκτό (απέναντι από
την Λέσβο) και η φορά του ανέμου με κόκκινα βέλη που οδήγησε τελικά
το νέφος των θραυσμάτων στο όρος Ίδη. (Paramarinopoulos et al,
2016).

EIKONA 9. Κατά την διάρκεια μιας ηλιακής έκλειψης, η θερμοκρασία
ελαττώνεται απότομα και η υγρασία αυξάνει απότομα. Στην εικόνα
φαίνεται η προσομοίωση της μεταβολής της θερμοκρασίας (κόκκινο
χρώμα) και της υγρασίας (μαύρο χρώμα) που έγινε με βάση τις
αληθινές τιμές μιας ηλιακής έκλειψης παρόμοιου γεωγραφικού
πλάτους με την έκλειψη της Τρωάδας που έγινε στις 6 Ιουνίου 1218
π.Χ., με κάλυψη ηλιακού δίσκου 75%. (Paramarinopoulos et al, 2016).

EIKONA 10. Καταγραφή των σεισμικών κυμάτων σε μεγάλη έκταση μετά
την έκρηξη του μεγάλου μετεώρου πάνω από το Chelyabinsk (Ρωσία),
τον Φεβρουάριο 2013. (B. Tauzin, E. Debayle, C. Quantin, N. Coltice,
2013, Geophys. Res. Lett., 40, 3522–3526).

EIKONA 11. Ο Αχιλλέας μάχεται μέσα στον πλημμυρισμένο ποταμό
Σκάμανδρο που τα νερά του έχουν γίνει κόκκινα από τα αίματα.
(<http://www.flickrriver.com/photos/16472880@N06/tags/iliad/>)

Θέλεις να αποκτήσεις δωρεάν ένα τεύχος
του ηλεκτρονικού μας περιοδικού για τον
υπολογιστή σου, ή να εκτυπώσεις τα τεύχη
μας ώστε να τα φυλάξεις στην βιβλιοθήκη
σου και να τα «ανακαλέσεις» όταν θα σου
χρειαστεί για οποιονδήποτε λόγο; Στείλε
μας ένα μήνυμα στο email του περιοδικού με
τον αριθμό του τεύχους ή των τευχών που
επιθυμείς και αμέσως θα σου αποσταλεί στο
ηλεκτρονικό σου ταχυδρομείο.

Email: UtTmagazine2017@gmail.com

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΖΗΣΗΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μια ιστορική, λαογραφική, ακόμη και μεταφυσική μελέτη

**Οι προλήψεις
οι δεισιδαιμονίες
και οι παράδοξες ιστορίες
της μεσαιωνικής πόλης**

Συνέντευξη στην Δήμητρα Καλλινίκου

Η παρούσα μελέτη αναφέρεται σε χρόνους αλλοτινούς, όταν μεταξύ θεών και ανθρώπων δεν υπήρχε χαώδης απόσταση. Προσεγγίζοντας μια γνώση που φέρει τη σφραγίδα του ασύλληπτου και του παραμυθιού, θα μιλήσουμε για θαυμαστές διηγήσεις και θα γνωρίσουμε τους αμφίσημους χώρους και τα μυστηριώδη όντα που ενοικούσαν εκεί, όσα δηλαδή είδε ή άκουσε η γειτονιά και όχι ότι κατέγραψε η επίσημη ιστορία. Κύκλοι μαγικοί και ιερά κέντρα, αποτροπαϊκά ή φυλακτήρια ορόσημα, επικίνδυνα στοιχειά και σκοτεινά άντρα αφιερωμένα στη λατρεία των Μοιρών, παράδοξα συμβάντα που, όπως λέγεται, μονάχα οι αλαφροϊσκίωτοι μπορούν να αντιληφθούν όλα τους, κρυφά κατατόπια της μαγικής τοπογραφίας των Αθηνών! (Από το οπισθόφυλλο του βιβλίου «Η μαγική τοπογραφία των Αθηνών»)

Δήμητρα Καλλινίκου: Κύριε Ζήση σας καλωσορίζουμε στο περιοδικό μας και χαιρόμαστε που σας φιλοξενούμε. Πρόσφατα εκδώσατε το νέο σας βιβλίο με τίτλο «Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών». Το βιβλίο σας έχει ιστορικό-λαογραφικό χαρακτήρα βασισμένο σε πληθώρα πηγών που φανερώνουν μια πόλη μέσα στην πόλη. Μια Αθήνα των εθίμων, των τελετουργιών, των δοξασιών με την δική της μοναδική πολιτισμική ταυτότητα. Ποιος ήταν ο σκοπός της συγγραφής του βιβλίου; Αντιμετωπίσατε δυσκολίες κατά την έρευνα; Ποιο είναι το προσωπικό βίωμα από την έρευνα και την συγγραφή του;

Βαγγέλης Ζήσης: Σας ευχαριστώ πολύ για τη φιλοξενία και χαιρετίζω τους αναγνώστες σας. Κατά την άποψή μου, «Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών» είναι ένα βιβλίο με πολύσημο περιεχόμενο, το οποίο μπορεί να ειπωθεί από τους αναγνώστες ως ιστορική, λαογρα-φική, ακόμη και μεταφυσική μελέτη. Παρ' όλο που έχουν εκδοθεί πολλές εργασίες για την ιστορία των Αθηνών, υπήρχε μεγάλο «κενό» σχετικά με τις προλήψεις, τους θρύλους, τις δεισιδαιμονίες και τα παράδοξα έθιμα της μεσαιωνικής πολιτείας, αφού η καταγραφή τους δεν ήταν ούτε επαρκής, ούτε συστηματική. Όλα αυτά τα προϊόντα του ψυχικού βίου και της ανθρώπινης νόησης φιλοδοξεί να καλύψει το βιβλίο αυτό. Με λίγα λόγια θα έλεγα ότι αναφέρεται στην αντισυμβατική ιστορία των Αθηνών, δηλαδή στο τι πίστευαν οι απλοί γηγενείς κάτοικοι των λαϊκών συνοικιών. Τα εμπόδια που πρέπει να υπερκεράσει κάθε ιστορική έρευνα, είναι πολυάριθμα και πολύδιάστατα. Ας μην ξεχνάμε πως στην περίπτωση των Αθηνών έχει μεταβληθεί, όχι μόνο ο χρόνος, αλλά και ο χώρος, δηλαδή η φυσιογνωμία της σημερινής μεγαλούπολης. Επίσης, οι αθηναϊκές παραδόσεις και θρύλοι «ακολούθησαν» στο μνήμα τους γέροντες που αποτέλούσαν τους σπουδαιότερους θεματοφύλακές τους. Έτσι η κατανόηση του τρόπου με τον οποίο σκέφτονταν έπρεπε να εκμαιευτεί εμμέσως, από εναπομείναντα αρχαιολογικά ευρήματα, σπαράγματα γραπτών κειμένων και από λιγοστές εικονογραφήσεις ή φωτογραφίες των προηγούμενων αιώνων. Αφού λοιπόν τα περισσότερα εξ αυτών αλλοιώθηκαν ή καταστράφηκαν ολοσχερώς στο ρου των αιώνων, απαιτούνταν μια εκτεταμένη και συγκριτική έρευνα σε όποιο γραπτό ή οπτικό τεκμήριο έχει διασωθεί. Σχετικά με το τελευταίο σκέλος της ερώτησής σας, έχουν περάσει περίπου δύο δεκαετίες από τη στιγμή που αντιλήφθηκα την ιδιαίτερη τοπογραφία που χαρακτηρίζει τα από-μεινάρια της μεσαιωνικής πόλης των Αθηνών. Θα τολμούσα να πω ότι η αρχική σύλληψη ήταν απότοκος της προσωπικής μου διαίσθησης. Η εμπειρική τεκμηρίωση που κατακτήθηκε σταδιακά από τη συνδυαστική μελέτη του δημοσιευμένου υλικού των λαογράφων, αρχαιολόγων και ιστοριοδιφών, όσο και από την επιτόπια έρευνα των θέσεων ή μνημείων που αναφέρονται στο βιβλίο, αποδείχτηκε μια άσκηση που διεύρυνε τον πνευματικό μου ορίζοντα. Το πιο

εντυπωσιακό στοιχείο αυτής της διαδρομής, ήταν ότι τα πολυάριθμα τεκμήρια που προέκυψαν, επαλήθευσαν απόλυτα την αρχική μου έμπνευση.

Δ.Κ.: Στο βιβλίο ανακαλύπτει ο αναγνώστης πως η Αθήνα είχε κάποιες τοποθεσίες ορόσημα. Αυτά αποτελούσαν τα φυσικά αλλά και μεταφυσικά όρια της πόλης και τα οποία συμπεριλαμβάνονταν στα έθιμα και στις δοξασίες των κατοίκων. Από την έρευνα σας, οι τοποθεσίες αυτές ήταν ορόσημα αποκλειστικά της χριστιανικής εποχής ή έχουν τις ρίζες τους στην αρχαιότητα; Υπάρχουν στοιχεία που να συνηγορούν στην μία ή στην άλλη άποψη;

Β.Ζ.: Κατ' αρχάς οφείλω να επισημάνω την ενστικτώδη συνήθεια πολλών θηλαστικών να σημαδεύουν τα όρια της περιοχής τους, διασπείροντας σε συγκεκριμένα σημεία τις μυρωδιές του σώματός τους. Κατ' αναλογία συμπεριφέρεται και το ανθρώπινο είδος το οποίο, ήδη από τους νεολιθικούς χρόνους, ένωσε την ανάγκη να οριοθετήσει τις οικιστικές μονάδες του. Στα σύνορα αυτών, λοιπόν, σύστησε φυσικά ή τεχνητά ορόσημα ώστε να καταστήσει τον εσωτερικό χώρο ασφαλή για κατοίκηση, εργασία, λατρεία, κοινωνικοποίηση, εν αντιθέσει με την ερημιά που απλώνεται ολόγυρα και είναι ενδεδυμένη με τις χειρότερες φοβίες του. Όπως ισχύει και στην περίπτωση των Αθηνών, συνήθως αυτά τα ορόσημα υποδεικνύουν, όχι μόνο τα φυσικά όρια του συνοικισμού, αλλά και τα μεταφυσικά. Δηλαδή, στις θέσεις αυτές συναντούμε σε πλεονασμό διάφορες διηγήσεις για υπερφυσικά όντα, παράξενα συμβάντα και μαγικά δρώμενα. Αντίστοιχα ιερά ορόσημα συναντούμε και στην αρχαία Αθήνα, ο αμυντικός περιτειχισμός της οποίας ταυτίζεται σε πολλά σημεία με αυτόν της μεσαιωνικής πόλης. Η πόλη αναπτύχθηκε κυκλικά γύρω από τον Ιερό Βράχο, ο οποίος σαν τεράστιος ομφαλός ασπίδας

προστάτευε την πόλη έως τα τείχη. Τα τελευταία δεν ήταν μόνο στρατιωτικά έργα, αλλά κύκλωναν συμβολικά και προστάτευαν με μεταφυσικό τρόπο τα έμψυχα και άψυχα του «κλεινόν άστεως». Γι' αυτό στις πύλες και στα πιο ευπρόσβλητα σημεία των τειχών ιδρύθηκαν ιερά και βωμοί αφιερωμένοι σε φυλακτήριους θεούς και ήρωες. Ας μην ξεχνούμε τα καίρια σημεία που τοποθετήθηκαν και το πόσο σημαντικά θεωρούνταν για την Πόλη-Κράτος, τα οστά του βασιλιά-θεμελιωτή των Αθηνών, Θησέα, όσο και του βασιλιά των Θηβών, Οιδίποδα. Έχουμε επίσης ενδείξεις ότι όλη η χώρα της Αττικής ήταν περικυκλωμένη τελετουργικά με την ανέγερση των αποκαλούμενων «όρων», δηλαδή λίθινων ιερών οροσήμων που στέκονταν και καθαγίαζαν τα σύνορα σημαντικών δημόσιων ή ιδιωτικών ιδιοκτησιών, όσο και με την ίδρυση «ερμαϊκών στηλών» οι οποίες προφύλασσαν οδοιπόρους και κτήρια.

Δ.Κ.: Οι τοποθεσίες αυτές ορίζονται με κολωνάκια τα οποία όπως αναφέρετε τοποθετούνταν εκεί έπειτα από το τελετουργικό της περιάροσης. Ο αναγνώστης εντυπωσιάζεται καθώς ανακαλύπτει πως τα κολωνάκια των συγκεκριμένων τοποθεσιών περικυκλώνουν ουσιαστικά το κέντρο της πόλης. Μπορείτε να μας περιγράψετε πως ακριβώς γινόταν το τελετουργικό, ποιοι ήταν οι συμβολισμοί του αλλά και ποιος ο σκοπός του;

Β.Ζ.: Μερικά από τα σημαντικότερα ιερά ορόσημα της μεσαιωνικής Αθήνας, ήταν μια ομάδα μεμονωμένων μαρμάρινων στύλων που, όπως φαίνεται, αποτελούσαν λείψανα από τους αρχαίους χρόνους. Σύμφωνα με τις αθηναϊκές παραδόσεις, καθένα από αυτά τα κολωνάκια ήταν το επιστέγασμα μιας συγκεκριμένης και δομημένης μαγικοθρησκευτικής τελετουργίας και εθιμικής συμπεριφοράς. Συγκεκριμένα, όλη η έκταση της πόλης έπρεπε να κυκλωθεί από δύο νεαρά δίδυμα δαμάλια τα οποία έσερναν, για πρώτη φορά στη ζωή τους, ένα μικρό άροτρο. Τα δαμαλάκια συνοδεύονταν από μια πολυπληθή θρησκευτική πομπή, στην κεφαλή της οποίας προπορεύονταν οι ιερείς και ο εύπορος πιστός-χορηγός των δύο ζώων. Μαζί με το άροτρο, είχε κατασκευαστεί για την περίπτωση και μια μικρή χύτρα. Μέσα σε αυτήν είχαν τοποθετηθεί δεκάδες μαγικά μικροαντικείμενα και χρωματιστά νήματα που αντιστοιχούσαν στις βλαβερές νόσους. Είναι βέβαιο ότι κατά τη διάρκεια της πομπής εκφέρονταν μυστικές φράσεις, οι οποίες με το πέρασμα του χρόνου αντικαταστάθηκαν από εκκλησιαστικούς ύμνους και τροπάρια αγίων. Όταν αυτή η ιδιότυπη λιτανεία συμπλήρωνε έναν ή τρεις κύκλους γύρω από την Αθήνα, εφόσον δηλαδή επέστρεφε στο σημείο της

αφετηρίας, ακολουθούσε η θυσία και η ταφή των δύο δαμαλίων τα οποία ρίχνονταν σ' έναν λάκκο που είχε ανοιχτεί από την προηγούμενη ημέρα. Μέσα σε αυτόν καταχώνονταν το υνί και η χύτρα, ενώ ένα μαρμάρينو κολωνάκι στηνόταν στην κορυφή όλων αυτών. Αυτό υποτίθεται ότι σφράγιζε και παγίδευε τα δαιμόνια που σκορπούσαν τις ασθένειες στους κατοίκους της πόλης. Έκτοτε, το κολωνάκι ήταν ένα φυλακτήριο ορόσημο για την πόλη και οι ψυχές των δύο δαμαλίων τα στοιχειά-προστάτες της! Όπως θέλουν οι αθηναϊκές παραδόσεις, ένα παρόμοιο δρώμενο επαναλαμβανόταν κάθε φορά που η πόλη είχε πληγεί ή απειλούνταν από κάποια θανατηφόρο νόσο που ελλόχευε στα περίχωρά της. Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι οι Αθηναίοι προσδοκούσαν στον μαγικό εξαγνισμό μιας κυκλικής γεωγραφικής έκτασης, ίσαμε τα όρια της πόλης τους. Πλέον ο οικισμός τους καθίστατο ιερός, οι κάτοικοι προστατεύονταν από κάθε είδους μαγικές δυνάμεις ή κακές επιρροές και, το σημαντικότερο, οι επικίνδυνες λοιμικές ασθένειες «καρφώνονταν» σ' έναν ασυνήθιστο... τάφο που σηματοδοτούνταν από το ιερό κολωνάκι! Βέβαια, κάθε φθορά,

κάθε ενδεχόμενη πτώση ή μετακίνηση του, σήμαινε άρση του μαγικού «δεσίσματος» και ότι οι ασθένειες ήταν ξανά ελεύθερες να πλήξουν τον πληθυσμό.

Δ.Κ.: Στο βιβλίο παρατηρούμε πως υπήρξε πάντρεμα των αρχαίων δοξασιών με την χριστιανική θρησκεία, ενώ κάποια σημεία εξαγνισμού και λατρείας παρέμειναν ίδια. Για

παράδειγμα, η λατρεία συγκεκριμένων κίωνων μέσα από κάποια τελετουργικά γινόταν με σκοπό την θεραπεία, ενώ διατηρούνταν ως το πρόσφατο παρελθόν. Τι πιστεύετε πως διατήρησε στους ανθρώπους την ανάγκη να συντηρήσουν για αιώνες τις ίδιες πίστεις και πρακτικές ενώ οι θεοί και οι εποχές άλλαζαν;

Β.Ζ.: Όπως αναλύεται στις σελίδες της «Μαγικής Τοπογραφίας των Αθηνών», η πλειονότητα της λατρευτικής και εθιμικής συμπεριφοράς των κατοίκων της μεσαιωνικής Αθήνας, φέρει μεγάλα δάνεια από τον μυστικισμό και τη λατρεία των αρχαίων ή ρωμαϊκών χρόνων. Ένα παράδειγμα στο οποίο η λαϊκή λατρεία συνέχισε αδιάπτωτη και ντυμένη μ' έναν χριστιανικό μανδύα, είναι ο μαρμάρινος κίονας με το κορινθιακό κιονόκρανο που βρίσκεται ενσωματωμένος στο εκκλησάκι του «Αγίου Ιωάννη της Κολώνας» στην οδό Ευριπίδου. Σε αυτόν τον κίονα προσέρχονταν μέχρι πριν λίγες δεκαετίες οι Χριστιανοί για να δέσουν με τρόπο συμβολικό, ή μάλλον μαγικό, τη θερμή και τον πυρετό που τους βασάνιζε. Πίστευαν ότι εάν έδεναν ένα νήμα ή τρίχες από

τα μαλλιά τους πάνω στον κίονα, τότε η αρρώστια θα μεταβιβαζόταν σε αυτόν, ενώ οι ίδιοι θα θεραπεύονταν. Παρόμοιες ιαματικές ιδιότητες συναντούμε στα πλαίσια της αρχαιότητας κiono-λατρείας των προγόνων μας, οι οποίοι αναπαρίσταναν διάφορες θεότητες ως στύλους και ανέγειραν κίονες σε κρητομυκηναϊκά ιερά κορυφής. Αλλά και στην αθηναϊκή λατρεία της Βραυρωνίας Αρτέμιδος, ο ιερός στύλος της θεάς ήταν ντυμένος με λωρίδες από ράκη πιστών, ασθενών ή γυναικών που έχασαν τη ζωή τους στον τοκετό. Επίσης, όπως συμπεραίνουμε από αττικά αγγεία, οι αρχαίοι συνήθιζαν να περιζώνουν τις επιτύμβιες στήλες με χρωματιστά υφάσματα και ταινίες. Σίγουρα η διαχρονικότητα των ίδιων πρακτικών εντυπωσιάζει και, συγχρόνως, προβληματίζει. Όμως ας μην λησμονούμε ότι, μπορεί οι εποχές να αλλάζουν, όμως το αίτημα της ίασης και της διατήρησης της καλής υγείας, παραμένουν πάντοτε σε ύψιστη προτεραιότητα για τους ανθρώπους. Έτσι, σε συνδυασμό με την αδήριτη πίστη του στο υπερφυσικό, ο άνθρωπος δεν διστάζει να καταφύγει σε ανορθόδοξες μεθόδους θεραπευτικής. Μια λοιπόν λογική εξήγηση για την «επιμονή» των αρχαίων δοξασιών στη μεσαιωνική χριστιανική Αθήνα, είναι η εθνολογική της συνέχεια. Πρόκειται για μια από τις ελάχιστες πόλεις οι οποίες κατοικήθηκαν αδιάπτωτα από τους Μυκηναϊκούς χρόνους έως και σήμερα. Αν έπρεπε να επιλέξουμε μια μεταφυσική ατραπό, θα έλεγα ότι η μετάδοση ενός εθίμου ή παράδοσης μπορεί να επιτευχθεί και μέσα από την κοινοκτημοσύνη που διαμορφώνεται στο συλλογικό ασυνείδητο μιας ομάδας, ειδικά όταν αυτή προέρχεται από μια περιοχή που φέρει ένα κοινό τοπωνύμιο, στην προκειμένη περίπτωση η Αθήνα.

Δ.Κ.: Στο βιβλίο εμπεριέχεται ένας χάρτης όπου πα-

ρουσιάζει τις τοποθεσίες ορόσημα να σταυρώνουν το κέντρο της πόλης και να τέμνονται σε μια συγκεκριμένη τοποθεσία. Δεν θα αποκαλύψουμε τις τοποθεσίες για να κρατήσουμε το ενδιαφέρον των αναγνωστών και να διατηρήσουμε το μυστήριο. Τίθεται το ερώτημα εάν υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στην λαογραφία, στους σύγχρονους αστικούς θρύλους της πόλης και σε αυτά τα σημεία; Υπάρχει κάποια τοποθεσία ή μνημείο της πόλης που να ξεχωρίζετε;

Β.Ζ.: Ο αναδιπλούμενος χάρτης στον οποίο αναφέρεστε, αποτυπώνει τη θέση των τεσσάρων απότροπαϊκών (δηλαδή αυτών που αποτρέπουν το κακό) κολωνακίων, σε σχέση με τη ρυμοτομία της σύγχρονης Αθήνας. Τα συμπεράσματα που προκύπτουν από τη διάταξή τους είναι συναρπαστικά! Πρώτον, επιβεβαιώνουν με τον καλύτερο τρόπο την αθηναϊκή παράδοση της περιάροσης, αφού εντοπίζονται ακριβώς πάνω στην περιφέρεια της μεσαιωνικής πόλης, δηλαδή στην τροχιά που χάραξε το υνί! Δεύτερον, είναι προσανατολισμένα προς τα κύρια σημεία του ορίζοντα και, ως εκ τούτου, σχηματίζουν έναν νοητό σταυρό πάνω από την πόλη! Με τον τρόπο αυτόν, καθιστούν την Αθήνα μια «σταυρωμένη», καθγιασμένη, πολιτεία. Τρίτον, είτε με την έννοια του κύκλου, είτε με την έννοια του σταυρού, αποκαλύπτουν ένα κέντρο, έναν ομφαλό. Αυτό θεωρείτο το πιο νευραλγικό σημείο της πόλης, απ' όπου ακτινοβολούνταν η ζωοδότρα θεία δύναμη που διατηρούσε τον μαγικό κύκλο και, συνάμα, εκεί λάμβανε χώρα η επικοινωνία των «κάτω με τα άνω», δηλαδή η ψυχανωδία της ανθρώπινης ψυχής προς τον Θεό! Σίγουρα η ανακάλυψη του ιερού κέντρου των Αθηνών, αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς της έρευνάς μου. Επομένως, δεν νομίζω πως θα

προκαλούσε έκπληξη το ότι κατατάσσω το μεγαλοπρεπές οικοδόμημα που ανεγέρθηκε εκεί, ως ένα από τα σημαντικότερα μνημεία που αναφέρονται στο βιβλίο μου. Αν έπρεπε να επιλέξω ακόμη μια ιδιαίτερη τοποθεσία της παλιάς πόλης, αυτή είναι η λοφοσειρά που ορίζεται από τον λόφο των Νυμφών έως τον λόφο του Φιλοπάππου. Στους ξασπρισμένους από τους αιώνες βράχους της, συναντούμε «τα σπουδαιότερα ξωτικά κέντρα των Αθηνών», όπως εμπνευσμένα τα αποκάλεσε ο αθηναιογράφος Δημήτριος Καμπούρογλου. Πρόκειται για την ευγονική «Ξουλιάστρα», την «Φυλακή του Σωκράτη», την «Σπηλιά των Μοιρών», τρία τοπωνύμια όπου σύμφωνα με τους θρύλους κατοικούσαν από Νεράιδες και Αερικά, και στα οποία προσέρχονταν οι ηλικιωμένες γητεύτρες της πόλης για να εξασκήσουν τη μαγική τους τέχνη. Το ερώτημα, εάν αυτές οι τοποθεσίες για τις οποίες μας μιλούν οι παλιές αθηναϊκές παραδόσεις σχετίζονται με αυτό που οι σύγχρονοι λαογράφοι αποκαλούν ως αστικούς μύθους, είναι εύλογο αλλά εκτός τους σκοπούς της συγκεκριμένης μελέτης. Η προσωπική μου διαίσθηση είναι ότι ίσως θα μπορούσε να τεκμηριωθεί μια τέτοια σύνδεση, όπως

άλλωστε έχω εξακριβώσει ότι συμβαίνει σε άλλα τοπωνύμια της ελληνικής επικράτειας. «Ιδού πεδίων δόξης λαμπρό», λοιπόν, για τους επόμενους ερευνητές!

Δ.Κ.: Το τελετουργικό της περιάροσης αφορά την πόλη των Αθηνών ή είναι μια πρακτική που γινόταν και σε άλλα μέρη; Υπάρχουν και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας κολωνάκια στα όρια των οικισμών; Διασώζεται σήμερα μέσα από κάποιο έθιμο ή την χριστιανική θρησκεία η περιάροση και ο συμβολισμός της;

Β.Ζ.: Δεν αποτελεί υπερβολή ο ισχυρισμός ότι το τελετουργικό της περιάροσης, ή έστω κάποια επιμέρους στοιχεία του, απαντώνται σε εκατοντάδες παραδόσεις που προέρχονται από διάφορες γωνιές της χώρας μας. Οι σπουδαίοι λαογράφοι μας, Πολίτης, Μέγας, Αικατερινίδης, Μπακαΐμης, έχουν καταγράψει πληθώρα σχετικών δημωδών διηγήσεων από την ηπειρωτική και νησιωτική Ελλάδα. Μεγάλη πυκνότητα συναντούμε σε χωριά της Δυτικής Μακεδονίας, όπου ακόμη και σήμερα οι κάτοικοι επιδεικνύουν τα ιερά ορόσημα, λίθους ή αιωνόβια δέντρα, τα οποία βρίσκονται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και «σταυρώνουν» τους οικισμούς τους. Εδώ θα πρέπει να επισημάνω ότι τα ορόσημα που επιλέγονταν μπορεί να ήταν φυσικά ή τεχνητά στοιχεία. Στην πρώτη κατηγορία εντάσσονται οι κατασκευές θρησκευτικού χαρακτήρα, δηλαδή υπαίθρια εικονοστάσια, προσκυνητάρια, αγιάσματα, εκκλησάκια, κολωνάκια. Η δεύτερη περιλαμβάνει τα φυσικά οροθέσια όπως, ριζιμιούς βράχους, μυτερές πέτρες, αιωνόβια ή θαλερά δέντρα, ιδιόμορφους γεωλογικούς σχηματισμούς. Τα μαρμάρινα κολωνάκια αποτελούν μια εξωραϊσμένη μορφή ορόσημων που συναντούμε, εκτός από την Αθήνα, στην Μάνη, στην Δωρίδα, στην Αργολίδα, αλλά και στην συμπτωτεύουσα. Στην Θεσσαλονίκη, λοιπόν, σώζεται η επονομαζόμενη κατά την Τουρκοκρατία «Στήλη των Όφεων». Δεν είναι τυχαίο ότι βρίσκεται στα δυτικά όρια της μεσαιωνικής πόλης και πάνω στον κεντρικό οδικό άξονα Ανατολής-Δύσης. Μια παλιά παράδοση έλεγε πως το μαρμάρινο μνημείο ήταν στοιχειωμένο από έναν δαίμονα που είχε τη

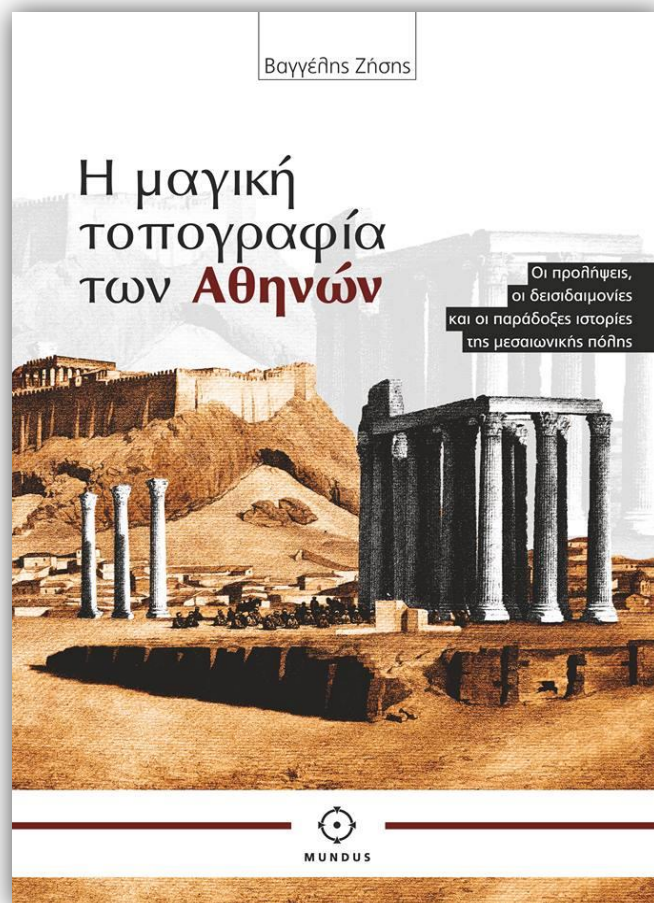

μορφή φιδιού. Επιμέρους στοιχεία της μαγικής περιάροσης διασώζονται και σε εθιμικούς ευτηριακούς (για καλή χρονιά) εορτασμούς που ακόμη τηρούνται σε απομακρυσμένα χωριά της Ελλάδας. Στην Νέδουσα κάθε Καθαρά Δευτέρα, μεταξύ άλλων θεατρικών δρώμενων, σπέρνεται και οργώνεται κυκλικά, τρεις φορές, η κεντρική πλατεία του χωριού. Σε πολλά μέρη στο γεωγραφικό διαμέρισμα της Μακεδονίας, τηρείται το έθιμο του Καλόγερου που βρίθκει από αρχέγονους συμβολισμούς, όπως η σπορά και το όργωμα που εκτελείται τελετουργικά από έναν θίασο μίμων. Μάλιστα το δρώμενο της περιάροσης εντυπώθηκε στη λαϊκή αντίληψη σε τέτοιο βαθμό, που πολλά στοιχεία του κατάφεραν να παρεισφρήσουν στην ορθόδοξη θρησκευτική παράδοση. Ενδεικτικά αναφέρω την, ανά έτος ή όποτε κρίνεται αναγκαίο, περιφορά του Επιταφίου στα όρια των ενοριών, αλλά και των αγίων λειψάνων, των εικονισμάτων και των εκκλησιαστικών λαβάρων στην περιφέρεια των αγροτικών οικισμών. Είναι εντυπωσιακό πως σε πολλές περιπτώσεις που ανήκουν στη δεύτερη κατηγορία, εκλέγονταν ως ορόσημα τέσσερα αιωνόβια δέντρα τα οποία αντιστοιχούσαν στα βασικά σημεία του ορίζοντα. Στις συγκεκριμένες θέσεις η πομπή έκανε στάσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων ο ιερέας άνοιγε τρύπες στους κορμούς των δέντρων, μέσα στις οποίες τοποθετούσε αντίδωρα. Κατ' αυτόν τον τρόπο, τα καθιστούσε ιερά!

Δ.Κ.: Τα βιβλία σας χαρακτηρίζονται από ενδελεχή έρευνα που προσπαθεί να παρουσιάσει και να φωτίσει το μυστήριο. Έχετε γράψει ακόμα το «Το Αρχέτυπο του Μαυροντυμένου Ανθρώπου» και «Τα Μυστήρια της Πεντέλης». Τι αποτελεί για εσάς πηγή έμπνευσης και πως επιλέγετε τα θέματα που ερευνάτε; Ετοιμάζετε κάποιο επόμενο βιβλίο;

Β.Ζ.: Η μέθοδος προσέγγισης που έχω επιλέξει από τις πρώτες, κιόλας, δημοσιευμένες δουλειές μου, χαρακτηρίζεται από την παράθεση στοιχείων και τη λογική τεκμηρίωση, στο μέτρο τουλάχιστον που αυτή είναι εφικτή. Σίγουρα πρόκειται για μια δύσβατη και κακοτράχαλη οδό, όμως αυτήν θεωρώ ως υπεύθυνη προσέγγιση για θέματα που χαρακτηρίζονται ως υπερβατικά. Μπορεί να σας ακούγεται οξύμωρο, όμως τολμώ να πω ότι συνήθως με... επιλέγουν τα αντικείμενα των ενδιαφερόντων μου! Είναι δυνατόν, για παράδειγμα, να μην αποτελούν πηγές έμπνευσης η Πεντέλη και η παλιά Αθήνα, ένα βουνό και μια πόλη που έχουν να επιδείξουν μακραίωνη και σπουδαία ιστορία, αμέτρητους θρύλους και δοξασίες, καθώς και πληθώρα σύγχρονων αστικών μύθων; Ήταν λοιπόν νομοτελειώδεις οι αγαπημένες τοποθεσίες να τραβήξουν την προσοχή μου. Σχετικά με την επόμενη μου εκδοτική μου απόπειρα, δυστυχώς δεν μπορώ να σας διαφωτίσω επαρκώς. Υπάρχουν δεκάδες έρευνες εν εξελίξει που... φωνασκούν από τα συρτάρια του γραφείου μου, όμως μονάχα όταν κάποια από αυτές ολοκληρώνεται με την εμπεριστα-

τωμένη μορφή που προσδοκώ, παίρνει την οδό της δημοσίευσης. Γι' αυτό και, όπως ίσως είναι ήδη αντιληπτό από τους αναγνώστες μου, το μεσοδιάστημα μεταξύ της συγγραφής των βιβλίων μου, δεν ακολούθησε ποτέ τους φρενήρεις ρυθμούς και τις προθεσμίες που, κατά κανόνα, χαρακτηρίζουν το σημερινό εκδοτικό περιβάλλον. Η βιάση, η προχειρότητα και η κοινοτυπία, δεν αποτελούν καλούς οδηγούς. Ας μην ξεχνούμε πως καθετί που δημοσιεύεται, σημαδεύει θετικά ή αρνητικά τον συγγραφέα σε όλη τη συνέχεια της πορείας του. Οψόμεθα, λοιπόν!

Ο Βαγγέλης Ζήσις γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Από τα μαθητικά του κιόλας χρόνια, ασχολήθηκε με τη συλλογή και τη μελέτη παράξενων θεμάτων, τα οποία πολλοί χαρακτηρίζουν ως υπερβατικά. Η διαρκής αναζήτησή του αφορά διάφορα πεδία γνώσης, όπως η μυθολογία, η ανθρωπολογία, η λαογραφία, η μεταφυσική, η θρησκευσιολογία, αλλά και η επιστήμη. Πολύ συχνά, η περιπλάνησή του αποκτά κυριολεκτικό χαρακτήρα, με τη μορφή οδοιπορικών και επιτόπιων ερευνών ανά την υδρόγειο. Συμμετείχε στην αρχισυνταξία του περιοδικού «Terra Incognita» που κυκλοφόρησε από το 1994 έως το 1997. Είναι συγγραφέας των βιβλίων «Το Αρχέτυπο του Μαυροντυμένου Ανθρώπου» (Genius Loci, 2003), «Τα Μυστήρια της Πεντέλης» (Genius Loci, 2004), «Πεντέλη. Ιστορία, Θρύλοι, Μυστήρια» (Άλλωστε, 2013) και «Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών» (Mundus, 2017). Επίσης, διατηρεί το blog «New Lands» στην ηλεκτρονική διεύθυνση: www.vangelis-zisis.blogspot.gr

ΜΑΥΡΟΦΟΡΕΣ

Η θηλυκή εκδήλωση του Μαύρου

Συναντήσεις με παράξενες μαυροφόρες
της λαογραφίας αλλά και των αστικών
θρύλων που συνδέθηκαν
με δυσοίωνα συμβάντα

Γράφει η Δήμητρα Καλλινίκου

Ερευνήτρια πολιτισμικής ανθρωπολογίας και λαογραφίας

dimitramkallinikou@hotmail.com

Το σκοτάδι προκαλούσε πάντοτε φόβο στους ανθρώπους. Το μαύρο του χρώμα ταυτίστηκε με την άβυσσο, το άγνωστο, το κακό και τον θάνατο. Μαύρα πλάσματα ξεπηδούσαν στον κόσμο μας είτε στο σκοτάδι είτε και στο φως της ημέρας. Το μαύρο ως παρουσία είχε διαφορετικές εκδηλώσεις, μαύρα σκυλιά, μαύροι τράγοι, μαυροντυμένοι άντρες, Αράπηδες προστάτες θησαυρών, δαίμονες, ο Χάρος, μαυροντυμένες γυναίκες, μάγοι και μάγισσες. Αλλά αυτά ανήκουν στο παρελθόν ή μήπως όχι;

Η ζωή κυλά μέσα στην ροή της καθημερινότητας, την πίεση, τις λύπες, τις χαρές και στα γεγονότα της επικαιρότητας που μας επηρεάζουν με ποικίλους τρόπους. Υπάρχουν όμως και κάποια ασυνήθιστα σχεδόν ασήμαντα συμβάντα που παραβλέπουμε είτε μας απασχολουν για λίγο. Συναντήσεις με μαυροφόρες παράξενες γριές που κάποιοι κάπου κάποτε συνάντησαν και τους προκάλεσαν φόβο. Οι μαυροφόρες γερόντισσες στις καταγραφές της λαογραφίας αλλά και των αστικών θρύλων συνδέθηκαν με δυσοίωνα συμβάντα για τον μάρτυρα. Άλλοτε πάλι ήταν κακός οιωνός μιας επερχόμενης επιδημίας ή φυσικής καταστροφής. Ο Νικόλαος Πολίτης αναφέρει μια μαρτυρία από την Μεσσήνη: «Μια φορά, στ' αλώνια του Νησιού, μια γυναίκα μαυροφόρα ακολουθούσε έναν άνθρωπο ως το σπίτι του, που ήτανε στο δρόμο του γιαλού. Εκεί που κόντευε να φτάσει στο σπίτι, επειδή του εφάνη πολύ παράξενο αυτό, γυρίζει και της λέγει: "Δαίμονας είσαι ή άνθρωπος;" Και εσταμάτησε το βήμα. Αφού δεν έλαβε καμία απάντηση, ετράβηξε το μαχαίρι και της το πρότεινε καταπάνω της. Τότε αυτή αφανίστηκε, κι εσηκώθηκαν αέρας και χαλίκια. Αλλ' εκείνον τον άνθρωπον δεν τον επείραξαν, κι εμπήκε σπίτι του». Πριν τον καταστροφικό σεισμό της Θεσσαλονίκης το 1978 ένα παράξενο συμβάν έλαβε χώρα. Ένας οδηγός ταξί μετέφερε μια ηλικιωμένη ντυμένη στα μαύρα που επιβιβάστηκε χωρίς αποσκευές με προορισμό το Πανόραμα. Όταν έφτασαν του ζήτησε επίμονα τις αποσκευές της και εκείνος ανοίγοντας το πορτ – μπαγκάζ βρήκε μια μεγάλη βαλίτσα όπου η μισή είχε σημάδια ξεραμένου αίματος. Τότε η γριά του είπε πως η πόλη θα καταστραφεί στις 19 Ιουνίου και εξαφανίστηκε. Παρόμοια περιστατικά αναφέρθηκαν τον Φεβρουάριο του 1977 στην Νότια Ιταλία με προφητεία σεισμού που όμως δεν εκπληρώθηκε. Και εκεί οδηγοί ανέφεραν πως είχαν επιβιβάσει μια ηλικιωμένη που προειδοποιούσε πως θα καταστραφεί το Μιλάνο από σεισμό στις 27 Φεβρουαρίου. Μετά την προειδοποίηση χανόταν ξαφνικά. Σε κάθε περίπτωση πίσω από την μαυροφόρα γυναίκα κρύβεται το μυστήριο της προέλευσής της. Δια μέσου των αιώνων και μέσα από την διατήρηση των δοξασιών και των προλήψεων φτάνουν ως τις μέρες μας μαρτυρίες για συναντήσεις μαζί τους και θα αναζητήσουμε όσο είναι δυνατόν την ταυτότητα τους.

Μητέρα και Σκιά

Η πίστη στην μαυροφόρα γυναίκα που είναι προάγγελος του κακού ή προκαλεί το κακό θα μπορούσε να αναζητηθεί στα αρχέτυπα και την μυθολογία. Η Μητέρα και η Σκιά είναι αρχέτυπα που κατά τον Καρλ Γιούνγκ είναι

θεμελιώδεις δομές στο ασυνείδητο της ανθρωπότητας. Η Μητέρα έχει διάφορες μορφές, είναι η παρθένα, η εγκυμονούσα ή βρεφοκρατούσα αλλά και η σοφή γερόντισσα. Η λατρεία της Μεγάλης Μητέρας έχει ρίζες στις απαρχές της ανθρωπότητας με όλες της τις μορφές. Οι θεολογίες των λαών της έχουν αποδώσει πολλά ονόματα όσες και οι ιδιότητες της. Η Μητέρα όμως πέρα από ζωοδότρα και τροφός, φέρνει τον θάνατο και την κατάρωση. Λατρεύεται και ως μαύρη θεότητα με πληθώρα τελετουργιών για να την εξευμενίσουν, όπως στον Ινδουισμό η μαύρη θεότητα Κάλι. Η θεά Δήμητρα όταν ο Πλούτωνας άρπαξε την Περσεφόνη στον Άδη μεταμορφώθηκε σε μια μαυροφόρα γριά και καταράστηκε την Γη να μένει άγονη. Η λατρεία της Μαύρης «Μελαινίς» Αφροδίτης ανάγεται στην πίστη ότι ο κύκλος της ζωής και του θανάτου είναι καταστάσεις που απορρέουν από την ίδια την Μητέρα θεά. Η Σκιά αφορά το μη συνειδητό μας εαυτό και όλα εκείνα (ένστικτα, επιθυμίες, αδυναμίες, ιδιότητες, συναισθήματα, αναμνήσεις) που κατά το μέγαλωμα μας απωθήσαμε επειδή δεν ήταν επιτρεπτό να

εκδηλωθούν. Αν και βρίσκονται εκεί ορίζουν σε σημαντικό βαθμό την ζωή μας εισβάλλοντας στην συνείδηση μας ενώ είναι απαραίτητα για την επίτευξη μιας ολοκληρωμένης αίσθησης εαυτού. Το χαρακτηριστικό της Σκιάς είναι πως μετουσιώνεται, παίρνοντας μορφές που πρώτα θεωρούνταν αποκομμένες από το άτομο. Έτσι βρίσκεται σε ένα διαρκή πόλεμο με το

συνειδητό εαυτό ώστε να καταφέρει να ενσωματωθεί στο Εγώ. Κατά τον Γιούνγκ στις μυθολογίες του κόσμου οι σκοτεινοί χαρακτήρες είναι η ενσάρκωση της Σκιάς του συλλογικού ασυνειδήτου.

Μαυροφόρες γριές στην ελληνική λαογραφία και η Αγία Μαύρα

Στην ελληνική λαογραφία η μορφή της μαυροφόρας γυναίκας αποδίδεται με διαφορετικές μορφές και ιδιότητες. Οι Μοίρες που στα χέρια τους υφαίνεται η μοίρα των ανθρώπων είναι τρεις μαυροφόρες γριές που επισκέπτονται τα βρέφη τις πρώτες μέρες της γέννησής τους καθορίζοντας την τύχη τους. Η «Κακιά Ώρα» ή «Μαύρη Ώρα» και η «Τύχη» είναι μαυροφόρες γριές που περιμένουν στους δρόμους και τα τρίστρατα να αποδώσουν το καλό ή το κακό στον περαστικό. Ο Πολίτης αναφέρει τις εξής διηγήσεις από την Αράχοβα Λειβαδιάς: «Η τύχη είναι άσκημη, μαύρη, και κάθεται συχνά στο δρόμο μόνη, και από κει οδηγάει καλά ή κακά τον άνθρωπο». «Οι Μοίρες είναι τρεις γριές με μεγάλα δόντια και περβατούν πάντα μαζί, κουκλωμένες. Θυμώνουν εύκολα. Μπαίνουν πάντα

τη νύχτα στο σπίτι που είναι μωρό παιδί, καμιά φορά μπαίνουν και την ημέρα, αλλ' όταν κοιμάται η λεχώνα και δεν είναι κανείς άλλος μπροστά». Οι Στρίγγλες είναι η προσωποποίηση του κακού καθώς στις προθέσεις τους είναι να βασανίζουν και να σκοτώνουν τους ανθρώπους. Σε πολλές διηγήσεις αναφέρονται ως μαυροντυμένες γριές που ζουν στα βουνά ή στα δάση. Άλλες φορές αναφέρονται να κρύβουν την ιδιότητα τους και να κάνουν κακό ενώ ζουν ανάμεσα στους ανθρώπους. Αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για τα μωρά καθώς εισβάλλουν στα δωμάτια τους με σκοπό να τα αρρωστήσουν ή να τα σκοτώσουν. Αυτό που σήμερα είναι γνωστό ως ΣΑΘ κάποτε αποδίδονταν σε εκείνες, γι' αυτό και το σαρανταήμερο της λοχείας συνδέεται με πολυάριθμες αποτρεπτικές τελετουργίες και τοποθέτηση αντικειμένων στην κούνια του μωρού και στο κρεβάτι της λεχώνας. Οι Στρίγγλες ανήκουν στην κατηγορία των δαιμόνων όπως και η Μόρα που διαταράσσει τον ύπνο των ανθρώπων ενώ προσπαθεί να τους πνίξει. Ως σήμερα πολλοί είναι εκείνοι που ισχυρίζονται πως είναι θύματα της επίσκεψης της τρομακτικής σκοτεινής γριάς που ανεβασμένη πάνω τους, τους είχε παραλύσει και πάλευαν ώσπου να καταφέρουν να πάρουν ανάσα. Στην Ορθοδοξία η Αγία Μαύρα τιμάται στις 3 Μαΐου. Το όνομα της μας ξενίζει καθώς παραπέμπει στο μαύρο ενώ η γιορτή συνδέεται με πλήθος προλήψεων. Την ημέρα αυτή υπήρχε η αποτροπή τέλεσης οποιασδήποτε εργασίας στο σπίτι, στην καλλιέργεια της γης και της επεξεργασίας των γαλακτοκομικών. Στη Μεσσηνία και στα Κύθηρα η ημέρα της εβδομάδας που αντιστοιχούσε στην γιορτή θεωρούνταν κακότυχη όλο τον χρόνο. Εάν αναζητήσουμε στο παρελθόν κάποιο παραλληλισμό με αρχαιότερες λατρείες βρίσκουμε πως οι Ρωμαίοι το πρώτο δεκαήμερο του Μάη πίστευαν πως τα πνεύματα των νεκρών επέστρεφαν στον κόσμο μας. Για αυτό τον λόγο

τελούσαν διάφορες γιορτές στην μνήμη τους αλλά και για να κατευνάσουν τα κακά πνεύματα.

Μάγισσες του Μεσαίωνα και μάγισσες των Παραμυθιών

Το μεσαίωνα η Ευρώπη επιδίδονταν σε κυνήγι μάγων και μαγισσών ενώ η Ιερά Εξέταση καταδίκασε σε θάνατο χιλιάδες ανθρώπους, και κυρίως γυναίκες. Τι φόβιζε τόσο πολύ τους Ευρωπαίους εκείνης της περιόδου; Οποιαδήποτε φυσική καταστροφή, ασθένεια, αδυναμία τεκνοποίησης, αρρώστια ζώου ή καταστροφή σοδειάς αποδίδονταν σε μάγια. Οι κατηγορούμενες υποβάλλονταν σε διάφορα βασανιστήρια ώστε να διαπιστωθεί η ενοχή τους και οδηγούνταν στο θάνατο. Οι αναφορές για μάγισσες έφταναν ακόμα και στο ότι πετούσαν με σκουπόξυλα που μετέτρεπαν σε ιπτάμενα οχήματα στο όνομα του διαβόλου. Οι ιστορίες των παραμυθιών διατηρούν στο σήμερα την πίστη στην γριά εκδικητική μάγισσα που είχε την δύναμη να καταστρέψει την ζωή κάποιου. Η πίστη στην γριά μαυροφόρα μάγισσα πέρασε στα παραμύθια, όπως στην Χιονάτη που η μητριά της μεταμορφώθηκε σε γριά ζητιάνα για να της δώσει το μαγεμένο μήλο. Στο παραμύθι Hansen & Gretel, η γριά μάγισσα ξεγελά τα παιδιά με το γεμάτο γλυκά σπίτι της ώστε να τα φάει. Στην ιστορία της Ωραίας Κοιμωμένης, η γριά μάγισσα που δεν κάλεσαν στην γιορτή για την νεογέννητη κόρη του βασιλιά, την καταράστηκε να τρυπηθεί από μια ανέμη και να πέσει σε βαθύ ύπνο.

Οι ασθένειες ως μαυροφόρες γριές και η Αγία Παρασκευή.

Όπως η εμφάνιση του Χάρου με την χαρακτηριστική κουκούλα και τον μαύρο μανδύα προμήνυε στην μεσαιωνική Ευρώπη το ξέσπασμα της επιδημίας του Μαύρου Θανάτου, έτσι και η πανούκλα, η χολέρα και η ευλογιά αναφέρονται ως μαυροφόρες γριές. Η παρουσία τους δήλωνε την εξάπλωση της αρρώστιας ενώ σε πολλές περιπτώσεις η ύπαρξη ναού της Αγίας Παρασκευής στην περιοχή λειτουργούσε αποτρεπτικά. Ο Πολίτης μας παραθέτει πολλές διηγήσεις από τον πλούτο της ελληνικής λαογραφίας: «Η πανούκλα είναι μια γυναίκα μαυροφόρα, που γυρίζει τα σπίτια νύχτα και φυσά σ' αυτά το φαρμακερό φύσημα της. Άλλοι λεν πως τα σπίτια που θα μπει τα σημαδεύει μ' ένα σημάδι, και αυτό το σημάδι κανείς δεν μπορεί να το βγάλει». «Την πανούκλα τη φέρνουν τρεις γριές. Αυτές έχουν δοκανίκια, και χτυπούν μ' αυτά όσους έχουν γραμμένους στα κατάστιχα τους, και πηγαίνουν όπου τις επρόσταξε ο Θεός». «Το Παλιοτσιβέρο χάλασε από πανούκλα. Κι όσοι γλίτωσαν από το κακό, χτίσανε το σημερινό Τσιβέρι. Λένε πως η πανούκλα είναι μια αράπισσα, αμίλητη και απλησίαστη, κι ένας πολύξερρος γέρος κατάλαβε πως αυτή είναι το κακό, γι' αυτό έβανε δύο παλικάρια και την πνίξαν. Τότες έπαψε η αρρώστια, όσοι ήσαντε άρρωστοι γίνανε καλά, κι όλο το χωριό κατέβηκε και έκανε το σημερινό Τσιβέρι». «Όταν ήρθε η πανούκλα στην Αίγινα,

είναι τώρα καμιά πενήνταριά χρόνια, επήρε και τις δύο ωραίες θυγατέρες της Λαντέζαινας, την Ελέγκω και την Κατίγκω. Μια γειτόνισσα τους, η Μπελεγκρίνα, έλεγε πως είδε από το παράθυρο της δύο μαυροφόρες, και χτυπήσανε δύο χτυπήματα στην πόρτα της Λαντέζαινας. Ύστερα λέει η μία: "Πάμε από δω τον ανήφορο", "Μπα, μπα", της λέει η άλλη, "μη, καημένη, γιατί θα βγει η Αγία Παρασκευή με τη ρόκα της να μας χτυπήσει!" Έτσι τράβηξαν από άλλο δρόμο. Κατάλαβε η Μπελεγκρίνα πως εννοούσαν την εκκλησιά της αγια-Παρασκευής, που ήταν σ' αυτή την γειτονιά· γιατί η αγια-Παρασκευή είναι Αρβανίτισσα και κυνηγάει την πανούκλα. Έτσι δεν επέθανε κανένας από την γειτονιά που ήταν η εκκλησιά της αγια-Παρασκευής». «Τον καιρό που η χολέρα έκανε μεγάλη καταστροφή στο Μεσολόγγι (1854), μια νύχτα κατά τα μεσάνυχτα, ένας στρατιώτης που ήταν σκοπός έξω από το στρατώνα και τις φυλακές, κοντά στην πλατεία του Ηρώου, εφώναξε: "Στα όπλα!" Τρέχουν έξω οι στρατιώτες και βλέπουν τον σκοπό κατατρομαγμένο. Μόλις κατόρθωσε να τους ειπεί: "Δε βλέπετε;" και είδαν εκείνοι δύο γυναίκες, τη μία ασπροφόρα, και την άλλη γριά μαυροφορεμένη. Και κυνηγούσε η ασπροφόρα τη γριά, και περνούσαν τρεχάτες μπρος στους στρατιώτες, ώπου κατόρθωσε εκείνη να σκοτώσει τη γριά. Η γριά έπεσε σαν ξερή και η ασπροφόρα αφανίστη. Την άλλη μέρα, που διαδόθη το πράμα, εθυμήθηκαν οι γέροντες πως, εις αυτή τη θέση πο' πέσε η γριά, ήτανε ένα εκκλησάκι της αγιά- Παρασκευής, που γκρεμίστηκε στην πολιορκία. Και κατάλαβαν πως η ασπροφόρα ήταν η αγια-Παρασκευή και πως η γριά ήταν η χολέρα, και έριξαν λιθάρια σωρό εις εκείνο το μέρος. Από τότε εξαλείφτηκε η χολέρα από την πόλη». «Πέρσι που ήταν βλογιά στην Αθήνα, ένας αμαξηλάτης περνούσε από τα μεσάνυχτα από την οδό Αθηνάς. Εκεί κοντά που είναι χωσμένο το εκκλησάκι της αγια- Μαύρας, τον εσταμάτησε μια γυναίκα μαυροφόρα και του είπε να τραβήξει στο Φανάρι του Διογένους. Όταν έφτασαν, είδε πως στο αμάξι δεν ήταν μία μόνο γυναίκα, αλλά τρεις, μαυροφόρες, και από τον τρόπο του, μόλις εκατέβηκαν, εχτύπησε τ' άλογα κι έφυγε χωρίς να γυρέψει το αγώγι του. Την άλλη μέρα

ακούστηκε βλογιά στην Πλάκα, γύρω στα σπίτια που κατέβηκαν οι μαυροφόρες. Άλλοι είδαν τότε τις βλογιές νύχτα στη Σπηλιά του Γέρου, παρακάτω από το Αστεροσκοπείο. Μία γριά είδε τον ίδιον καιρό σ' εκείνο το μέρος δυο γυναίκες ασπροφόρες, όχι μαυροφόρες, και συζητούσαν αναμεταξύ τους ποιο δρόμο να πάρουν, και ύστερα ετράβηξαν κατά την Κασίδα. Εσυμπέρανε πως θα ήταν η βλογιά και η χολέρα, γιατί δεν πέρασαν πολλές ημέρες κι ακούστηκε βλογιά σ' εκείνη τη συνοικία. Και άλλες γυναίκες είδαν τότες, άλλες μια, άλλες τρεις μαυροφόρες γυναίκες». Η μορφή της μαυροφόρας γυναίκας στο σήμερα παραπέμπει σε καλόγριες είτε σε ασκητικές μορφές της Ορθοδοξίας. Εξάλλου είναι αρκετές οι μαρτυρίες για εμφάνιση αγίων σε πιστούς που λειτούργησαν ενθαρρυντικά, θεραπευτικά ή και προειδοποιητικά. Η μαυροφόρα γυναίκα ή γριά κινείται χρόνια στα όρια του φανταστικού και όπου εμφανίστηκε ο τόπος εκείνος πήρε αίγλη και μυστήριο. Κανείς δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα ποια είναι η ταυτότητα της, ίσως όλες οι παραπάνω εκδηλώσεις μαζί να κρύβουν την απάντηση. Την επόμενη φορά που θα δείτε μια γριά μαυροφόρα που καμία σχέση δεν θα έχει με τις γιαγιάδες μας, γυρίστε και ξανακοιτάξτε την. Που ξέρετε, μπορεί να είναι και η Τύχη!

- Βέμπος Θ. (2007). Οι Πύλες του Αλλόκοσμου. Όνειρα και Εφιάλτες της Ελληνικής Γης. (Προσωπική Έκδοση).

- Βέμπος Θ. (2001). Μαύρα Υπόγεια Ρεύματα. Μια περιπλάνηση σε πολύ επικίνδυνες περιοχές. Εκδόσεις Μάριος Βερέττας

- Ζήσης Β. (2018). Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών. Οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες και οι παράδοξες ιστορίες της μεσαιωνικής πόλης. Εκδόσεις Mundus.

- Ζήσης Ε. (2003). Το Αρχέτυπο Του Μαυροντυμένου Ανθρώπου. Εκδόσεις Genius Loci.

- Θεοδώρου Π. (2018). Σκιά. Ο σιωπηλός σύντροφος στο ταξίδι της ζωής μας. Μια επίσκεψη στα άδυτα των στιγμών και των ημερών μας. Εκδόσεις Ρώμη.

- Πολίτης Γ.Ν. (1994). Παραδόσεις. Τόμος Α'. Εκδόσεις Γράμματα.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

**Μυστηριώδη περιστατικά δαιμονισμού
που συντάραξαν το Πανελλήνιο.**

**Ψυχικές ασθένειες,
ψευδαισθήσεις, ή
πραγματικές οντότητες
πέρα από τον κόσμο μας;**

Γράφει ο Νίκος Αποστολόπουλος, erenzw2012@gmail.com

Οι δαίμονες είναι υπερφυσικές και κακόβουλες οντότητες που κυριαρχούν στη θρησκεία, στον αποκρυφισμό, στη λογοτεχνία, στη μυθολογία και στη λαογραφία. Στις αρχαίες ανατολικές θρησκείες καθώς και στις Αβρααμικές παραδόσεις, συμπεριλαμβανομένης της αρχαίας και μεσαιωνικής χριστιανικής δαιμονολογίας, ένας δαίμονας θεωρείται ένα ακάθαρτο πνεύμα, ένας πεσμένος άγγελος ή ένα άγνωστο είδος πνεύματος που μπορεί να προκαλέσει δαιμονική κατοχή. Στον δυτικό αποκρυφισμό και τη μαγεία της Αναγέννησης, που εξελίχθηκε από τη συγχώνευση της ελληνορωμαϊκής μαγείας, της Εβραϊκής Αγκάδας και της χριστιανικής δεοντολογίας, ένας δαίμονας πιστεύεται ότι είναι μια πνευματική οντότητα που μπορεί να εξαγριωθεί και να ελεγχθεί. Οι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι υπάρχουν αγαθοί και πονηροί δαίμονες και στους τελευταίους απέδιδαν πάσα νόσο και γενικά κάθε κακοτυχία ή καταστροφή. Γνωρίζοντας ότι κάτι τόσο μυστηριώδες και δυνητικά επικίνδυνο θα μπορούσε να είναι πραγματικότητα, είναι τόσο συναρπαστικό αλλά και ανησυχητικό. Αυτές οι αναφορές γίνονται ενδιαφέρουσες λαογραφικές ιστορίες που μεταδίδονται καθ' όλη την ιστορία από γενιά σε γενιά. Καμιά φορά όμως παρατηρούνται και φαινόμενα ομαδικού δαιμονισμού, όπως μια σύγχρονη περίπτωση που θα ασχοληθούμε, και η οποία αντέχει τη δοκιμασία του χρόνου. Τα περίφημα «Κ ε ρ α μ ι ν ά» στην Κρήτη, νότια από τα Χανιά.

Ο «εχθρός» παρών ανάμεσα μας

Στην Κρήτη υπάρχει έντονο το στοιχείο του μεταφυσικού και η σύγχρονη ιστορία της με τ'ατράνταχτα υπερφυσικά γεγονότα της την κράτησε σε διαρκεί αναστάτωση, γιατί τέτοια ήταν τα συμβάντα. Τραγικά! Καταπληκτικά! Απίθανα! Στην εφημερίδα «Παρατηρητής» Χανίων, της 17ης Νοεμβρίου 1934, διαβάζουμε: «Αί πρώται ειδήσεις περί των φαινομένων εις Κεραμιά, δέν εκίνησαν το ενδιαφέρον μας. Η επιμονή όμως μεθ'ής ελέγοντο και η διαβεβαίωσις ότι επεξετάθησαν, μας έκαμε να τά προσέξωμεν... Ο δέ μεταβάς συντάκτης μας γράφει: Η κοινή γνώμη των κατοίκων Παπαδιανών είναι ανάστατος. Παντού πλανάται το φάσμα του πειρασμού, που ελυμαίνεται πότε εις το χωρίον Λούλος, πότε την Παναγιά, πότε το Αλετρουβάρι...». Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία Χανιώτες γνωρίζουν την περίπτωση των Κεραμιών που είναι ίσως ο πιο τρομακτικός μαζικός δαιμονισμός στα ελληνικά χρονικά, και εξαπλώθηκε σε 14 χωριά της περιοχής Κεραμιανά της επαρχίας Αποκορώνου, που μαστίζονταν από την κακία των δαιμόνων για πολλές γενιές. Λεπτομέρειες βρίσκουμε στα βιβλία «ΤΑ ΚΕΡΑΜΙΑΝΑ» και «Ο ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΗΤΤΑΤΑΙ» του συγγραφέα Κωνσταντίνου Αντ. Κωστούρακη, που υπηρέτησε ως δάσκαλος στη συγκεκριμένη περιοχή γύρω στα τέλη της δεκαετίας του '30, όπου και έζησε από κοντά πρόσωπα και γεγονότα. Η αρχή για τα γεγονότα που θα ακολουθήσουν έγινε σε τουρκική κατοχή. Τότε που δεν υπήρχε αστυνομία, ούτε δικαστήρια, ούτε προστασία ζωής, τιμής και περιουσίας. Το μόνο που απαγορευόταν με σουλτανικό φιρμάνι σε τούρκο, ήταν να βάλει «χέρι» σ' εκκλησία ή μοναστήρι. Αυτός ήταν κι ένας σημαντικός λόγος που οι προπάτορες μας χάριζαν περιουσίες και τιμαλφή αντικείμενα, στις εκκλησίες και τα μοναστήρια. Φτάνοντας λοιπόν στα μέσα του 17ου αι. αρχίζουν και τα γεγονότα των Κεραμιών. Όλα ξεκίνησαν στο πολύ πλούσιο τότε Μοναστήρι της Αγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων στο Ακρωτήρι, ΒΑ από τα Χανιά. Τα πρόβατα του Μοναστηριού φύλαγαν πέντε βοσκοί Κεραμιανοί από τις οικογένειες Καντιλιεράκηδων, Τσακάκηδων, Τοράκηδων, Βενετάκηδων, απ' το χωριό Παναγιά, και Μαυράκηδων απ' τους Κάμπους. Οι βοσκοί αυτοί κάποτε σκέφτηκαν να κλέψουν «τιμαλφή», δώρα και χρυσία, «θησαυρούς» του Μοναστηριού, κι έτσι να εξασφαλίσουν μια για πάντα τη ζωή τους. Το ίδιο πρωινό που οι καλόγηροι αντιληφθήκανε την παραβίαση του «θησαυροφυλακίου, αναστατώθηκαν. Διαπιστώνοντας την αλήθεια πήραν τα ζώα τους και ξεκίνησαν για την Παναγιά Κεραμιών, να συναντήσουν τους εξαφανισμένους βοσκούς, οι οποίοι με τη σειρά τους αρνήθηκαν τα πάντα. Τι μπορούσαν να κάνουν τώρα οι καλόγηροι με τον Ηγούμενο! Πού να καταγγείλουν την κλεψιά; Αυτοί οι επτά καλόγηροι λοιπόν, πάνω στην παραζάλη και στο θυμό τους, «παρασύρθηκαν». Καθώς δεν μπορούσαν νόμιμα να καταγγείλουν ή να τιμωρήσουν, το έκαναν «παράνομα». Διάβασαν αφορισμό. Ως αφορισμός ορίζεται η εκκλησιαστική ποινή με την οποία ένα μέλος της Ορθόδοξης ή Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας αποκλείεται εντελώς από τη χριστιανική κοινό-

τητα, ως τιμωρία για τα πολύ σοβαρά αμαρτήματα στα οποία περιέπεσε. Κάλεσαν δηλαδή «επίσημα» τον εχθρό, το διάβολο, να εκδικηθεί! Κάλεσαν τον διάβολο να τιμωρήσει τους κλέφτες, μα κι όσους είδαν τα κλοπιμαία ή άκουσαν γι' αυτά. Από στόμα σε στόμα, όλοι τ' άκουσαν, και γι' αυτό όλοι οι Κεραμιανοί «τέθηκαν» στην διάθεση του «εχθρού» για εφτάμιση γενιές! Ούτε λίγο, ούτε πολύ, για 400 περίπου χρόνια! Το αποτελέσματα ήταν τραγικό. Δαιμονική κατοχή πολλών ανθρώπων, γκρίνιες, καυγάδες, διαλύσεις οικογενειών, δυστυχήματα, εκφοβισμοί, θάνατοι. Τα μεσημέρια φοβόνταν οι άνθρωποι να περάσουν από ρεματιές με πλατάνια. Μερικές φορές έπαιρναν οι δαίμονες τους δαιμονισμένους από το κρεβάτι τους τις νύχτες και τους πήγαιναν στις πιο απρόσιτες σπηλιές της Σαμαριάς. Άλλοτε τους κρεμούσαν τις νύχτες από γκορτσιές και τους άφηναν εκεί μέχρι τις πρωινές ώρες! Άλλοτε οι δαιμονισμένοι, ενώ τους πήγαιναν στην Θεία Λειτουργία, έλεγαν ωραιότατα κρητικά τραγούδια, για να εμποδίζουν τους ιερείς. Οι ίδιοι οι δαιμονισμένοι γίνονταν «κήρυκες» και έλεγαν πράγματα που έμοιαζαν με χρησμούς ή αποκαλύψεις. Έτσι βγήκε η φράση: «αυτό το είπαν οι κήρυκες».

«Και εθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἄστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.» (Λουκ.10,18)

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή της Όλγας Καντηλιεράκη, η οποία από την ηλικία των επτά ετών και για δεκαέξι ολόκληρα χρόνια, μπόρεσε ν' αντέξει και να ζει αναγκαστικά με τους δαίμονες. Έτσι κατάμαυρους, απαίσιους, σαδιστές, με κέρατα και ουρά, μακρόχειρες, με νύχια γαμπιά και μορφή αλλόκοτη. Έγινε θύμα της οικογένειάς της, επειδή ο προ-προπάππος της πρωτοσκέφτηκε την κλεψιά στην Αγία Τριάδα. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Κωστούρακης, πλήρωσε σε τούτη τη ζωή αγόγυστα και παλληκαρήσια «αμαρτίες γονέων. Ατέλειωτα τα

Η Κατίνα Βασιλάκη (Στεφάναινα). Ο σταυρός που φαίνεται να κρατάει στο χέρι είναι αποτέλεσμα photo shop, αφού στην πραγματικότητα ήταν πολύ μικρός.

βάσανά της, απίθανες και οι διηγήσεις της. Φοβερές και τυραννικές οι βραδινές αρπαγές της. Δεν έμεινε σπηλιά μικρή ή μεγάλη, ποτάμι ή λίμνη, που να μην την πήγανε πάνω στη γη. Και μέσα σ' όλα, απειλές,

ξυλοδαρμοί, μέχρι τα χαράματα, που την πετούσαν στο κρεβάτι της, τραυματισμένη και ημιθανή. Στα Χανιά, στο χωριό Μουρνιές, βρίσκεται ο Ιερός Ναός του Ταξιάρχου Μιχαήλ, και το κοιμητήριο. Πίσω από το ιερό στην ΝΑ πλευρά, βρίσκεται ο τάφος της. Εκεί τα πρώτα χρόνια υπήρχε μια επιγραφή που έλεγε: «Ενθάδε κείται Όλγα Καντιλιεράκη. Πολυπαθής νύμφη του Χριστού. Επί 16 έτη αρπαζομένη και οδηγουμένη υπό του δαίμονος εις τας ερήμους. Ιαθείσα κατά τον Εξαφορεσμόν της 3-10-1936, θαυματουργικώς. ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ. Με ετέρους 42 δαιμονιζομένους Συνανθρώπους μας των Κεραμιών. Ανεπαύθη εν Κύριω την 29-4-1969 εις ηλικίαν 59 ετών». Σήμερα αυτή η επιγραφή έχει αφαιρεθεί. Όπως αναφέραμε νωρίτερα, οι ίδιοι οι δαιμονισμένοι γίνονταν «κήρυκες» και έλεγαν πράγματα που έμοιαζαν με χρησμούς ή αποκαλύψεις. Αυτός ήταν ο λόγος που ο Μανώλης Αλατσάκης μουςαφίρης από τα Χανιά στα Κεραμιά, αιφνιδιάστηκε από τους κήρυκες στο άκουσμα πως ο αδερφός του ο Μιχάλης ήταν «δικός τους» για μια αμαρτία που έκανε, και πως για τιμωρία, θα του πεθάνουν δυο από τα παιδιά του, σε μια ώρα! Ήταν Πέμπτη της Διακαινησίμου, όταν στα Χανιά πλέον ο Μανώλης θα συναντήσει στην αγορά τον αδερφό του Μιχάλη, και θα τον ρωτήσει τι έκανε, κι οι «κήρυκες» είπαν πως είναι «δικός» τους; Ο Μιχάλης που ζούσε μακριά από το χωριό και δεν πίστευε σε όσα ακουγόntonουσιν έβαλε τα γέλια, και συμπλήρωσε πως «ο αδερφός μου πήγε στα Κεραμιά και την ψώνισε κι αυτός». Στα ειρωνικά λόγια του αδερφού του, ο Μανώλης νευρίασε και έφυγε, χωρίς ν' αναφέρει πως θα έχανε δύο από τα παιδιά του, αν δεν μετάνιωνε. Πέρασαν 5-6 μήνες και ο Μανώλης παραπονεμένος και αμίλητος από τα λόγια του αδερφού του περίμενε το «κακό», όπως το είπαν οι κήρυκες, όταν μια βραδιά λίγο πριν καθίσει να φάει, χτυπά η πόρτα. Ήταν ο ανιψιός του ο Δημήτρης, γιος του αδερφού του Μιχάλη, που του είπε να πάει στο σπίτι γιατί είχε αρρωστήσει η αδερφή του η Κατίνα. Εκείνος αρνήθηκε και έδωσε τον ανιψιό του. Λίγο πριν πλαγιάσει για ύπνο, η πόρτα ξαναχτυπά. Ήταν πάλι ο Δημήτρης για να του πει πως αρρώστησε και ο Γιώργος, και να πάει γρήγορα σπίτι.

Ο θείος περισσότερο απότομος, ξαναδιώχνει τον ανιψιό του, αλλά η γυναίκα του αγανακτισμένη και με καυτά λόγια, κάμπτεται τον πάντοτε αμίλητο Μανώλη που ντύνεται και φεύγει, αλλά όχι για το σπίτι του αδερφού του. Πήγε στο φαρμακείο του φαρμακοποιού Σκουλά, όπου εκεί βρήκε δύο γιατρούς της κλινικής «Πεντάρη», τους Στρατή Γεωργιλαδάκη και Αντώνη Μελισσά, τους οποίους έστειλε στο σπίτι των παιδιών, ενώ εκείνος παρέμεινε εκεί για να μάθει σε λίγο πως έχουν, διπλή περπνευμονία! Αφού πλήρωσε γιατρούς και φάρμακα, πήγε ήσυχος για ύπνο. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα η πόρτα θα χτυπήσει και πάλι, αλλά αυτή τη φορά θα είναι ο ίδιος ο αδερφός του ο Μιχάλης, για να του αναγγείλει πως και τα δύο του παιδιά πέθαναν. Τα δύο παιδιά κηδεύτηκαν στο νεκροταφείο του Αγίου Λουκά Χανίων. Ένα γεγονός όμως που θα παίξει καθοριστικό ρόλο στη συνέχεια, θα συμβεί στις αρχές της δεκαετίας του 1884. Ένα 5άχρονο κοριτσάκι, η Κατίνα Βασιλάκη, παίζει ανύποπτο με συνομήλικό της κορίτσι στο χωριό Όρος, Ρεθύμνου. Εκεί στα χώματα βρήκε η Κατίνα ένα «Χρυσό Σταυρό». Τον τρέχει στη μητέρα της, την Αιμιλία, για να μάθουν στον ύπνο τους, το ίδιο βράδυ, πως ο Σταυρός αυτός είναι «κτήμα» της Κατίνας, που θα της τον μεταβιβάσουν μόλις γίνει 7 ετών. Ακολούθησαν οδηγίες για «προσοχή». Προσευχές, νηστείες, ακοίμητο καντήλι, εκκλησιασμός - θρησκευτικές εκδηλώσεις ολόκληρης της θεοφοβούμενης οικογένειας. Πενήντα τεσσάρων ετών η Κατίνα παίρνει την τελευταία διαταγή, να μεταβεί στα Κεραμιά μαζί με τον «Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό». Τρία χρόνια δυναμικά παλεύει με εκατομμύρια δαίμονες! Γίνεται ο φόβος κι ο τρόμος τους! Ακούει σ' αντίδραση βρισιές, απειλές. Αντί του ονόματός της, δίνουν και παίρνουν απ' τους δαίμονες τα κοσμικά επίθετα: «Χοντρή, Χοντρέλα, Ξυδοβάρελο, Σκύλα» ήταν τα συνηθισμένα. Μπροστά στην εικόνα του Τιμίου Σταυρού, οι δαίμονες εξαφανίζονταν. Φάνηκε ολοφάνερα η δύναμη που τους εξολόθρευε κι οι

άνθρωποι πιάστηκαν από την Κατίνα, σα σανίδα σωτηρίας.

Ο Επίσκοπος Χανίων στα Κεραμιά, και τα μεταφυσικά φαινόμενα

Πολλές φορές ζήτησαν βοήθεια οι Κεραμιανοί, από την εκκλησία, και από το Πατριαρχείο, αλλά η φωνή τους «χανόταν» στην σκλαβιά, στην αμφιβολία, στην ενοχή, και στο φόβο. Βρισκόμαστε στο Σεπτέμβριο του 1936, που εδώ και 3 χρόνια η Κατίνα Βασιλάκη παλεύει απεγνωσμένα νύχτα και μέρα με τους δαίμονες, όμως την οριστική νίκη πρέπει να φέρουν οι αρμόδιοι, οι αντιπρόσωποι του Θεού. Είναι ο πρώτος χρόνος που έγινε Επίσκοπος Κυδωνίας και Αποκορώνου στα Χανιά ο Αγαθάγγελος Ξηρουχάκης, που απότολμά το «δίλημμα» και αποδέχεται, να πάει στα Κεραμιά. Από τις απίθανες περιγραφές καταλαβαίνει τι πρόκειται ν' αντικρύσει, και προετοιμάζεται με προσευχή και νηστεία, και «αγνίζει εαυτόν». Το ίδιο απαραίτητα, ζητά κι από τους καλογήρους της Αγίας Τριάδας, που προσκαλεί να τον ακολουθήσουν, σαν «διάδοχοι» των προ 200 ετών, «παρεκτραπέντων». Είναι Σάββατο πρωί, 3 Οκτωβρίου, όταν έφτασαν όλοι στην Παναγιά Κεραμιών, και μαζί με αυτούς Αρχές και λαός που συνολικά άγγιζαν τις 7.000 ψυχές. Το πρόγραμμα ήταν να γίνει αγιασμός, στη συνέχεια ο Εξαφορισμός, δηλαδή ή άρση του αφορισμού, και τέλος η Θεία Λειτουργία. Ανάλογα με τις ενέργειες αυτές του Επισκόπου Χανίων, δρα και η πνευματική μητέρα των Κεραμιών, Κατίνα Βασιλάκη, που έχει μαζέψει όλους τους άρρωστους, 42 τον αριθμό. Οι διάλογοι που ακολούθησαν μεταξύ του Επισκόπου και της Κατίνας Βασιλάκη με τους δαίμονες είναι εντυπωσιακοί, και μεταφέρθηκαν με κάθε λεπτομέρεια από τους παρευρισκόμενους στα γεγονότα Χανιώτες στον Κ. Κωστουράκη. Ο Επίσκοπος προχωρεί και μπαίνει στο Ναό, όμως αντικρίζοντας απειλητικούς του 42 δαίμονες έτοιμους να του χυμήξουν, βγαίνει έξω και διακριτικά

προφυλάσσεται! Στις ανείπωτες σκέψεις του, ίσως να...φύγει, οι Δαίμονες, χωρίς αμφιβολία πιεζόμενοι, του λένε αυτό που πρέπει να κάνει, με τη δική τους διάλεκτο: – «*Τράε, αν δεν επιτρέψης στη Χοντρή να σταθή δεξιά σου, δε θα σ' αφήσουμε να κάμης τίποτα... Εμείς μόνο αυτή φοβούμαστε. Μ' ένα της λόγο θα μας «στομοδέση».* Αμέσως, μια άλλη άρρωστη, η Ζωή Τσακάκη,

που αργότερα θα γίνει καλόγρια στην ιερά Μονή Πευκοβουνογιατρίσσης στην Κερατέα Αττικής, με μοναχικό όνομα Ουαλεντίνα Μοναχή, έρχεται στην πόρτα και λέει: «*Έλα, μωρέ Τράε, να σου δείξω τη χοντρή, γιατί με πιέζει ο Τίμιος Σταυρός και θα τα πω... όλα!*» Ύστερ' απ' αυτά, ο Επίσκοπος αποφασίζει και μπαίνει με προφύλαξη στο Ναό, για να γνωρίσει και την Κατίνα και να πάρει...θάρρος. Όσα ακολούθησαν από εδώ και πέρα είναι απίστευτα και τα μεταφέρουμε αυτολεξεί από το βιβλίο του Κωστουράκη: «Μπαίνοντας στο ιερό ο Δεσπότης, μπήκαν από το παράθυρο και «Τρία Περιστερία». Μπήκαν μαζί και δυο καντινελίτσες – μικρά πουλάκια, μωβ και πράσινο. Όλα πετούσαν κατακόρυφα. Σε λίγο, τα δυο περιστερία βγήκαν έξω και κάθισαν στο καμπαναριό, βλέποντας τους ανθρώπους. Όλοι τάβλεπαν πλην ελαχίστων. Κι' οι δαίμονες εξηγούν: – Τα Τρία Περιστερία είναι η Αγία σας Τριάδα και οι δυο καντινελίτσες είναι η Παναγιά σας (η μωβ) και η Αγία Βαρβάρα (η πράσινη), που πάντα συμβαδίζουν. Είδες, Χοντρή, κι' άκουσες πολλά, από μας τους δαίμονες, μα τώρα βλέπεις και «τα Μεγαλεία του Θεού σας». Τώρα θα παρουσιαστούν πολλές πεταλουδίτσες, που θα γιομίσουν το χωριό. Όλοι θα τις δούνε. Όλες είναι Άγιοι. Ακόμη θα παρουσιαστούν και τ' αδέρφια μας, στην αυλή της εκκλησίας, «μαύροι μπουμπούροι». Να βγης έξω Χοντρή με το Σταυρό σου, να τους διώξης. Όλ' αυτά γινόντουσαν κι' έξω ακούονταν δυνατές οι φωνές των φοβισμένων ανθρώπων, που οι «μπουμπούροι» έπεφταν καταπάνω τους. Την ώρ' αυτή ο Δάσκαλος του Χωριού, Χρήστος Τζομπανάκης, «έμπηξε τις φωνές ζητώντας βοήθεια από την κ. Κατίνα. Επενέβη εκείνη, βγήκε έξω, έδωξε τους μπουμπούρους, σταύρωσε το Δάσκαλο και τον πήρε κοντά της, να γράφει τα γεγονότα. Ακολούθησε δυνατός «σεισμός». Τον άκουσαν όλοι. Τα δαιμόνια άρχισαν να φεύγουν, όταν «ηκούσθη εξ ουρανού ωραιοτάτη ευωδία», που έπιασε όλη την περιφέρεια. Όταν στο τέλος του αγιασμού ο Επίσκοπος βούτηξε τρεις φορές στη λεκάνη το Σταυρό της Κατίνας ψάλλοντας, μπήκε το Περιστερί [...] στη λεκάνη και βγαίνοντας ράντιζε με τα φτερά του όλο τον κόσμο, μέσα κι' έξω στην Εκκλησία. Κι' οι άρρωστοι φώναζαν: – Καήκαμε-καήκαμε, φεύγομε-φεύγομε. Πήραν τότε διαταγή, να πάνε όλοι έξω, παπάδες, υγιείς και άρρωστοι, εκεί που προ 200

χρόνια έγινε ο «Αφορισμός», να συνεχιστή ο Αγιασμός και ν' αρχίσει ο «εξαφορισμός». Έγιναν όλα. Εκεί έξω κάποτε ο Επίσκοπος θάλεγε: – Λύσε την κατάρα, Θεέ μου. Θα το ξανάλεγαν όλοι, προσευχόμενοι. Ακολούθησε ραγδαία τοπική βροχή, ενώ προ ολίγων λεπτών δεν υπήρχε ούτε ένα συννεφάκι. Βροχή πρωτοφανής, ξαφνική, που βάστηξε μισή ώρα. Την ίδια ώρα διαβαζόταν ο «εξαφορισμός». Μετά τη βροχή, έμπασαν τους άρρωστους στην εκκλησία, όμως έμεινε τελευταία μια άρρωστη. Ήταν η πιο βαρυσή αρρωστημένη, η Όλγα Καντηλιεράκη, που γράψαμε γι' αυτή νωρίτερα. Η Όλγα τώρα, διατάχτηκε να γυρίσει τρεις φορές γύρω-γύρω την Εκκλησία στο Χωριό, για να τη δούνε όλοι! Στον πρώτο γύρω, τραβιόταν «ανάσκελα» με την πλάτη!!! Στο δεύτερο, μέλλον «επέτα», ανά 3-4 μέτρα, από χαράκι σε χαράκι, «με το κεφάλι». Τα πόδια της ήταν ψηλά, προς τον ουρανό, με τα ρούχα κολλημένα απάνω της!!! Και στον τρίτο γύρω, σαν και τον πρώτο, τραβιόταν ανάσκελα με την πλάτη!!! Τέλος σταμάτησε έξω από την Εκκλησία κι ο «Δαίμων» φώναξε δυνατά: – Πήτε στη Σκύλα τη Ρεθεμνιανή, νάρθη να την παραλάβη. Η Κατίνα, που ειδοποιήθηκε, βγήκε στην πόρτα, βλέπει την Όλγα και ρωτά: – Πόσα δαιμόνια την πειράζουν; – Είμαστε 500, απαντά. Αλλ' από την αρχή, τώρα και 16 χρόνια, την έχουμε πειράξει πολλά εκατομμύρια δαίμονες. Δε μετρούμαστε». Κάποια στιγμή η θεία λειτουργία τελείωσε και τότε λένε στην Κατίνα, ν' ανάψει μια λαμπάδα και να κοινωνήσει, πρώτα αυτή, ύστερα να κοινωνήσει τα 12 παιδιά που είχε βαπτίσει, και μετά τους ασθενείς, που θα λευτερώνονται από τους δαίμονες και θα την πλησιάζουν!

Ψυχικές ασθένειες, ψευδαισθήσεις, ή πραγματικές οντότητες πέρα από τον κόσμο μας;

Κοιτάζοντας κάποιος αυτές τις παράξενες ιστορίες, αναρωτιέται τι ακριβώς θα μπορούσαμε να κάνουμε εδώ. Μπορεί

όλα αυτά να διαγραφούν ως ψυχικές ασθένειες, εκρήξεις οργής ή κάποια απόκλιση του νου; Ή μήπως είναι θρησκευτική αφοσίωση και φόβος που έχει γίνει τόσο έντονη που εκδηλώνεται σε ψευδαισθήσεις και βαθιές σωματικές επιπτώσεις; Είναι αυτοί οι άνθρωποι απλά ψεύτες και όλα αυτά είναι μια απάτη; Είναι τα φαινόμενα που τους περιβάλλουν εύκολα απορριπτόμενα ως εγκόσμια και ξεθωριασμένα, ως τίποτα περισσότερο από δεισιδαιμονία και φόβο της άγνωστης μορφής που δίνεται ως κάτι άλλο; Ή μήπως υπάρχουν πραγματικά οντότητες πέρα από τον κόσμο μας που περιμένουν για μια ευκαιρία να προωθηθούν και να διαπεράσουν τις φυσικές μορφές μας; Όπου και να βρίσκονται οι απαντήσεις, η έννοια της φυσικής κατοχής από τους δαίμονες ή τα πνεύματα είναι διαδεδομένη σε όλες τις κουλτούρες και τις θρησκείες, και αντιπροσωπεύει αυτό που φαίνεται να είναι ο θεμελιώδης φόβος που έχουν οι άνθρωποι. Ότι δεν είμαστε μόνοι, ότι αυτά τα όντα μπορεί να προέρχονται από άλλους τόπους εκτός του χώρου, και ότι μπορούν να μας βλάψουν. Όσο εμμένει αυτή η πίστη και συνεχίζουν να συμβαίνουν περιπτώσεις σαν κι αυτές, θα υπάρχει ίσως για πάντα αυτή η μακάβρια περιέργεια για το τι πραγματικά κρύβεται πίσω από όλα αυτά.

Ποια είναι η άποψη της ψυχιατρικής;

Αν εξετάσουμε αυτά τα περιστατικά με τις γνώσεις του τώρα, θα λέγαμε ότι ήταν ένα φαινόμενο ομαδικής υστερίας, όπου μια ολόκληρη ομάδα ανθρώπων, που ανήκει στην ίδια κοινωνία συμπεριφέρεται με παρόμοιο τρόπο και αποδέχεται ως δεδομένες κάποιες πίστεις και δοξασίες. Την εποχή εκείνη, αυτό που σήμερα ονομάζουμε παραισθήσεις και ψευδαισθήσεις στην ψυχιατρική, αποδίδονταν ως πραγματικότητα, ως μια ιδιαίτερη ικανότητα ενός ατόμου να βλέπει αυτά που οι άλλοι δεν έβλεπαν. Όμοια και η πίστη στην κατάληψη από ένα πνεύμα εντασσόταν ως μια πραγματικότητα σε μια θεολογική κοινωνία. Η κατάληψη είναι η αποποίηση της ταυτότητας ενός ατόμου και η πίστη ότι μιλάει ένα πνεύμα μέσα από εκείνον. Στην ψυχιατρική ανήκει στον τομέα των ψυχώσεων, ενώ η ψυχοκινητική συμπεριφορά που την συνοδεύει είναι χαρακτηριστικό μιας υστερικής κρίσης. Ξεκινά με το χάσιμο της συνείδησης το οποίο επέρχεται μετά την έναρξη σωματικών συμπτωμάτων, όπως ταχυπαλμία ή πνίξιμο στο λαιμό. Έπειτα ακινητοποιείται το σώμα και ξεκινούν τινάγματα του σώματος σαν να βρίσκεται σε πάλη, ενώ κορυφώνεται με οπτικές παραισθήσεις.

“ΚΗΡΥΞ” Χανίων, 17/2/1976 έως 12/3/1976

Κ. Κωστούράκης, Ο Εχθρός – Τα Κεραμιανά, γ' εκδ., 1982

Κ. Κωστούράκης, Ο ΑΗΤΗΤΟΣ ΗΤΤΑΤΑΙ

Α. Γ. Δαλέζιος, Δρ. Φιλοσοφίας, Μεγάλη Ελληνική

Εγκυκλοπαίδεια, τόμος 8, σελίδα 816

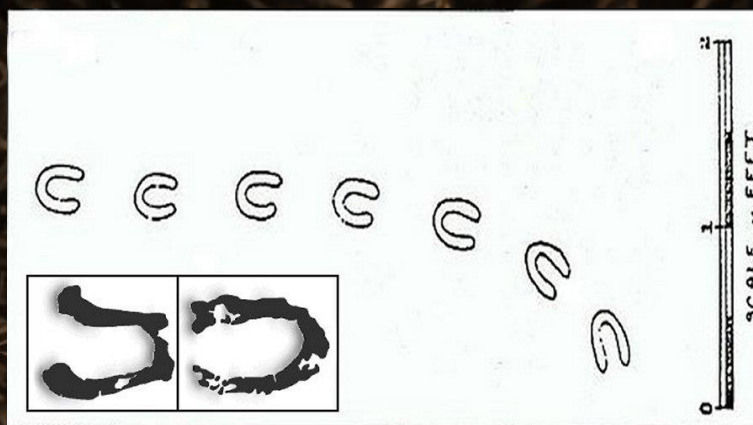
<http://teleytaiosaggelos.blogspot.gr/>

Wikipedia

Τα Χνάρια του Διαβόλου

Το 1855 στην όμορφη αγγλική κομητεία του Ντέβον, κυριολεκτικά μέσα σε μία νύχτα, έκαναν την εμφάνισή τους τα «χνάρια του διαβόλου». Ο χειμώνας εκείνου του Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου ήταν εξαιρετικά σκληρός, και οι εκβολές του ποταμού Εξ είχαν παγώσει.

Την Παρασκευή 9 Φεβρουαρίου οι άνθρωποι που ζούσαν στα χωριά και τις κωμοπόλεις γύρω από τον ποταμό ξύπνησαν για να βρουν τη γη τους καλυμμένη με παράξενα αποτυπώματα. Σε πολλούς φάνηκε πως, σαν να μην έφταναν όλα τα προβλήματα που τους είχε προκαλέσει ο χειμώνας, είχαν δεχτεί επί πλέον και την επίσκεψη του Διαβόλου. Σύμφωνα με τους μάρτυρες εκείνης της εποχής, μετά από μια έντονη χιονόπτωση τη νύχτα μυστηριώδη σημάδια κόπρου εμφανίστηκαν σε όλη το νότιο και ανατολικό Ντέβον. Οι αναφορές προέρχονταν από περίπου 30 διαφορετικές τοποθεσίες. Τα συνδυασμένα αποτυπώματα είχαν μήκος 40 έως 100 μίλια. Φαινόταν ότι το «πλάσμα» που άφησε τα ίχνη μπορούσε να ξεπεράσει οποιοδήποτε εμπόδιο. Βρέθηκαν πατημασιές πάνω σε σπίτια, παγωμένα ποτάμια, καλυμμένες με χιόνι στέγες, ψηλούς τοίχους, αλλά και μέσα στους αγωγούς αποστράγγισης. Στην πόλη Ντώλις, αυτή η μαρτυρία για τα χνάρια καταγράφηκε χρόνια αργότερα, από την κόρη του εφημέριου, την Ενριέτα Φέρσντον, στο «Σημειώματα και Θέματα του Ντέβον και του Κόρνγουολ»: «Τα χνάρια σχηματίστηκαν τη νύχτα, και καθώς ο πατέρας μου ήταν εφημέριος, δέχτηκε αμέσως τις επισκέψεις του αμέσως κατώτερου του, των μελών του συμβουλίου της εκκλησίας, και απλών ενοριτών που ήρθαν να μάθουν τη γνώμη του για τα χνάρια, τα οποία βρίσκονταν παντού στο Ντώλις. Πήγαιναν σε ευθεία γραμμή, κι είχαν σχήμα οπλής, μέσα στο σχήμα αυτό όμως υπήρχαν σημάδια νυχιών. Μια σειρά ιχνών τραβούσε ιδιαίτερα την πόρτα του Ιεροφυλάκιου. Άλλα χνάρια βρέθηκαν να κατευθύνονται ίσια πάνω σε τοίχους, κι ύστερα βρίσκονταν να συνεχίζονται από την άλλη πλευρά. Πολλά ακόμη βρέθηκαν στις στέγες των σπιτιών, και σε κάθε συνοικία του Ντώλις... Εγώ προσωπικά θυμάμαι καθαρά που κοίταζα τα χνάρια, και τον τρόπο που δοκίμασα σαν παιδί για το άγνωστο αυτό άγριο θηρίο που ίσως να τριγύριζε κάπου κοντά μας, αλλά ακόμα και οι υπηρέτες που δεν πήγαιναν όταν σκοτεινίαζε να κλείσουν τις εξώπορτες».

Σκίτσο των «Χναριών του Διαβόλου» φτιαγμένο από έναν αυτόπτη μάρτυρα

THE MANDELA EFFECT

Η ΕΥΠΛΑΣΤΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Γράφει ο Έρικ Σμυρναίος

Βασίζεστε απόλυτα στη μνήμη σας;
Πιστεύετε ότι οι αναμνήσεις σας
ανταποκρίνονται πάντα σε γεγονότα που
συνέβησαν στ' αλήθεια; Θεωρείτε ότι το
παρελθόν είναι κάτι το αναλλοίωτο και το
αποκρυσταλλωμένο που δεν αλλάζει
ποτέ; Αν απαντήσετε καταφατικά σε όλα
τα παραπάνω ερωτήματα, τότε ίσως
πρέπει να αναθεωρήσετε τις
καθησυχαστικές αυτές απόψεις. Βλέπετε,
από το 2010 και μετά ένα πολύ παράξενο
φαινόμενο άρχισε να προσελκύει το
ενδιαφέρον των ανθρώπων που ερευνούν
τη φύση της πραγματικότητας, ένα
αδιαμφισβήτητο γεγονός που διαβρώνει
συστηματικά τα θεμέλια της εικόνας που
έχει χτίσει η ανθρωπότητα για τον εαυτό
της, προκειμένου να νιώθει ασφαλής:

Το 2010 λοιπόν, η Fiona Broome, μια blogger, η οποία έχει καταφέρει να γίνει επιτυχημένη συγγραφέας και ξακουστή ερευνήτρια παραφυσικών φαινομένων, ανακάλυψε κάτι το πολύ παράξενο: Κατά τη διάρκεια ενός συνεδρίου στο οποίο ήταν καλεσμένη, πολλοί συμμετέχοντες θυμόντουσαν ψευδώς ότι ο τέως πρόεδρος της Νότιας Αφρικής Νέλσον Μαντέλα, είχε πεθάνει στη φυλακή τη δεκαετία του 80 πράγμα που συνεπάγεται ότι, σύμφωνα με τις δικές τους αναμνήσεις, ο συγκεκριμένος άνθρωπος δεν ανέλαβε ποτέ τα ινία της ταραγμένης εκείνης χώρας. Η Fiona, έχοντας εντυπωσιαστεί βαθύτατα από εκείνη την εξωφρενική ανακάλυψη, ανάρτησε ένα σχετικό άρθρο στην ιστοσελίδα της με αποτέλεσμα να λάβει πάμπολλες απαντήσεις από μια πληθώρα αναγνωστών της οι οποίοι θυμόντουσαν πολύ καλά ότι όντως ο Νέλσον Μαντέλα είχε πεθάνει στη φυλακή. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι μάλιστα ένωσαν απόλυτα σίγουροι ότι είχαν παρακολουθήσει στις τηλεοράσεις τους βίντεο που έδειχναν τους θρήνους του πλήθους στη Νότια Αφρική, τις εξεγέρσεις των καταπιεσμένων θυμάτων του απαρτχάιντ και τον συγκινητικό λόγο που απήγγειλε η χήρα του κυρίου Μαντέλα κατά την νεκρώσιμη τελετή. Πολλοί θυμόντουσαν επίσης τις ανακοινώσεις συμπαράστασης ηγετών από πολλές χώρες του κόσμου που καταδίκαζαν απερίφραστα το αναχρονιστικό καθεστώς του Απαρτχάιντ. Φυσικά, όπως όλοι γνωρίζουμε, στην πραγματικότητα, ή τουλάχιστον στη δική μας πραγματικότητα, ο Νέλσον Μαντέλα αποφυλακίστηκε πανηγυρικά και υπήρξε ο πρώτος έγχρωμος Πρόεδρος του κράτους της Νότιας Αφρικής.

Η Fiona Broome αποφάσισε να ονομάσει αυτό το παράξενο φαινόμενο της συλλογικής ψευδαίσθησης, «The Mandela Effect.» Ο συγκεκριμένος όρος έγινε viral και κατέληξε να αναφέρεται στο φαινόμενο κατά το οποίο ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων μοιράζεται ψευδείς αναμνήσεις περασμένων γεγονότων. Εκείνη τη χρονιά μάλιστα η Broome έστησε μια ιστοσελίδα με το όνομα MandelaEffect.com[για να καταγράψει και άλλες εκδηλώσεις του συγκεκριμένου φαινομένου. Η Broome ανακάλυψε έτσι πολλές άλλες περιπτώσεις ψευδών αναμνήσεων τις οποίες μοιράζεται ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, όπως για παράδειγμα επεισόδια της πασίγνωστης τηλεοπτικής σειράς «Star Trek» που στην

πραγματικότητα δεν προβλήθηκαν ποτέ από τα τηλεοπτικά κανάλια των Ηνωμένων Πολιτειών. Άλλα σχετικά παραδείγματα συλλογικών αναμνήσεων μιας πραγματικότητας που δεν υπήρξε ποτέ είναι τα ακόλουθα: Στο επιτραπέζιο παιχνίδι Monopoly, ο σκιτσαρισμένος χαρακτήρας του πλούσιου κυρίου ο οποίος είναι γνωστός και ως Mr. Monopoly ή Monopoly Man, ποτέ δεν φορούσε μονόκλ. Ωστόσο πολλοί άνθρωποι ακόμα και σήμερα θυμούνται πολύ καλά τους εαυτούς τους να παίζουν το συγκεκριμένο παιχνίδι ως παιδιά και το συγκεκριμένο σκίτσο να απεικονίζει τον Mr Monopoly με το μονόκλ του. Επίσης, ένα εντυπωσιακά μεγάλο ποσοστό από τους fans του franchise των κινηματογραφικών παραγωγών «Ο Πόλεμος των Άστρων» (Star Wars) βεβαιώνουν ότι στην ταινία «Η αυτοκρατορία αντεπιτίθεται» (The Empire Strikes Back) ο σκοτεινός Darth Vader εκστομίζει την ατάκα «Λούκ, είμαι ο πατέρας σου» κατά τη διάρκεια μιας μονομαχίας με τον πρωταγωνιστή Luke Skywalker. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, ο Vader ποτέ δεν χρησιμοποίησε το όνομα του αντιπάλου του σ' εκείνη τη σκηνή. Αυτό που είχε πει ήταν «Όχι, είμαι ο πατέρας σου.» Επιπρόσθετα, πιστεύεται λανθασμένα ότι το ανθρωποειδές ρομπότ C-3PO ήταν ολόχρυσο ενώ στην πρώτη ταινία της σειράς ένα από τα πόδια του ήταν ασημένιο. Τέλος, πολυς κόσμος πιστεύει ότι η Κακιά Βασίλισσα στην ταινία κινουμένων σχεδίων του Walt Disney «Η Χιονάτη και οι Επτά νάνοι» όταν απευθύνεται στον μαγικό καθρέφτη της, αρχίζει με την προσφώνηση «Καθρέφτη καθρεφτάκι μου» (Mirror, mirror on the wall.) Στην πραγματικότητα ωστόσο, αυτό που λέει είναι «Μαγική καθρέφτη στον τοίχο» (magic mirror on the wall.)

Κι όμως, η εν λόγω ψευδής ανάμνηση είναι τόσο διαδομένη και ισχυρή που έχει επηρεάσει ακόμα και τις ελληνικές αποδόσεις του παραμυθιού! Εκτός από τα παραπάνω παραδείγματα, οι περιπτώσεις όπου ένα εντυπωσιακό ποσοστό του ανθρώπινου πληθυσμού ανακαλεί μνήμες που δεν ανταποκρίνονται σε κανένα πραγματικό γεγονός, είναι πάρα πολλές και δεν εντοπίζονται μονάχα στο χώρο της βιομηχανίας του θεάματος. Εκτός από την προαναφερθείσα περίπτωση του Αιδεσιμότατου Νέλσον Μαντέλα, αφορούν πολύ συχνά εμβληματικές προσωπικότητες πολιτικών και επιστημόνων που σημάδεψαν την ιστορία του 20 αιώνα.

Αναπόφευκτα, οι θεωρίες που έχουν προταθεί για να ερμηνεύσουν το παράξενο τούτο φαινόμενο είναι πολλές και διάφορες. Σύμφωνα με την πιο εντυπωσιακή από αυτές, η οποία στηρίζεται σε ψευδοεπιστημονικούς ισχυρισμούς, το Mandela Effect αποδεικνύει ότι το

σύμπαν αποτελείται από αναρίθμητες εναλλακτικές-παράλληλες πραγματικότητες οι οποίες συνυπάρχουν και συχνά συγχωνεύονται μεταξύ τους. Έτσι λοιπόν οι άνθρωποι που θυμούνται με ακρίβεια γεγονότα που δεν συνέβησαν ποτέ, στην πραγματικότητα έχουν βιώσει έναν εναλλακτικό ρου της ιστορίας που για κάποιο λόγο ενσωματώθηκε με αυτόν που περιγράφουν τα δικά μας ιστορικά βιβλία. Σύμφωνα με κάποια άλλη, εξίσου εντυπωσιακή θεωρία, γεννιόμαστε ζούμε και πεθαίνουμε μέσα σε μια ψηφιακή προσομοίωση του πραγματικού σύμπαντος, όπως περίπου συμβαίνει στη δυστοπική κινηματογραφική ταινία *The Matrix* όπου η ανθρωπότητα έχει σκλαβωθεί από έξυπνες μηχανές οι οποίες τροφοδοτούν τον κάθε άνθρωπο-σκλάβο-πηγή ενέργειας, με ένα πρόγραμμα εικονικής πραγματικότητας. Σύμφωνα με αυτή την μάλλον δυσοίωνη θεωρία, τα λάθη που παρατηρούνται στις αναμνήσεις των ανθρώπων προκαλούνται από εμπλοκές στο λογισμικό του όλου συστήματος εικονικής πραγματικότητας που χτίζει μέσα στα μυαλά μας έναν ψεύτικο κόσμο. Άλλοι πάλι υποψιάζονται ότι το φαινόμενο *Mandela* προκαλείται-και προδίδει-τις αλλαγές που προκαλούνται στο ρου της παγκόσμιας ιστορίας από τις ακούσιες ή εκούσιες επεμβάσεις χρονοταξιδιωτών. Υποτίθεται ότι κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ιστορίας του ανθρώπινου είδους, μαίνεται ένας κρυφός πόλεμος ανάμεσα σε αντίπαλες φατρίες ταξιδιωτών του χρόνου που επεμβαίνουν στην εξέλιξη των γεγονότων ή δημιουργούν με την παρουσία τους «αιτιακά απόνερα» όπως είναι για παράδειγμα η ανάμνηση διαλόγων σε κινηματογραφικές ταινίες που ίσως ειπώθηκαν σε κάποια εναλλακτική πτυχή της ιστορίας η οποία χάθηκε για πάντα εξαιτίας των πράξεών τους. Τέλος, υπάρχουν και εκείνοι που αποδίδουν το όλο φαινόμενο σε πνευματικές επιθέσεις που δέχεται η ανθρωπότητα από τον Σατανά, εξαιτίας της άσκησης μαύρης μαγείας ή από δαίμονες που επιθυμούν να σπείρουν τη σύγχυση και την αμφιβολία ανάμεσα στο ανθρώπινο κοπάδι.

Οι ψυχολόγοι από την άλλη, προτιμούν να ερμηνεύουν το παραπάνω φαινόμενο ως το αποτέλεσμα της επιρροής που μπορούν να ασκήσουν στο μνημονικό ενός ανθρώπου οι επιταγές της ευρύτερης κοινωνίας. Μας υπενθυμίζουν εξάλλου ότι η μνήμη δεν είναι κάτι το αναλλοίωτο και το σταθερό. Το άκρως αντίθετο συμβαίνει. Το λεγόμενο σύνδρομο των ψευδών αναμνήσεων είναι πολύ κοινό και

παρατηρείται σε καθημερινή βάση. Είναι γεγονός ότι ψευδείς αναμνήσεις μπορούν να προκύψουν με διάφορους τρόπους. Για παράδειγμα, η απόπειρα της αποστήθισης μιας λίστας ονομάτων που περιγράφουν αντικείμενα που σχετίζονται στενά μεταξύ τους εννοιολογικά, όπως είναι για παράδειγμα οι λέξεις «κρεβάτι» και «μαξιλάρι» μπορεί πολύ εύκολα να προκαλέσει την εμφάνιση λέξεων που δεν υπάρχουν στην παραπάνω λίστα, όπως είναι η λέξη «ύπνος.» Επίσης, μνημονικές ανακρίβειες μπορούν να προκύψουν σε περιπτώσεις όπου οι άνθρωποι αποτυγχάνουν να ξεχωρίσουν τη διαφορά ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασίωση. Το εν λόγω φαινόμενο ονομάζεται στην Αγγλοσαξωνική ορολογία *confabulation*. Για παράδειγμα, όταν γονείς περιγράφουν ανύπαρκτα γεγονότα της παιδικής ηλικίας των παιδιών τους, συχνά τα ενήλικα πλέον παιδιά όχι μόνο αποδέχονται ως πραγματικές αυτές τις αφηγήσεις αλλά προσθέτουν και επιπρόσθετες λεπτομέρειες δικής τους σύλληψης που τις θεωρούν απόλυτα σωστές. Σε ένα σχετικό πείραμα, ένα εντυπωσιακότατο 26% των συμμετεχόντων απέτυχε να διακρίνει τη διαφορά ανάμεσα στη φαντασία και στην πραγματικότητα. Επίσης, πολλά παραδείγματα ψευδών αναμνήσεων οφείλονται στα λεγόμενα «*schema driven errors*» δηλαδή «Λάθη που οφείλονται σε σχήματα.» Τα «Σχήματα» είναι οργανωμένα πακέτα γνώσης που κατευθύνουν και διαμορφώνουν τη μνήμη. Με αυτόν τον τρόπο διευκολύνουν την κατανόηση του υλικού προς εκμάθηση και αποστήθιση αλλά συχνά μπορεί να προκαλέσουν παραμορφώσεις των αναμνήσεων. Το 1932 για παράδειγμα, ο *Frederic Bartlett* περιέγραψε αυτή τη διαδικασία στο βιβλίο του «*Remembering*.» Ο *Bartlett* διάβασε ένα Παραμύθι με τον τίτλο «Ο Πόλεμος των Φαντασμάτων» σε συμμετέχοντες οι οποίοι, όπως ανακάλυψε, ξέχασαν λεπτομέρειες που δεν τους ήταν οικείες και μεταμόρφωσαν τις πληροφορίες που δέχτηκαν κατά τρόπο τέτοιο ώστε να είναι πιο κατανοητές από τους ίδιους. Αυτό το φαινόμενο προκύπτει και σε καταστάσεις τις καθημερινότητας. Για παράδειγμα, συμμετέχοντες σε σχετικά πειράματα, θυμούνται αρκετά καλά το συμβατικό διάκοσμο του γραφείου ενός ψυχολόγου που επισκέπτονται, όπως για παράδειγμα τη βιβλιοθήκη του, αλλά ξεχνούν ασυνήθιστα αντικείμενα που είχαν τοποθετηθεί επίτηδες εκεί πέρα όπως για παράδειγμα ένα

καλάθι για πικ-νικ. Φαίνεται λοιπόν ότι πολύ συχνά, λανθασμένες πληροφορίες που κυκλοφορούν ανεξέλεγκτες μπορεί να μετατραπούν σε αναπόσπαστα στοιχεία της συλλογικής πραγματικότητας. Ιδιαίτερα μάλιστα εξαιτίας της επιρροής του διαδικτύου το οποίο τις διαδίδει με ακαριαία σχεδόν ταχύτητα. Για παράδειγμα, ψηφιακές προσομοιώσεις του τροχαίου ατυχήματος που προκάλεσε το θάνατο της πριγκίπισσας Diana συχνά ερμηνεύονται ακόμα και σήμερα ως πραγματικές μαγνητοσκοπήσεις του εν λόγω περιστατικού. Έτσι λοιπόν, το μεγαλύτερο κομμάτι των εκδηλώσεων του Mandela Effect μπορεί να οφείλεται σε λανθασμένες αναμνήσεις οι οποίες ενθαρρύνονται από την κοινωνική παραπληροφόρηση. Επίσης, το γεγονός ότι τα περισσότερα κρούσματα αφορούν την απλή καθημερινότητα, υπονοεί ότι είναι αποτελέσματα επιλεκτικής προσοχής. Ωστόσο το συμπέρασμα που προκύπτει από όλα αυτά είναι ότι η συλλογική μνήμη των σύγχρονων κοινωνιών είναι εξαιρετικά αδύναμη και ευάλωτη σε κάθε είδους επιρροές. Παραζαλισμένοι από τον πακτωλό των πληροφοριών που μας κατακλύζουν ασταμάτητα μέσα από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και τα Social Media, τα οποία υποφέρουν από την επιδημία των fake news, όχι μόνο ξεχνάμε εύκολα, παγιδευμένοι σε ένα αέναο παρόν, αλλά μεταμορφωνόμαστε σταδιακά σε άβουλα υποχείρια. Σε αυτό το σημείο καλό θα ήταν να θυμηθούμε τη ρήση του συγγραφέα Τζωρτζ Οργουελ ο οποίος, στο βιβλίο του

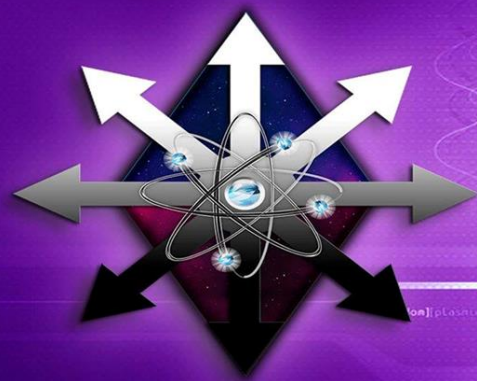
«1984» περιγράφει μια αυταρχική δυστοπία του μέλλοντος. Εκεί δηλώνει ότι όποιος ελέγχει το παρελθόν, δηλαδή τη συλλογική μνήμη, ελέγχει και το παρόν. Πως μπορούμε να ξέρουμε ότι κάτι τέτοιο δεν έχει ήδη αρχίσει να συμβαίνει μέσα από την εφαρμογή της κοινωνικής μηχανικής και ότι όλα αυτά τα φαινόμενα ψευδών αναμνήσεων δεν είναι παρά ασήμαντες παρενέργειες ενεργειών που έχουν πολύ βαθύτερη επιρροή στο πως αντιλαμβανόμαστε το παρελθόν μας, τους εαυτούς μας, το παρόν και το μέλλον μας;

1. https://en.wikipedia.org/wiki/False_memory
2. <https://theconversation.com/the-mandela-effect-and-how-your-mind-is-playing-tricks-on-you-89544>
3. <https://www.snopes.com/news/2016/07/24/the-mandela-effect/>

Ο Έρικ Σμυρναίος είναι κατά το ήμισυ Έλληνας και κατά το ήμισυ Φιλανδός, και γεννήθηκε στην Αγγλία το 1970, όπου και σπούδασε Νομικά. Από το 1993 ζει και εργάζεται στην Ελλάδα όπου, στον ελεύθερο χρόνο του, αρέσκεται να γράφει διηγήματα και μυθιστορήματα που κινούνται στο χώρο του φανταστικού. Παρά το ότι η μητρική του γλώσσα δεν είναι τα ελληνικά, τα έργα του είναι γραμμένα σε αυτή τη γλώσσα, την οποία ο ίδιος θεωρεί “την τελειότερα όλων των γλωσσών”. Κατά τα άλλα, του αρέσει ο κινηματογράφος φαντασίας, με ιδιαίτερη προτίμηση στο είδος του μεταφυσικού θρίλερ και της επιστημονικής φαντασίας, το διάβασμα, οι πεζοπορίες στα συναρπαστικά ελληνικά βουνά και η εξερεύνηση μυστηριακών τόπων, κατά προτίμηση κατά τη διάρκεια της νύχτας. Φιλοδοξεί μια μέρα να πατήσει το πόδι του στον πλανήτη Άρη, αν κι έχει αποδεχτεί πλέον το γεγονός ότι ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι μάλλον απίθανο. Τα 5 βιβλία του Συγγραφέα: α) Η Κυρά Της Πόλης β) Δεσμοί Αίματος γ) Η Εκδίκηση της Κασσάνδρας δ) Κθούλου φτου(γκν) ε) ΧΑΣΤΟΥΡιτσάκι Gate.

Brain Change

Update your mind
with Brain-Change Software
www.brainchange.gr

INSIDE THE MYSTERIES

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

...γράφει ο ερευνητής Χαράλαμπος Κουτσιαύτης,

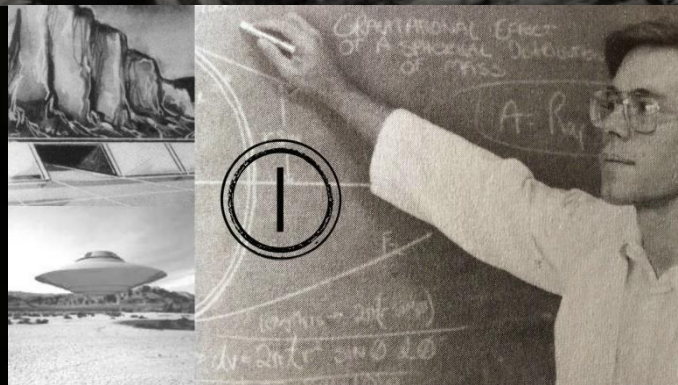
axt@windowslive.com

Σαν παιδί, ονειρευόμουν να μπορούσα να μπω μέσα στους πιο μυστήριους χώρους του κόσμου! Πως θα ήταν το εσωτερικό ενός ιπτάμενου δίσκου; Τι κρύβουν τα υπόγεια επίπεδα του Τομέα 51; Τι έχει μέσα της η πιο απόκοσμη πυραμίδα που υπάρχει στη Γη; Τι να υπάρχει άραγε εντός του γιγαντιαίου Προσώπου στον Κόκκινο πλανήτη; Τι θα μας συνέβαινε αν μας ρούφαγε μία Μαύρη Τρύπα; Πως θα ήταν αν μας φιλοξενούσαν μέσα σε μια υπόγεια εξωγήινη βάση στα Ιμαλάϊα; Σήμερα, 30 χρόνια μετά, μέσα από αυτό το άρθρο, με περίσσια πληροφορία, μεγάλες δόσεις αλήθειας, υποθετικές θεωρήσεις, παράτολμες διηγήσεις και λίγη επιτηδευμένη φαντασία όπου χρειαστεί... θα σας ξεναγήσω στο εσωτερικό των μεγαλύτερων μυστηρίων της ανθρωπότητας (και όχι μόνο)! Ήρθε η ώρα λοιπόν να μπούμε εκεί που δεν μπόρεσε ή δεν τόλμησε ποτέ κανείς...

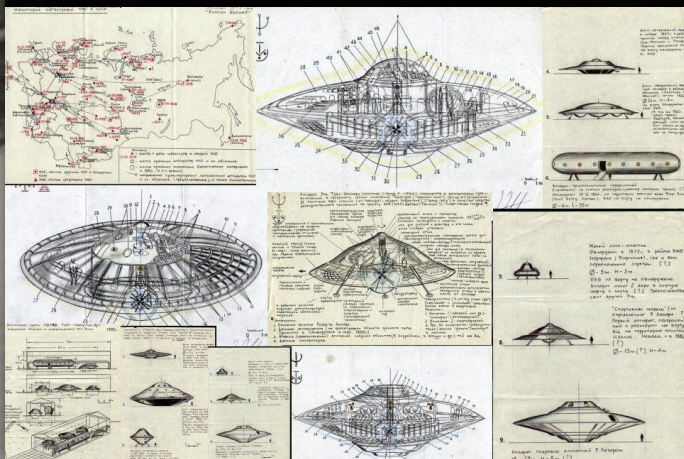

Μέσα σε έναν ιπτάμενο δίσκο.

Την πιο εμπειριστατωμένη ξενάγηση μέσα σε έναν ιπτάμενο δίσκο θα μπορούσε να μας διηγηθεί μόνο ο άνθρωπος που δεν υπήρξε ποτέ. Ναι, μιλάω για τον Bob Lazar, έναν φυσικό ανώτερης βαθμίδας της «Τοποθεσίας S4» της Αεροπορικής Βάσης Nellis στην Νεβάδα, και επιστήμονα που μελέτησε τους εννέα ιπτάμενους δίσκους που ήταν συνολικά αποθηκευμένοι σε διασυνδεδεμένα υπόστεγα πολύ καλά κρυμμένα στην έρημο κατά μήκος της αποξηραμένης λίμνης Parooose, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται. Για την ιστορία... ήταν το 1989, όταν ο Bob Lazar αποκάλυψε το απίστευτο βιογραφικό του: στρατολογήθηκε σαν επιστήμονας της κυβέρνησης των ΗΠΑ και εργάστηκε σε άκρως απόρρητα προγράμματα σε εγκαταστάσεις δοκιμών και έρευνας ανακτηθείσας εξωγήινης τεχνολογίας. Όταν αποφάσισε να εγκαταλείψει, απειλήθηκε η ζωή του και τον πυροβόλησαν, ειδικοί πράκτορες διέγραψαν τα νοσοκομειακά στοιχεία μητρώου της γέννησής του, τους πανεπιστημιακούς τίτλους του, και τα στοιχεία μητρώου της επαγγελματικής απασχόλησής του στα Εθνικά Εργαστήρια του Λος Άλαμος και στην EG&G, και οποιοδήποτε στοιχείο που θα μπορούσε να αποδείξει την ύπαρξη του σαν φυσικό άτομο! Μέσα από μερικές ημιτελείς διαγραφές, κατάφερε να αποδείξει ποιος ήταν και μέσα από την δημοσιότητα που πήραν οι χωρίς οικονομικό όφελος αποκαλύψεις του, σώθηκε και η ζωή του, αφού οι «εργοδότες» του δεν διακινδύνευαν να τον σκοτώσουν για να προσδώσουν εγκυρότητα και αξία στις αποκαλύψεις του... που μία από αυτές ήταν το εσωτερικό ενός ιπτάμενου δίσκου! Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του Lazar, το κλασικό «σπορ» μοντέλο ενός ιπτάμενου δίσκου έχει ύψος περίπου 5 μέτρα και διάμετρο 16 μέτρα. Η εξωτερική επιφάνεια του σκάφους είναι μεταλλική στο χρώμα του αγυάλιστου ατσαλιού. Ο δίσκος κάθεται με την κοιλιά του όταν δεν είναι ενεργοποιημένος και όχι στα στερεότυπα πόδια με μορφή τρίποδα που συνήθως έχουν συνδεθεί με εμφανίσεις τέτοιου τύπου σκαφών. Η πόρτα εισόδου βρίσκεται στο πάνω μισό, και μόνο το κάτω μέρος της πόρτας τυλίγεται στο κεντρικό χείλος του. Το εσωτερικό του δίσκου χωρίζεται σε τρία επίπεδα. Το χαμηλότερο επίπεδο είναι εκεί όπου βρίσκονται οι τρεις βαρυτικοί ενισχυτές και οι

κυματοδηγοί τους. Αυτοί είναι τα ολοκληρωμένα εξαρτήματα του συστήματος προώθησης που χρησιμοποιούνται για να ενισχύσουν και να εστιάσουν το κύμα βαρύτητας Α. Ο αντιδραστήρας βρίσκεται ακριβώς από πάνω από τους τρεις βαρυτικούς ενισχυτές στο μεσαίο επίπεδο του σκάφους και βρίσκεται κεντραρισμένος ανάμεσά τους. Όταν ο Lazar μπήκε στο εσωτερικό του ιπτάμενου δίσκου, κατάλαβε αμέσως ότι αυτός δεν προοριζόταν για ανθρώπους, αφού σε όλο το πλάτος του περπατούσε σκυφτός. Δεν υπήρχαν πουθενά γωνίες και όλα ήταν ομαλά και στρογγυλεμένα. Ο χώρος ήταν υπέρμετρα άδειος και όλα ήταν στην ίδια ατσαλένια απόχρωση, σαν κάποιο γιγάντιο ατσάλινο κατασκεύασμα χυτό σε καλούπι. Τίποτα μέσα στο σκάφος δεν ήταν τυχαίο ή πλεονασμός και όπως συνειδητοποίησε ο Lazar όλα τα μέρη ήταν αλληλένδετα και αποτελούσαν ένα αρμονικό και ενιαίο λειτουργικό σύνολο. Όλα μέσα στο σκάφος έμοιαζαν πολύ απλά σε σύγκριση με τα οικεία ανθρώπινα κατασκευάσματα, χωρίς κουμπιά, χωρίς ενδεικτικά όργανα, χωρίς ενσύρματες συνδέσεις. Το μεσαίο επίπεδο του δίσκου περιείχε τα καθίσματα, τα οποία ήταν πολύ μικρά και πολύ χαμηλά στο δάπεδο για να είναι λειτουργικά σε ενήλικες ανθρώπους. Οι τοίχοι στο μεσαίο επίπεδο ήταν όλοι χωρισμένοι με αψίδες. Κάποια στιγμή, όταν ο ιπτάμενος δίσκος ήταν ενεργοποιημένος, κάποια από τις αψίδες αυτές έγινε διαφανής και φαινόταν η περιοχή έξω από αυτήν, σα να έβλεπε κάποιος μέσα από γυαλί. Τότε μια μορφή γραφής που δεν έμοιαζε με οποιοδήποτε γνωστό αλφάβητο, ή επιστημονικά ή μαθηματικά σύμβολα, άρχισε να εμφανίζεται στη μια άκρη της διαφανούς αψίδας. Τα σύμβολα αυτά λειτουργούσαν σαν κουμπιά αφής. Ο Lazar δεν είχε ποτέ πρόσβαση στο ανώτερο επίπεδο του δίσκου και έτσι δεν μας έγινε ποτέ γνωστό τι υπήρχε μέσα από τα τετράγωνα «παράθυρα» ή «φινιστρίνια» που υπήρχαν εκεί. Σίγουρα πάντως δεν ήταν φινιστρίνια. Ίσως λειτουργούσαν σαν αισθητήρες πλοήγησης του σκάφους. Προτού δουλέψει πάνω στο δίσκο, ο Lazar ήταν παρών σε μια μικρή επίδειξη όπου ο δίσκος ανέβηκε σχεδόν 10 μέτρα ψηλά, κινήθηκε αριστερά, ύστερα δεξιά και μετά άρχισε να φωτοβολεί. Πριν να ανεβεί, ο δίσκος παρήγε για λίγο μια ηλεκτρική εκκένωση σε μορφή στεφάνης, έναν ήχο παρόμοιο με τον βόμβο ηλεκτρισμού υψηλής τάσης και μετά ήταν τελείως αθόρυβος, ενώ το κάτω μέρος του φωτοβολούσε με μπλε χρώμα. Το προωθητικό του

σύστημα ήταν ένας σφαιρικός αντιδραστήρας ύλης – αντιύλης, στο μέγεθος μιας μπάλας του μπάσκετ. Το πάνω μισό ήταν ορατό στο μέσο του μεσαίου δαπέδου, ενώ το υπόλοιπο έβγαινε στο κάτω επίπεδο. Το καύσιμο του αντιδραστήρα ήταν ένα στοιχείο με ατομικό αριθμό 115, το «ununpentium», που είναι άγνωστο στη Γη. Στον περιοδικό πίνακα των στοιχείων, το στοιχείο ununpentium, θα ήταν καταχωρημένο ως UUP, ένα υπερ-βαρύ μέταλλο με σημείο τήξης τους 1.740 βαθμούς Κελσίου. Ο ρόλος του στοιχείου 115 σαν καύσιμο του δίσκου ήταν διπλός. Παρήγαγε το αρχικό κύμα βαρύτητας Α λόγω της μοριακής κατασκευής του και επίσης παρήγαγε την ενέργεια που ήταν απαραίτητη για την ενίσχυση αυτού του αρχικού κύματος βαρύτητας, μέσω μιας αντίδρασης εξουδετέρωσης ύλης και αντιύλης. Για να λειτουργήσει το σκάφος για δεκαετίες, χρειαζόταν μία ελάχιστη ποσότητα καυσίμου (μια ταμπλέτα 223 γραμμαρίων σε σχήμα τριγωνικής σφήνας) που έμπαινε στο εσωτερικό της οπής που υπήρχε στο πάνω μέρος του αντιδραστήρα, και ενεργοποιούσε το σκάφος άμεσα και αυτόματα.

Στο εσωτερικό της Περιοχής 51.

Η «Περιοχή 51» (Area 51) είναι μια μυστική στρατιωτική βάση των ΗΠΑ που βρίσκεται στο νότιο τμήμα της Νεβάδα, 133 χιλιόμετρα βορειοδυτικά του Λας Βέγκας. Κατασκευάστηκε το 1947 και λέγεται ότι το κόστος της ανήλθε στο αστρονομικό για την εποχή ποσό των 1 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Το 1985 χτίζονται νέες εγκαταστάσεις που αυξάνουν το συνολικό κόστος στα 4 δισεκατομμύρια δολάρια. Για δεκαετίες κανείς δεν γνώριζε και δεν μιλούσε για αυτήν επίσημα. Κανείς δεν μπορούσε να πλησιάσει χωρίς να κινδυνεύσει η ζωή του, κανένα αεροπλάνο δεν πετούσε στον εναέριο χώρο πάνω της, ενώ τα πάντα γύρω από αυτήν καλύπτονταν με την υψηλότερη διαβάθμιση μυστικότητας σε όλες τις ΗΠΑ. Θεωρίες συνωμοσίας, εξωγήινοι, κατάσκοποι, υπερεξελιγμένα αεροσκάφη, φανταστικά οπλικά συστήματα αλλά και μυστικές πυρηνικές δοκιμές μαζί με

καλά κρυμμένα μυστικά και απίθανες διαδόσεις πέραν κάθε φαντασίας και πολλά περισσότερα, θα μπορούσαν να χαρακτηρίσουν αυτή την περιβόητη στρατιωτική βάση, την ύπαρξη της οποίας δεν αναγνώριζε καν η κυβέρνηση των ΗΠΑ μέχρι τις 29 Σεπτεμβρίου του 1995. Σημαντικές μαρτυρίες συνθέτουν την εικόνα των εγκαταστάσεων της Περιοχής 51. Το 1989, ο Bob Lazar αποκάλυψε ότι στρατολογήθηκε ως επιστήμονας της κυβέρνησης των ΗΠΑ και συμμετείχε σε ένα από τα πιο απόρρητα σχέδια αυτής, το «πρόγραμμα Γαλιλαίος». Ο Phil Schnieder, πριν δολοφονηθεί στις 11 Ιανουαρίου του 1996, αποκάλυψε ότι εργάστηκε επί 17 χρόνια σαν γεωλόγος και δομικός μηχανικός σε αεροδιαστημικές εφαρμογές στα μυστικά προγράμματα των υπόγειων εγκαταστάσεων της Περιοχής 51, S4 και Los Alamos. Ο Αμερικανός τεχνικός, Έντουαρντ Σνόουντεν, ο οποίος εργαζόταν για την NSA και τη CIA και κρυβόταν πίσω από τα περίφημα wikileaks, διαχέτευσε κι αυτός ορισμένες πληροφορίες που σοκάρουν. Ο Μπόιντ Μπούσμαν, κορυφαίος επιστήμονας της Lockheed Martin, λίγο πριν πεθάνει το 2014 δήλωσε σε τηλεοπτική του συνέντευξη ότι υπάρχουν πραγματικοί εξωγήινοι μέσα σε εργαστήρια στην Περιοχή 51, τους οποίους μελετούν ειδικοί επιστήμονες και ότι ο ίδιος ήρθε αρκετές φο-

ρές σε επαφή μαζί τους. Η περιγραφές όλων των παραπάνω για τις εγκαταστάσεις είναι συγκλονιστικές: Η βάση καταλαμβάνει ένα μικρό μέρος μιας τεράστιας ερημικής έκτασης 365 τετραγωνικών χιλιομέτρων και αποτελείται από δύο υπόστεγα, ένα φυλάκιο, μερικές δορυφορικές κεραίες, ένα υδραγωγείο, κάποιους κοιτώνες, μία μικρή αίθουσα, γραφεία, δρόμους και καταφύγια. Όπως αποκαλύπτουν οι φωτογραφίες τα κτίρια δεν έχουν παράθυρα έτσι ώστε κανείς από τους εργαζόμενους να μην μπορεί να δει και να γνωρίζει τίποτα πέραν των καθηκόντων του εντός της βάσης. Μάλιστα, όταν διεξάγεται δοκιμή ενός μυστικού αεροσκάφους, οι αξιωματούχοι απαιτούν από όλους τους εμπλεκόμενους υπαλλήλους να παραμείνουν εντός των εγκαταστάσεων, μέχρι να τελειώσει η δοκιμή και να επιστρέψει το αεροσκάφος στο υπόστεγο. Κάτω από τη βάση υπάρχει ένας δαίδαλος υπογείων εγκαταστάσεων, με 40 υπόγειους ορόφους, με διαβαθμίσεις πρόσβασης που στα ανώτερα κλιμάκια απορρήτου είναι ένας χώρος για εξωγήινα και ανθρώπινα πειράματα γενετικής. Οι επιστήμονες ζουν μέσα στα επίπεδα πρόσβασής τους, χωρίς να μπορούν να συναντηθούν με επιστήμονες άλλων επιπέδων, ενώ όλοι έχουν υπογράψει συμβόλαια «αιώνιας σιωπής». Τα

τμήματα χωρίζονται περίπου με τον ίδιο τρόπο όπως στην μυστική βάση της Ντούλσε, σε τμήμα επικοινωνιών και ασφαλείας, τμήμα διαμονής και σίτισης ανθρώπινου προσωπικού, τμήμα διαμονής εξωγήινων οντοτήτων, τμήμα γεωετικών πειραμάτων, τμήμα κρυογονικών θαλάμων, γραφεία και λοιπά εργαστήρια. Συγκλονιστικές είναι και οι περιγραφές του Lazar και για το εσωτερικό των υπόγειων υπόστεγων στις – πλησίον της Περιοχής 51- εγκαταστάσεις Paroos Lake (ή τοποθεσίας S4): «Τα πούλμαν μας άφηναν ακριβώς μπροστά από μια ατσαλένια πόρτα που ήταν τοποθετημένη σε εσοχή στην πλαγιά του βουνού. Μέσα από την ατσαλένια πόρτα, υπήρχε ένας μοναδικός φρουρός που καθόταν σε ένα γραφείο σε ένα γυμνό δωμάτιο. Πίσω του ήταν ακόμα μια πόρτα. Οι εισερχόμενοι ελέγχονταν και οδηγούνταν σε ένα άλλο μικρό δωμάτιο με ένα σύστημα ασφαλείας με αναγνώριση χειρός και μια άλλη πόρτα. Αυτή η πόρτα οδηγούσε στον μακρύ διάδρομο που διέτρεχε κατά μήκος τις πόρτες των υπόστεγων με τα UFOs και που επίσης οδηγούσε στην αίθουσα ενημέρωσης, στις τουαλέτες και στον θάλαμο πρώτων βοηθειών. Οι λευκές περιοχές ήταν οι μοναδικές περιοχές στις οποίες μου επιτρεπόταν η πρόσβαση και πάντα με συνοδεία.»

Στο εσωτερικό της Λευκής Πυραμίδας, στη Κίνα.

Όσοι έως σήμερα πιστεύατε ότι μόνο στην Αίγυπτο υπάρχουν Πυραμίδες, ήρθε η ώρα να αναθεωρήσετε, γιατί πυραμίδες υπάρχουν σε όλη τη Γή! Και μην βάλετε στοίχημα ότι η Αίγυπτος έχει τις πιο πολλές γιατί πάλι θα βρεθείτε προ εκπλήξεων, αφού η Κίνα έχει τις περισσότερες, με σημαντικότερη την ονομαζόμενη «Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα». Η Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα εθεάθη για πρώτη φορά από τον Δυτικό κόσμο το 1912, όταν δύο ταξιδιωτικοί πράκτορες, ο Fred Meyer Schroder και ο Oscar Maman την συνάντησαν στο ταξίδι τους στην άπω Ανατολή. Μάλιστα οι δύο τυχοδιώκτες μπερδεύτηκαν και έγραψαν ότι η τοποθεσία της ήταν στο ανατολικό άκρο της ερήμου Τάκλα Μακάν στην Κίνα, μία λανθασμένη εντύπωση που δημιούργησε μία παραπληροφόρηση ζωντανή έως σήμερα. Την άνοιξη του 1945, η Λευκή Πυραμίδα φωτογραφήθηκε για πρώτη φορά κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, από τον πιλότο της αμερικανικής αεροπορίας James Gaussman και τον συνοδηγό του. Οι δύο άντρες πετούσαν σε μια αποστολή ρουτίνας από Κίνα προς Ινδία όταν λόγω μιας αναπάντεχης αλλαγής στη πορεία του ταξιδιού τους οδηγήθηκαν στην κοι-

λάδα της. Οι περιγραφές τους, ήταν αξιοσημείωτες: «Έκανα έναν ελιγμό για να αποφύγω ένα βουνό και βρεθήκαμε σε μια επίπεδη κοιλάδα. Ακριβώς από κάτω μας βρισκόταν μια γιγαντιαία Λευκή Πυραμίδα, που έμοιαζε να βγήκε από κάποιο παραμύθι. Ήταν καλυμμένη από όλες τις πλευρές με ένα αρκετά λευκό αστραφτερό πέτρωμα. Δεν υπήρχε τρόπος να προσγειωθούμε, αν και το θέλαμε. Είχαμε μείνει άναυδοι από την απεραντοσύνη της...», ανέφερε ο πιλότος. Το 1947, ο Maurice Sheahan που εργαζόταν για λογαριασμό της TWA, έδωσε συνέντευξη στους New York Times, όπου διηγήθηκε πως είδε κι αυτός μια γιγαντιαία λευκή πυραμίδα στη Κίνα, περίπου 40-45 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της πόλης Σιάν, στην επαρχία Σάανσι. Δύο ημέρες αργότερα, στις 30 Μαρτίου του 1947, κυκλοφόρησε από την εφημερίδα New York Sunday News, η περίφημη φωτογραφία που είχαν τραβήξει οι πιλότοι το 1945. Εκείνη τη μέρα αποκαταστάθηκε η αλήθεια όσον αφορά την πραγματική της θέση, που δεν ήταν στην έρημο Τάκλα Μακάν αλλά στην επαρχία Σάανσι. Τελικά η Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα ήταν το μαυσωλείο του Maoling, δηλαδή η πυραμιδική τύμβος του Αυτοκράτορα Γου της Δυναστείας των Χαν (157-87 π.Χ.). Πρόκειται για τη μεγαλύτερη πυραμιδοειδή κατασκευή της Δυναστείας Χαν, που φτάνει σχεδόν στα 300 μέτρα ύψος, με την κατασκευή της να ξεκινά το 139 π.Χ. Την ίδια χρονιά η κομμουνιστική κυβέρνηση της Κίνας τρομοκρατημένη ενώπιον μιας τέτοιας απόκρυψης στην αμερικανική ήπειρο, κάνει μια εγκληματική κίνηση: Θάβει όλους τους πυραμιδοειδή τύμβους και τα μαυσωλεία της χώρας, και φυτεύει δένδρα πάνω στους «ύποπτους» λόφους, έτσι ώστε να μην είναι διακριτό πλέον το πυραμοειδές σχήμα τους. Το «Science News Letter» σπεύδει να πει ότι «οι κινεζικές πυραμίδες είναι αναχώματα» και το θέμα ξεχνιέται. Τα επόμενα χρόνια η κομμουνιστική Κίνα απαγορεύει τις αρχαιολογικές σκαπάνες στην χώρα, ενώ οι εν εξελίξει που δεν προλαβαίνει να τις κρύψει, λογοκρίνονται. Το 1994, ο εξερευνητής και συγγραφέας Hartwig Hausdorf εκδίδει το βιβλίο «Die Weisse Pyramide», το οποίο

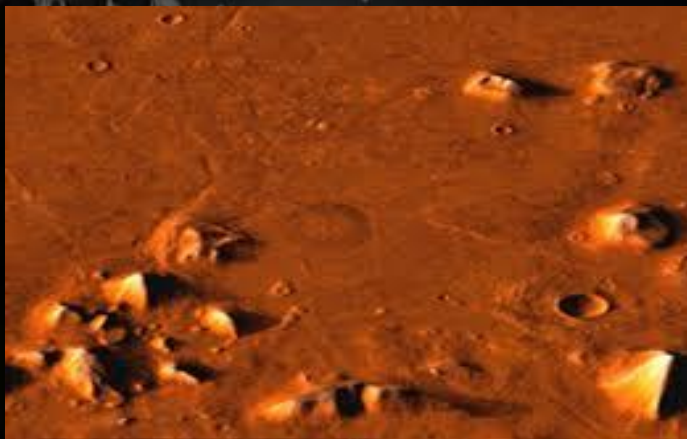

κυκλοφόρησε και στα Αγγλικά το 1998 με τον τίτλο «The Chinese Roswell». Στο βιβλίο περιγράφει τα ταξίδια που έκανε στην Κίνα προσπαθώντας να ερευνήσει την Μεγάλη Λευκή Πυραμίδα. Ήταν δύο χρόνια πριν την έκδοση του βιβλίου του, όταν τελικά κατάφερε με πολύ μεγάλη δυσκολία να πάρει την ειδική άδεια που χρειαζόταν από τον Chen Jian Li, υψηλό αξιωματούχο της Κίνας, για να μπορέσει να επισκεφτεί την επαρχία Σάανσι. Αν και οι αρχαιολόγοι του πανεπιστημίου Bei Jing που τον συνόδευαν διατάχθηκαν να είναι λιγομίλητοι και να μην δώσουν στοιχεία και έκταση στο θέμα, παρ' όλα αυτά ο Hausdorf κατάφερε να δει από κοντά δεκάδες από τις πυραμίδες, όχι όμως να συμμετέχει σε μία ανασκαφή. Όπως του εκμυστηρεύθηκε ένας κινέζος αρχαιολόγος, ο Xia Nai, οι νέες ανασκαφές θα πραγματοποιηθούν από την μέλλουσα γενιά των κινέζων επιστημόνων, και εφόσον κατάνοηθεί η χρήση των έως τώρα ανακαλύψεων στα ανασκαφέντα μαυσωλεία. Αν και ο Hausdorf ζήτησε να του δοθεί άδεια για έρευνα περιμετρικά της Λευκής Πυραμίδας, η άδεια δεν του δόθηκε ποτέ, με τον ισχυρισμό ότι στους γύρω χώρους υπάρχει μία βάση εκτόξευσης πυραύλων του διαστημικού προγράμματος της Κίνας, μία απόρρητη περιοχή που απαγορεύεται να δουν ή να πλησιάσουν οι επισκέπτες. Τότε ο Hausdorf, αφού είδε ότι δεν είχε ελπίδα να βρεθεί στο κύριο προορισμό των ερευνών του, τη Λευκή Πυραμίδα, στράφηκε στα αρχαία χειρόγραφα για πληροφορίες αλλά και στις προφορικές διηγήσεις των αγροτών της περιοχής, διηγήσεις που περνούσαν από γενιά σε γενιά. Σύμφωνα με τα χρονικά του Sima Qian (145-86 π.Χ.), στη περιοχή χτίστηκε μία γιγαντιαία κεντρική πυραμίδα (χωρίς να αναφέρεται ποια) από 700.000 άνδρες ώστε να κλείσει μέσα της την σωρό του αυτοκράτορα κατακτητή Hyangdi και το κακό που έφερε, με την πυραμίδα να περιλαμβάνει ένα σύστημα ασφαλείας πολύ προηγμένο για την εποχή, με ενεργοποιητές παγίδων και με μία ακόμα ιδιαιτερότητα: η πυραμίδα ακουμπούσε πάνω σε μία «τεχνητή λίμνη» από υδράργυρο. Σύμφωνα τώρα, με τις μαρτυρίες των αγροτών ήταν αρκετοί αυτοί που περιέγραφαν το εσωτερικό της Λευκής Πυραμίδας. Ουσιαστικά, υπήρχε μόνο μία ιστορία που επαναλάμβαναν όλοι: Η διάβρωση και τα δέντρα ράγιζαν διαρκώς το εξωτερικό περίβλημα που αποτελούταν από ένα λευκό στρώμα από άργιλο και χώμα, αρκετά σκληρό με το πέρασμα των αιώνων, και συχνά πυ-

κνά άνοιγαν κάποιες τρύπες στην οροφή, που μπαζώνονταν άμεσα από την κυβέρνηση. Έτσι, σε μία ξαφνική κατολίσθηση ενός χαμηλού σημείο της οροφής ένας γεωργός που βρισκόταν εκεί κοντά αποφάσισε να μπει μέσα για να βρει υλικά που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως γεωργικά εργαλεία. Η τρύπα ήταν κοντά στην είσοδο που πάνω από αυτήν, σε μία τεράστια γκρίζα πλάκα, γραφόταν με κόκκινα γράμματα ο χαρακτηρισμός του αυτοκράτορα ως «γιος του ουρανού». Μετά την είσοδο υπήρχε ένας τεράστιος θάλαμος γεμάτος με έναν πέτρινο στρατό να φιλά τον τάφο του αυτοκράτορα, παρόμοια περίπτωση με το μαυσωλείο του πρώτου Αυτοκράτορα Τσιν Σι Χουάνγκ, στα έγκατα του οποίου, οι Κινέζοι αρχαιολόγοι βρήκαν τον περίφημο στρατό από τερακότα, αποτελούμενο από τουλάχιστον 8.000 αγάλματα στρατιωτών του πεζικού. Βέβαια, στα έγκατα της Λευκής Πυραμίδας η κλίμακα περιγραφόταν μικρότερη. Ο γεωργός εντόπισε 200-300 διαβρωμένους πέτρινους στρατιώτες στο σκοτάδι ανάμεσα στα μισογκρεμισμένα τμήματα της οροφής του τεράστιου θαλάμου που κατέληγε σε ένα μικρότερο κλειστό δωμάτιο. Στο οποίο δωμάτιο, που ήταν γεμάτο από σκευή προσφορών και θυμιάματα, βρισκόταν ένα μαρμαρίνο λουτρό γεμάτο με υδράργυρο. Οι αναθυμιάσεις δεν επέτρεψαν το γεωργό να συνεχίσει την έρευνα. Επέστρεψε τρέχοντας στον μεγάλο θάλαμο, απέσπασε κάποια μεταλλικά όπλα που κρατούσαν τα αγάλματα και βγήκε ζαλισμένος από την τρύπα. Η τρύπα την επόμενη μέρα μπαζώθηκε και ο αγρότης δεν μπόρεσε να μπει για να αποσπάσει περισσότερα μεταλλικά αντικείμενα που θα χρησίμευε σαν γεωργικά εργαλεία. Αν και σκόπευε να ξαναμπεί, δήλωσε ότι δεν θα επέστεφε ποτέ στο μικρό δωμάτιο γιατί το θεωρούσε καταραμένο. Πίστευε ότι μέσα στο λουτρό με τον υδράργυρο υπήρχε το πέτρινο φέρετρο με την σωρό ενός δαιμονικού αυτοκράτορα που έκλεινε την δίοδο της «Πύλης του Κακού» στο πυθμένα του λουτρού. Μιλούσε για μία σφραγισμένη Πύλη που κρατούσε στον άλλο κόσμο τους δαίμονες κατακτητές, με τον υδράργυρο και το φέρετρο να παίζουν το ρόλο του προστατευτικού μονωτικού υλικού! Δεν ξέρουμε κατά πόσο ευσταθεί η ιστορία των γεωργών, όμως στο μουσείο του μαυσωλείου του Maoling, στην κοντινή

πόλη, εκθέτονται ανακτηθέντα αγάλματα αλόγων και σκεύη θυμιαμάτων προερχόμενα από την πυραμίδα. Επίσης, ο Hartwig Hausdorf σε μεταγενέστερες αναλύσεις του εδάφους στην περίμετρο της Λευκής Πυραμίδας (μετά την χαλάρωση των απαγορεύσεων από το 2012 και μετά) βρήκε πράγματι μία ανεξήγητη περιεκτικότητα υδραργύρου στο χώμα...

Μέσα στο πρόσωπο του Άρη.

Το 1976, το Viking 1 της NASA προχωρά σε μια σειρά φωτογραφήσεων στην επιφάνεια του κόκκινου πλανήτη με στόχο την επιλογή του σημείου προσεδάφισης για το αδερφό του σκάφος, το Viking 2 που επρόκειτο να ακολουθήσει. Μια από τις φωτογραφίες αυτές απεικονίζει ένα περίεργο σχηματισμό που μοιάζει με ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Αμέσως ξεκινούν να γεννιούνται θεωρίες, πως το Πρόσωπο ήταν το κατασκεύασμα ενός εξωγήινου πολιτισμού που προσπαθούσε να μεταδώσει κάποιο μήνυμα. Επίσης μια σειρά από μικρότερα υψώματα που εμφανίζονται επίσης στη φωτογραφία θεωρούνται πυραμιδοειδείς κατασκευές και σύντομα αρχίζει να γίνεται συζήτηση για τα ερείπια μιας ολόκληρης Αρειανής πόλης στη περιοχή της Κυδωνίας περιμετρικά από το Πρόσωπο. Η NASA μιλά για «βουνό που μοιάζει με ανθρώπινο πρόσωπο εξαιτίας των φωτοσκιάσεων» και όλοι την κατηγορούν για συγκάλυψη. Θέλοντας να μάθει την αλήθεια, ο Δρ. Mark Carlotto, ειδικός στον τομέα της δορυφορικής τηλεπισκόπησης και ψηφιακής επεξεργασίας εικόνας, που έχει χρησιμοποιήσει μαθηματικούς αλγόριθμους για να ανιχνεύσει ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις και πυρομαχικά από τη δορυφορική τηλεμετρία πάνω από τη Ρωσία, τρέχει ξανά τους ίδιους μαθηματικούς αλγόριθμους για τη δορυφορική τηλεμετρία από την επιφάνεια του Άρη και βρίσκει ότι το Πρόσωπο και οι παραπλήσιες πυραμίδες έχουν πάνω από 98% πιθανότητα να είναι τεχνητά. Ο Ρίτσαρντ Σ. Χόγκλαντ (Richard C. Hoagland) συγγραφέας του «The Monument of Mars: A City in the Edge of Forever, 1987 (Τα Μνημεία στον Άρη: Μία Πόλη στην Άκρη του Πάντοτε), συμμερίζεται την άποψη του Carlotto και χάριν της δημοσιότητας που κατέχει κάνει το θέμα... θρύλο! Η NASA δεν στέλνει ποτέ αποστολή εκεί και μετά το πέρας της χιλιετίας αρχίζουν να ξεπετιούνται ταινίες σχετικές με το Πρόσωπο και τον Αρειανό πολιτισμό που πιθανότατα το κατασκεύασε. Μάλιστα, το 2000, βγαίνει στον κινηματογράφο μία ταινία σε σκηνοθεσία του Μπράιν Ντε Πάλμα που υπόσχεται ότι θα δείξει τι υπάρχει στο εσωτερικό του Προσώπου. Η ταινία ονομάζεται «Mission to Mars» (Αποστολή στον Άρη) και πάει καλά εισπρακτικά, χάριν του

«ψαγμένου» σεναρίου των μετρ της επιστημονικής φαντασίας: αδερφών Τζιμ και Τζον Τόμας. Το σενάριο της ταινίας μας μεταφέρει στο 2020, όπου τα μέλη της πρώτης εξερευνητικής αποστολής στον πλανήτη Άρη εξαφανίζονται κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες, μετά από έναν παράξενο ήχο στο σύστημα επικοινωνιών τους.

Η αποστολή διάσωσης, που σπεύδει προς βοήθεια, διαπιστώνει ότι εκτός από τον Λιουκ, που είναι ο μοναδικός επιζών, υπάρχει μάλλον και κάποιος άλλος, μια μυστηριώδη ύπαρξη, που προσπαθεί να εμποδίσει οποιαδήποτε επίσκεψη στον αφιλόξενο πλανήτη. Η μυστηριώδη ύπαρξη δεν είναι παρά η τεχνίτη νοημοσύνη που προστατεύει το γιγαντιαίο Πρόσωπό του Κόκκινου πλανήτη από πιθανούς εισβολείς. Έτσι το πλήρωμα αποστέλλει ένα ρομποτικό rover για να αναπαραγάγει το ολοκληρωμένο σήμα που αντιπροσωπεύει τον χάρτη συντεταγμένων του ανθρώπινου DNA με ένα επιπλέον ζευγάρι χρωμοσωμάτων. Μετά τη μετάδοση, εμφανίζεται ένα άνοιγμα στη πλευρά της δομής του Προσώπου, στην οποία εισέρχονται οι Τζιμ, Τέρι και Λιουκ, ενώ ο Φιλ παραμένει στην επισκευασμένη διαστημική άτρακτο επιστροφής στη Γη, με εντολές να ξεκινήσει, με ή χωρίς τους υπόλοιπους, την συμφωνημένη ώρα. Οι τρεις κοσμοναύτες μπαίνουν μέσα στο Πρόσωπο που όπως αποκαλύπτεται είναι ένα τεράστιο πλανητάριο που προβάλλει την καταστροφή του «φιλόξενου σε ζωή» Άρη από έναν τεράστιο αστεροειδή. Επίσης, με την παρουσία μίας εικονικής Αρειανής οντότητας αποκαλύπτει στους παρευρισκόμενους ότι ένα από τα διαστημόπλοια της εκκένωσης προσγειώθηκε στη Γη για να δημιουργήσει τις μορφές ζωής του πλανήτη και τα ανθρώπινα όντα, που θα μπορούσαν κάποια μέρα να προσγειωθούν στον Άρη και να αναγνωριστούν ως απόγονοι. Έπειτα προσφέρει ένα ταξίδι προς το νέο τους σπίτι, με τον Τζιμ να δέχεται την πρόσκληση και να μπαίνει σε ένα Αρειανό σκάφος, γεμάτο με αμνιακό υγρό, που απογειώνεται από τον εγκέφαλο του Προσώπου...

Στο εσωτερικό μιας Μαύρης Τρύπας.

Ο όρος «μαύρη τρύπα» επινοήθηκε το 1967 από τον Αμερικανό αστρονόμο και θεωρητικό φυσικό, Τζον Γουίλερ. Δεν αναφέρεται σε τρύπα με τη συνήθη έννοια της οπής, αλλά σε μια περιοχή του χώρου σαν ρουφήχτρα, από την οποία τίποτα δεν μπορεί να επιστρέψει. Μία μαύρη τρύπα είναι το σημείο εκείνο του διαστήματος, όπου κάποτε υπήρχε ο πυρήνας ενός γιγάντιου άστρου, και ο οποίος, στην τελική φάση της εξέλιξης του άστρου, έχασε την πάλη του ενάντια στη βαρύτητα, με αποτέλεσμα το υλικό του να καταρρεύσει και να συμπιεστεί περισσότερο ακόμα και από το υλικό ενός αστέρα νετρονίων. Τίποτα, ούτε καν το φως, δεν μπορεί να δραπετεύσει από το εσωτερικό μιας μαύρης τρύπας, ενώ το γεγονός ότι δεν

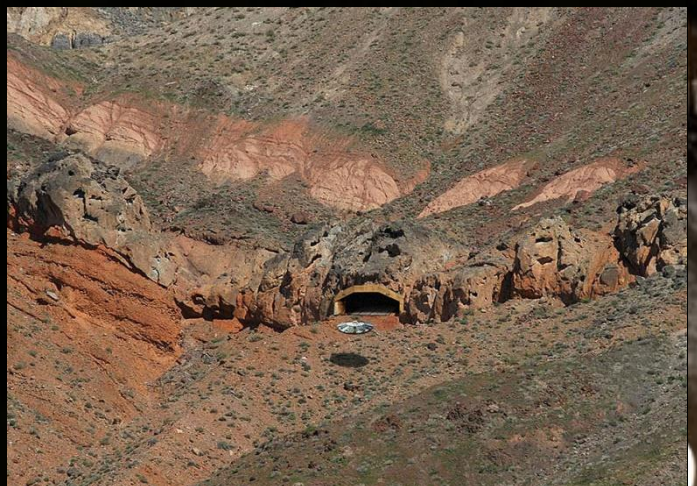

αντανακλά την κάνει μη ορατή στα γήινα τηλεσκόπια. Το σχήμα της είναι σφαιρικό, από παντού φαίνεται ίδια, ενώ αν κοιτάζαμε μέσα της, δεν θα βλέπαμε την άλλη μεριά, αλλά θα αντικρίζαμε ένα άπειρο σκοτάδι που θα ήταν το ίδιο απ' οπουδήποτε και αν τη κοιτάζαμε. Η φαντασία και τα σενάρια για το ποια είναι η μοίρα όσων έχουν την ατυχία να εξαφανιστούν σε μια τέτοια τρύπα δίνουν και παίρνουν. Άλλοι υποστηρίζουν πως τους «τρώει» το μαύρο σκοτάδι, άλλοι μιλούν για άγνωστες τρομακτικές μορφές ζωής, άλλοι αναφέρουν ότι περνούν σε έναν άλλο αιώνιο κόσμο και άλλοι υποστηρίζουν πως κομματιάζονται σε ατομικό και μοριακό επίπεδο. Τι ισχύει όμως σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες; Τον Φεβρουάριο του 2016 ανακοινώθηκε από τους επιστήμονες η επιτυχής παρατήρηση των βαρυτικών κυμάτων, μια εξέλιξη η οποία χαιρέτιστηκε ως η μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα, καθώς έγινε δυνατή η παρατήρηση αντικειμένων στο σύμπαν τα οποία δεν εκπέμπουν φως, όπως οι μαύρες τρύπες και η σκοτεινή ύλη. Επομένως, οι επιστήμονες εικάζουν τώρα πια πως προχωρώντας βαθύτερα στη μαύρη τρύπα η καμπύλη που δημιουργείται από την ισχυρή της βαρύτητα όλο και συγκλίνει μέχρι το κέντρο της. Μάλιστα, τονίζουν πως στο εσωτερικό της ο χρόνος παγώνει και δεν ισχύει κανένας νόμος της φυσικής. Επομένως, αν κάποιος εισέλθει σε μια μαύρη τρύπα ο χρόνος που θα χρειαστεί για να το καταφέρει είναι πολλαπλάσιος του ταξιδιού στο διάστημα. Έτσι, σε αντίθεση με τις ταινίες επιστημονικής φαντασίας, που οι ήρωες χάνονται στην αχανή έκταση των μαύρων τρυπών με τη ταχύτητα του φωτός, στην πραγματικότητα

κάτι τέτοιο απαιτεί πολύ περισσότερο χρόνο. Παράλληλα, υποστηρίζουν πως ο άνθρωπος ή το αντικείμενο όταν πλησιάζουν στον ορίζοντα της τρύπας μένουν ακίνητοι για αρκετή ώρα, μέχρι που η υψηλή θερμοκρασία τα μετατρέπει σε τέφρα και τα ενσωματώνει σε αυτήν. Οπότε ένας εξωτερικός παρατηρητής δεν θα μας δει ποτέ να «βυθιζόμαστε» μέσα στη μαύρη τρύπα. Αντιθέτως, η απομάκρυνση μας από αυτόν θα φαίνεται να συμβαίνει με μειούμενη ταχύτητα, μέχρι που η εικόνα μας θα σταματούσε στον ορίζοντα γεγονότων, και θα έσβηνε σιγά-σιγά ενώ θα αποκτούσαμε σταδιακά ερυθρό χρώμα. Τέλος, οι επιστήμονες τονίζουν πως όταν εισέλθει κάποιος (ή κάτι) σε μια μαύρη τρύπα είναι αδύνατο να διασωθεί. Η βαρυτική έλξη καθώς και η ανομοιομορφία σε αυτή συνεχώς θα αυξάνουν, με αποτέλεσμα τα άτομα που μας αποτελούν να χωριστούν βίαια το ένα από το άλλο, με αποτέλεσμα το βιολογικό μας θάνατο. Ακόμα κι αν τα άτομα διασωθούν, θα χαθεί η ένωση και η πληροφορία. Χωρίς τις πληροφορίες τα πάντα στο σύμπαν θα ήταν τα ίδια...

Μέσα σε μία εξωγήινη βάση.

Τον Οκτώβριο του 2005, σε ένα Ευρωπαϊκό συνέδριο UFO που πραγματοποιήθηκε στη Γαλλία, ένας αγρότης αποκάλυψε μια ιστορία που κρατούσε κρυφή για 40 ολόκληρα χρόνια. Το όνομα του ήταν Ρόμπερτ Λ. και ισχυριζόταν ότι στα νιάτα του έζησε έναν ολόκληρο χρόνο μέσα σε μία εξωγήινη βάση! Από το 1966 έως το 1969, ο αγρότης δεχόταν πολλές επισκέψεις στο δωμάτιό του τη νύχτα από τρεις οντότητες, που περνούσαν μέσα από τους τοίχους και περιτριγυρίζαν το κρεβάτι του αλλά και από φωτεινές μπάλες στο αγρόκτημά του. Τον Ιανουάριο του 1969 ένας υπτάμενος δίσκος προσγειώθηκε στο αγρόκτημα του χωρίς να αγγίζει το έδαφος. Έτοιμος για την μεγάλη στιγμή, βγήκε από το σπίτι και στάθηκε μπροστά σε μία περίεργη ανοιχτή τετράγωνη είσοδο. Μέσα από αυτή, εμφανίστηκε η οντότητα που οδηγούσε το σκάφος και τον συνόδεψε στο εσωτερικό του. Με την απογείωση οι τοίχοι έγιναν διαφανείς και σε δευτερόλεπτα βρέθηκαν να πετούν σε υψόμετρο 40.000 μέτρων, χωρίς καμία ανιχνεύσιμη κίνηση. Το ταξίδι διήρκεσε λιγότερο από μια ώρα και προορισμός τους ήταν ένα σημείο εντός του πλανήτη, σε μια υπόγεια εξωγήινη βάση στα Ιμαλάια, περίπου 3000

πόδια κάτω από τη γη. Οι οντότητες ήταν φιλικές και όπως εξήγησαν στον Ρόμπερτ, οι επισκέψεις πραγματοποιούνταν για συλλογή δειγμάτων αίματος και ανάλυσης της γενετικής του δομής, ώστε να είναι έτοιμοι να διαμορφώσουν έναν ειδικό

χώρο φιλοξενίας, γι'αυτόν, στη βάση τους. Ο σκοπός της μεταφοράς αλλά της παραμονής του εκεί, ήταν να χρησιμεύσει ως δότης γενετικού υλικού που θα συμπλήρωνε τη δημιουργία ζωής σε ένα μακρινό πλανήτη. Από τη στιγμή που ο Ρόμπερτ έφτασε στη βάση, συνοδευόταν διαρκώς από τον «οδηγό» και τις δύο θηλυκές οντότητες: μία «Βιολόγο» και μία «Εθνολόγο», όπως αυτές του συστήθηκαν. Η εθνολόγος, έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους πολιτισμούς της Γης. Ρωτούσε τον Ρόμπερτ για την ανθρώπινη συμπεριφορά σε διάφορες καταστάσεις, αλλά και για το πως αντιμετωπίζουμε τον πλανήτη. Η βιολόγος, φρόντιζε την σωματική υγεία του Ρόμπερτ, τη διατροφή του, ενώ είχε την μέριμνα για την λήψη σπέρματος κάθε δύο ημέρες, που προοριζόταν για τη συμπλήρωση ζωής σε ένα μακρινό πλανήτη που κατέρρεε. Επίσης, ήταν αυτή που τοποθέτησε ένα ιατρικό μόσχευμα κάτω από το δέρμα της πλάτης του αγρότη (για άγνωστους λόγους). Ένα μόσχευμα που εντοπίστηκε ενεργό (να κινείται και να εκπέμπει ένα ηλεκτρικό πεδίο) από έναν επαφικό κατά τη διάρκεια του συνεδρίου, 20 χρόνια αργότερα από την τοποθέτησή του. Τέλος, ο «οδηγός», ανέλυε στον νεαρό αγρότη τις λειτουργίες του σύμπαντος, την μορφολογία του και τους διαστρικούς τρόπους επικοινωνίας. Ήταν αυτός που του εξήγησε τη προσοχή που πρέπει να ληφθεί από τις κυβερνήσεις μας όσον αφορά τους πυρηνικούς κινδύνους και του ξεκαθάρισε ότι παρά την πολιτική της καλοσύνης, της μη παρεμβολής και του σεβασμού για την «ελεύθερη βούληση» του ανθρώπινου είδους στον πλανήτη, σε μια περίπτωση πυρηνικής σύγκρουσης θα παρέμβαιναν για την αποτροπή της. Ίσως αυτό το κομμάτι της ιστορίας να εξηγεί τις παρεμβάσεις UFO στους πυρηνικούς πυραύλους, το 1967 στην αεροπορική βάση Malmstrom στη Montana, το 1980 στην αμερικάνικη αεροπορική βάση Bentwaters στη νοτιοανατολική Αγγλία, το 1982 στην βάση Usona της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, αλλά και την εμφάνιση ενός φωτεινού πούρου το 2012 πάνω από το πυρηνικό εργοστάσιο της Φουκουσίμα στην Ιαπωνία. Μέσα στην εξωγήινη βάση, ο πρώτος προορισμός του αγρότη ήταν μία κρεβατοκάμαρα με στρογγυλεμένους τοίχους για διανυκτέρευση. Στο υπνοδωμάτιο υπήρχε επίσης ένα μάτι σαν συσκευή τρισδιάστατης τηλεόρασης, όπου μπορούσε να δει όλα όσα συνέβαιναν στο σπίτι του και να ακούσει τις συνομιλίες των γονιών του, προφανώς, για να μην νοιώθει απομονωμένος από τον εξωτερικό κόσμο καθ'όλη τη διάρκεια της παραμονής του. Την επόμενη μέρα αφού

φόρεσε μία κολλητή στολή συλλογής μαγνητικών ακτίνων(!), του σερβιρίστηκε το πρώτο του γεύμα. Νερό και κόκκοι, που συνοδεύονταν από πλάκες με γεύση βόειου κρέατος. Όπως το χαρακτήρισε... γρήγορο, απλό και υγιεινό! Αμέσως μετά, α-

κολούθησε η ξενάγηση στο σπήλαιο. Η βάση είχε κατασκευαστεί μέσα σε αυτό και είχε πολλά επίπεδα. Ο οδηγός και οι δύο θηλυκές οντότητες, του έδειξαν πρώτα την εξωτερική ζώνη, που αποτελούταν από τρία προστατευτικά πεδία, τα δύο για θερμομόνωση και το τρίτο για ανθεκτικότητα από τους σεισμούς. Μέσα, υπήρχαν πολλά δωμάτια σε κάθε επίπεδο, που τα ένωναν πολλοί ανελκυστήρες εδάφους και στη μία πλευρά μία πλατφόρμα που οδηγούσε στην επιφάνεια, σε μία κοιλάδα ανάμεσα σε πανύψηλα χιονισμένα βουνά. Χαμηλότερα στη κοιλάδα, υπήρχε μία τεράστια επίπεδη σφραγισμένη είσοδος που έκρυβε ένα υπόγειο υπόστεγο που περιείχε όλους τους υπτάμενους δίσκους της βάσης και το προσωπικό τους. Το υπόγειο υπόστεγο, επικοινωνούσε εσωτερικά με την υπόλοιπη βάση με μία οφιοειδή σήραγγα, που δεν μπορούσε ποτέ να εξερευνηθεί λεπτομερώς ο Ρόμπερτ, καθώς εκεί του απαγορευόταν η πρόσβαση. Όπως και σε πολλές άλλες ζώνες εντός και εκτός της βάσης. Στη μόνη απαγορευμένη ζώνη που ο επισκέπτης απέτισε να εισέλθει ήταν στα κατώτερα δωμάτια με τους πυρηνικούς, τους μαγνητικούς και τους ηλεκτρικούς πυρήνες. Και αυτό για το λόγο, μήπως πίσω από τα λεγόμενα των εξωγήινων όντων κρυβόταν μία υποχθόνια προετοιμασία επίθεσης προς την ανθρωπότητα. Οι οντότητες, χωρίς δισταγμό, σεβάστηκαν την επιθυμία του και του επέτρεψαν να δει μία φορά τα σχετικά δωμάτια προστατευμένος πίσω από ένα αόρατο ηλεκτρικό τείχος. Οι μήνες κυλούσαν γρήγορα και η καθημερινότητα στην υπόγεια βάση των Ιμαλάιων ήταν πιστό αντίγραφο της πρώτης ημέρας. Αν και το πρόγραμμα τηρούσε μία επαναλαμβανόμενη ακολουθία, υπήρχαν και κάποιες στιγμές διαφορετικότητας. Μία από αυτές τις στιγμές ήταν όταν κάλεσαν τον Ρόμπερτ να παρακολουθήσει μία συνάντηση υψηλόβαθμων όντων της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας. Εκείνη τη μέρα, τον οδήγησαν σε ένα δωμάτιο εξοπλισμένο με ένα μεγάλο οβάλ τραπέζι και μια τεράστια μπάλα φωτός, ακριβώς πάνω από αυτό, σαν σφαιρική διάφανη τηλεόραση. Τον διέταξαν να παραμείνει απόλυτα ήσυχος και απλά να παρατηρεί. Μετά από λίγα λεπτά, οντότητες από διαφορετικές φυλές άρχισαν να γίνονται αισθητές γύρω από το τραπέζι, μέσα από τρισδιάστατους προβολείς. Η συζήτηση ήταν σχετική με κάποια άγνωστα αστρικά συστήματα και την κίνηση των διαστημικών σκαφών μεταξύ των ζώντων πλανητών τους, με αρκετά δυσνόητους όρους. Στο τέλος του συνεδρίου, ο οδηγός θέλοντας να δώσει μία πιο ξεκάθαρη εικόνα στον

επισκέπτη μας, του μίλησε για μία διαφορετική αντίληψη σχετικά με το χρόνο το χώρο και την μαγνητική ενέργεια που απαιτείται για τέτοιου είδους ταξίδια. Όμως η σημαντικότερη στιγμή της φιλοξενίας, ήταν τον Οκτώβριο του 1969, όταν ο Ρόμπερτ έκανε μία μικρή βόλτα στη Γαλλία πάνω σε ένα εξωγήινο υπτάμενο δίσκο, με κορυφαία στιγμή της πτήσης, την αναχαίτιση από ένα Mirage III. Παρουσιάζοντας στο Ευρωπαϊκό συνέδριο το περιστατικό, ο Ρόμπερτ ανέφερε, να ανοίγει μια οθόνη στον εσωτερικό τοίχο του διαστημικού οχήματος και να φαίνεται παράλληλα το Γαλλικό μαχητικό τζετ. Μέσα από την οθόνη μπορούσε να διακρίνει τον πιλότο να τους κοιτάζει, το ταμπλό του πιλοτήριου και έναν αριθμό εγγραφής για το γήινο μαχητικό. Με τη λήξη του συνεδρίου, το 2005, πολλοί έμειναν έκπληκτοι από την μαρτυρία του 59χρονου αγρότη και το ενεργό εμφύτευμα, όμως ακόμα περισσότεροι ήταν δύσπιστοι ως προς την αληθοφάνεια της διήγησης και αποφάσισαν να ελέγξουν πολλά από τα στοιχεία της. Η πιο αξιόπιστη πηγή για πρώτη διασταύρωση, ήταν η Γαλλική αεροπορία στρατού και η πιθανή αντίστοιχη αναφορά στο φύλο του πιλότου, τον Οκτώβριο του 1969. Τελικά, η υπηρεσία επιβεβαίωσε την πτήση του Mirage III εκείνο το μήνα (στις 27 Οκτωβρίου) από τη στρατιωτική βάση στο Ντιζόν. Ούτε η τοποθεσία της βάσης δεν αποτέλεσε έκπληξη στους ερευνητές, καθώς στη συγκεκριμένη περιοχή των Ιμαλαίων, υπάρχουν δεκάδες σύγχρονες καταγραφές UFO, όπως και νεότερες αναφορές για πιθανή εξωγήινη βάση. Σύμφωνα με τους ντόπιους στην ινδική και την κινεζική πλευρά στο Kongka La, μία κορυφογραμμή στα Ιμαλάια και στην αμφισβητούμενη παραμεθόρια περιοχή Ινδίας-Κίνας στο Ladakh (για την ΝΔ Ινδία) ή Aksai Chin (για την ΒΑ Κίνα), έχουν γίνει αντιληπτά UFO να βγαίνουν από το έδαφος σε τακτικά χρονικά διαστήματα. Μπορεί τα παραπάνω στοιχεία να μην από-

δεικνύουν ότι η ιστορία του Ρόμπερτ είναι όντως αληθινή, όμως μας επιβεβαιώνουν ένα υπαρκτό μυστήριο δεκαετιών να περιστρέφεται γύρω της.

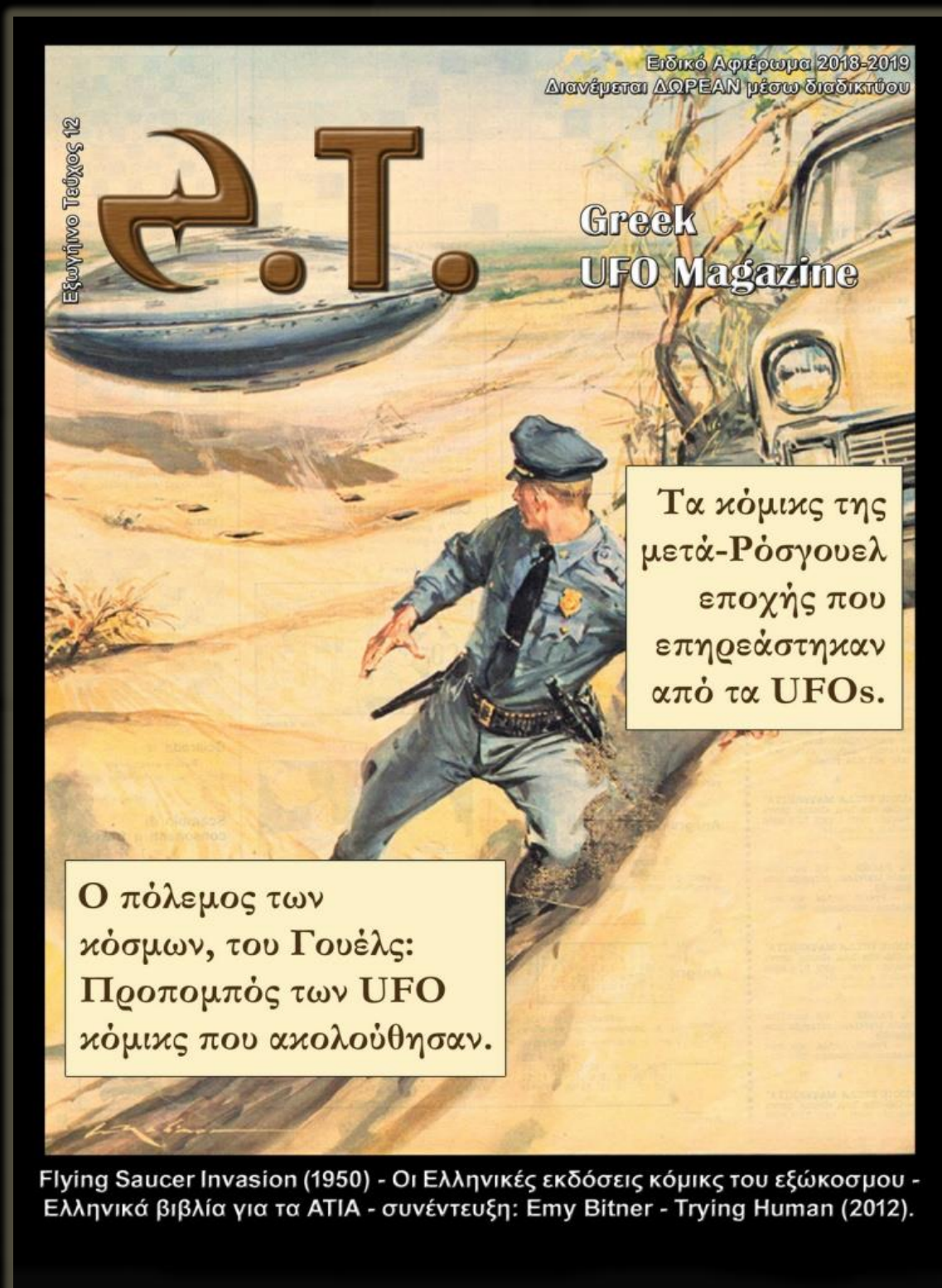
Στο άγνωστο εκεί έξω!

Εδώ το ταξίδι μας, απόψε, τελειώνει! Όμως, η περιπέτεια τώρα ξεκινά γιατί μετά από το ταξίδι μας στο εσωτερικό των πιο ανεξιχνίαστων μυστηρίων τόπων που μόλις ολοκληρώσαμε, ήρθε η ώρα να γνωρίσουμε το άγνωστο εκεί έξω. Και πιστέψτε με, δεν είναι λιγότερο εντυπωσιακό.

Τι θα λέγατε, λοιπόν, να μαθαίνατε περισσότερα, για τους 18 + 2 πλανήτες του Ηλιακού μας Συστήματος, για την πιθανότητα να υπάρχει πρωτόγονη ζωή στους βυθούς των ωκεανών του δορυφόρου «Ευρώπη», για τον μυστηριώδη εξωγήινο δορυφόρο «Μαύρο Ιππότη», για την Κρυστάλλινη δομή στην σκοτεινή πλευρά της σελήνης, για τις γραμμές και τα σχήματα της Νάζκα που σχεδιάστηκαν πριν 1800 χρόνια να είναι ορατά μόνο από τον ουρανό, για τα χειρόγραφα του έγκυρου Αιγύπτου ιστορικού Μανέθωνα που μιλούν για τις βασιλίες Ουράνιων θεών και ημίθεων πριν τους Φαραώ, για τις μπαταρίες της Βαγδάτης, για την θαμμένη Πυραμίδα της Βοσνίας, για τον μετεωρίτη Allan Hills 84001 που έφερε απολιθωμένο δείγμα ζωής στη Γη, για την 37 Παράλληλο και τη σχέση της με την Ελλάδα, για την άγνωστη απάντηση στο ραδιοσήμα του Αρεσίμπο, για τον πολύποδα οργανισμό που φωτογραφήθηκε στον πλανήτη Άρη από το ερευνητικό ρομποτικό όχημα Curiosity, για την άτρακτο ενός πανάρχαιου διαστημόπλοιου στην επιφάνεια της σελήνης, για τον πάπυρο του Τούλι, για τις αδιευκρίνιστου DNA μούμιες του Περού, και για τα υπόλοιπα αντισυμβατικά μυστήρια που υπάρχουν γύρω μας και είναι θέμα χρόνου να τα ανακαλύψουμε...

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ ΣΟΒΑΡΑ ΜΕ ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΞΩΓΗΙΝΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΜΟΤΗΤΑΣ, ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ!

UFOs & ALIENS TRUTH
(Greek community)
www.ufotruth-gr.blogspot.gr

Ειδικό Αφιέρωμα 2018-2019
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ μέσω διαδικτύου

Εξωγήινο Τεύχος 12

Greek
UFO Magazine

Τα κόμικς της
μετά-Ρόσγουελ
εποχής που
επηρεάστηκαν
από τα UFOs.

Ο πόλεμος των
κόσμων, του Γουέλς:
Προπομπός των UFO
κόμικς που ακολούθησαν.

Flying Saucer Invasion (1950) - Οι Ελληνικές εκδόσεις κόμικς του εξώκοσμου -
Ελληνικά βιβλία για τα ΑΤΙΑ - συνέντευξη: Emy Bitner - Trying Human (2012).

ΤΕΥΧΟΣ 12: https://issuu.com/greekuforeview/docs/et_magazine_12

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ: <https://issuu.com/greekuforeview>

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΦΥΣΙΚΟΥ

Κι όμως, υπήρξε μια εποχή που ο ελληνικός τύπος κατακλυζόταν από χιλιάδες άρθρα και πρωτοσέλιδα που αφορούσαν τα παραψυχικά φαινόμενα, τα φαντάσματα και τα αιθερικά όντα, τα ΑΤΙΑ, τις οπτασίες και τα στοιχειώματα, και όλα εκείνα τα παράξενα φαινόμενα που πρώτος μίλησε ο Τσαρλς Φορτ. Μια τόσο μακρινή και σχετικά κοντινή εποχή, που οι εφημερίδες δεν ήταν εχθρικές απέναντι στο παραφυσικό και τα ανεξήγητα φαινόμενα, σε αντίθεση με τον χλευασμό, τις διαφεύσεις, και την ελλιπείς και – πιθανός – εσκεμμένα παραπλανητική σημερινή πληροφόρηση. Μέσα από τη συγκεκριμένη στήλη θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε ένα μεγάλο μέρος από το πλούσιο και εντυπωσιακό αρχείο που έχει διασωθεί, κόντρα σε μια εποχή που έχουμε απομυθοποιήσει και καταρρίψει τα πάντα.

ΟΙ 2 ΧΩΡΙΚΟΙ ΠΟΥ ΕΙΔΑΝ ΠΡΩΤΟΙ ΤΟΥΣ ΕΞΩΓΗΓΗΝΟΥΣ ΜΙΛΑΝΕ ΣΤΗΝ «Α»:

«Εισβολή» UFO

Σταμάτης Κεραστάρης (αυτονηγετιστής της Κάρυστου): «Είδα τον «Αρειανό» να κατεβαίνει στα 50 μ. πάνω από το κεφάλι μου».

σηκώνει στο πόδι την Κάρυστο

ΟΛΟΝΥΚΤΙΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΩΝ – ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Στο χωριό Θύμη, στάν Κάρυστο, δέκα μάτια είδαν 'Αρειανούς! Και φυσικά οι αυτόπτες μάρτυρες, εκτός του ότι θορυβήθηκαν, ειδοποίησαν τηλεφωνικά και την Χωροφυλακή, (στο σταθμό του γειτονικού χωριού) για να επέμβει.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα της προπερασμένης Τρίτης έκανε την εμφάνισή του το εξωγήινο αντικείμενο στον ουρανό του χωριού Θύμη... Σ' έναν αόρατο χωριό με τα λιγοστά σπίτια, οι κάτοικοι που κοιμόνταν

Σωτήρης Αρίδας (εισπράκτορας Λεωφορείου): «Δέκα μάτια είδαν τον «Αρειανό» να πατάει στη γη του χωριού Θύμη».

**Η κυβέρνηση
ομολογεί: η**

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, 31 Οκτωβρίου 1981

Στις 14 Οκτωβρίου 1981, στο χωριό Θύμη στην Κάρυστο Ευβοίας, η εμφάνιση ενός άγνωστου αντικειμένου στο βραδινό ουρανό θα προκαλέσει το ενδιαφέρον του έντυπου τύπου, και συγκεκριμένα της εφημερίδας «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» και του δημοσιογράφου Γ. Παπαχριστο-φίλου. Το βράδυ εκείνο 5-6 άτομα που κατονομάζονται στο άρθρο της εφημερίδας, έγιναν μάρτυρες ενός πορτοκαλί μακρόστενου αντικειμένου κάπου 4-5 μέτρα μήκος και 2,5 περίπου μέτρα πλάτος, το οποίο αιωρού-ταν πάνω από το κεφάλι τους σε ένα ύψος περίπου 50 μέτρων. Στην συνέχεια μετακινήθηκε απέναντι τους σε μια απόσταση 500 μέτρων κι από εκεί προς το μέρος της εκκλησίας των Ταξιαρχών. Ύστερα άρχισε πάλι να έρχεται προς τα πάνω τους και όταν έφτασε στα 150 μέτρα έκανε μια στροφή προς το έδαφος αλλά επειδή μπροστά τους υπήρχαν δέντρα δεν κατάλαβαν αν έπεσε ή αν έκανε απλώς μια βουτιά και μετά έφυγε.

Παρακάτω ακολουθεί μέρος από το άρθρο της εφημερίδας, ενώ διατηρείται η ορθογραφία της αρχικής δημοσίευσης.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα της προπερασμένης Τρίτης έκανε την εμφάνιση του το εξωγήινο αντικείμενο στον ουρανό του χωριού Θύμη... Σένα ουρανό χωρίς σύννεφα. Και που τον φώτιζε έντονα η Σελήνη. Στο ερημικό αυτό χωριό με τα λιγοστά σπίτια, οι κάτοικοι τους κοιμόντουσαν από νωρίς. Μόνο στο σπίτι του Κώστα Πολίτη ξαγρυπνούσαν. Κι αυτό γιατί ο οικοδεσπότης διαθέτει τηλεόραση με... μπαταρία. Κι ακόμη είχε τρεις φιλοξενούμενους φίλους του, που ξάπλωσαν να κοιμηθούν μετά τις τελευταίες ειδήσεις. Επομένως ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν το εξωγήινο αντικείμενο έκανε την εμφάνιση του. Προς στιγμή ο Γρηγόρης Χουντάκης, φιλοξενούμενος του Πολίτη, είδε σε απόσταση ενός χιλιομέτρου ένα φωτιζόμενο αντικείμενο με χλωμά πορτοκαλιά λαμπιόνια. Και φώναξε στον οικοδεσπότη: «Βρε Κώστα, τι είναι αυτό το πράγμα στον ουρανό; Αερόστατο ή αλεξίπτωτο;». Ο οικοδεσπότης Κώστα Πολίτης με την γυναίκα του δεν είχαν κοιμηθεί ακόμα. Έτσι όταν είδαν στον ουρανό αυτό το αντικείμενο πετάχτηκαν σαν ελατήρια από το κρεβάτι τους, αρκετά

ανήσυχoi. Μάλιστα η κ. Ελένη Πολίτου, σύμφωνα με την υπόδειξη του συζύγου της, έτρεξε και φώναξε τον εισπράκτορα του λεωφορείου της γραμμής κ. Σωτήρη Δρίβα. Ωστόσο ήταν ακόμα ξύπνιος και ο οδηγός του λεωφορείου κ. Σταμάτης Κεραστάρης. Έτσι, στους δύο σοβαρούς ανθρώπους προστέθηκαν ακόμα δύο, που όπως είπαν στην «Α» είδαν το εξωγήινο αντικείμενο να περιφέρεται απειλητικά επάνω από τα κεφάλια τους. Και για λόγους ασφαλείας τηλεφώνησαν στην χωροφυλακή γειτονικού χωριού. Ο επικεφαλής του σταθμού τους συνέστησε: «Να παρακολουθείται τις μετακινήσεις του και εάν «πατήσει» στη γη να το πλησιάσετε». Προς στιγμή το φωτιζόμενο ως τη μέση εξωγήινο αντικείμενο, κατέβηκε στα 50 μέτρα επάνω από τα κεφάλια των τεσσάρων αντρών. Εκείνοι κρύφτηκαν πίσω από ένα μεγάλο πουρνάρι που υπήρχε στην αυλή του Κώστα Πολίτη. Και φοβισμένοι – πλην του Σταμάτη Κεραστάρη – λούφαξαν για κάμποση ώρα. Τότε το αντικείμενο έκανε μια απότομη βουτιά και ακούμπησε στη γη πίσω από κάτι δέντρα. Σ' αυτή τη κρίσιμη στιγμή ο Σταμάτης Κεραστάρης πρότεινε στους άλλους τρεις άντρες να τον ακολουθήσουν προς τα δέντρα, πίσω από τα οποία είχε «παρκάσει» το «ουφο». Αλλά με τα πρώτα κιάλας βήματα των τεσσάρων αντρών, το εξωγήινο αντικείμενο πέταξε πάλι στον ουρανό. Αλλά ας αφήσουμε τους δύο από τους πέντε αυτόπτες μάρτυρες που ήταν παρών στο περιστατικό να μας αφηγηθούν τι ακριβώς είδαν με τα μάτια τους. Και δεν είναι ούτε παιδιά, ούτε και αστειεύονται.

Σταμάτης Κεραστάρης: «Όταν πρωτοείδα το αντικείμενο, υπέθεσα ότι ήταν αερόστατο. Αλλά γρήγορα άλλαξα γνώμη, γιατί εκινείτο αντίθετα προς την φορά των ανέμων. Και φυσούσε δυνατός νότιος εκείνη την φεγγαρόλουστη νύχτα.» «Μπορείς να μας ζωγραφίσεις με δικό σου τρόπο αυτό που αντίκρισες;» ρωτά ο δημοσιογράφος. «Πολύ ευχαρίστως απάντησε ο Σταμάτης Κεραστάρης, και ζωγράφισε αυτό που είδε στον ουρανό του χωριού Θύμη. Κάτι που έμοιαζε περισσότερο με μπουκάλα... σαμπάνιας, αλλά με χεράκια. Και στο «κεφάλι της» είχε αρκετά φωτάκια θαμπά πορτοκαλί». «Στην Κάρυστο, πρόσθεσε, με ξέρουν για παλικάρι, το λέει η καρδιά μου. Έτσι προσπάθησα να πλησιάσω το εξωγήινο αντικείμενο. Αλλά εκείνο με τα πρώτα βήματα μας ανυψώθηκε πάλι στον ουρανό. Και αφού ανέβηκε σε αρκετό ύψος βυθίστηκε πίσω από ένα βουνό προς την χαράδρα που υπάρχει εκεί. Έτσι εμείς γυρίσαμε στην αυλή. Καθήσαμε στα δύο κρεβάτια που υπήρχαν στην αυλή και ανταλλάξαμε απόψεις, γύρω από το αντικείμενο, και ενώ μιλούσαμε εκείνο ξαναφάνηκε κοντά μας. Και άρχισε τα τσαλιμάκια του στον ουρανό. Μάλιστα κατέβηκε στα 30 μέτρα. Το είδαμε ακόμα πιο καλά. Τότε ξύπνησαν στο στάβλο τα ζώα. Και όλα ήταν αρκετά φοβισμένα. Ίδια και απαράλλαχτα όπως συμβαίνει στα ζώα, όταν περιμένουν σεισμό. Μετά έκανε μια βουτιά προς το έδαφος και αποφασίσαμε να το πλησιάσουμε. Υποθέσαμε πως θα είχε αράξει σε απόσταση 500 μέτρων. Αλλά παρά το χτένισμα όλης της περιοχής, δεν το βρήκαμε. Ψάχναμε ως την στιγμή που ήρθαν και οι χωροφύλακες - γύρω στις 5 το πρωί. Φυσικά όταν ξημέρωσε οι έρευνες συνεχίστηκαν, αλλά δεν βρήκαμε κανένα ίχνος.» «Μήπως το είδε αυτό το αντικείμενο και κάποιος άλλος εκτός από τη δική σας παρέα;» ρώτησε ο δημοσιογράφος: «Ναι, στο χωριό Δρούμεση ο Βαγγέλης Κυριακός. Μου είπε πως το είδε να σηκώνεται προς τον ουρανό σαν αερικό. Το είδα στην πλατεία της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου. Η ώρα ήταν 11 το βράδυ. Μια ώρα πριν έρθει στην Θύμη δηλαδή. Αλλά απόφυγε να το πει στους δικούς του ανθρώπους γιατί φοβήθηκε πως το πιο πιθανό θα ήταν να τον πάρουν για τρελό, παρά να πιστέψουν την βραδυνή του περιπέτεια.

«SOS: Μας κυνηγούν διάβολοι!»

Οι πέντε Ιταλοί που βλέπουν τα... φαντάσματα, στο λιμεναρχείο των Χανίων

Όργιο φαντασιών

πέντε Ιταλών
ψαράδων στα
Χανιά - Επιφυ-
λακτικές οι
τοπικές αρχές

Το πλοίο των Ιταλών. Διακρίνεται ένα αγαλματίδιο με ανθοδέσμη

ΤΑ ΝΕΑ, 9 Αυγούστου 1989
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 9 Αυγούστου 1989

Τον Αύγουστο του 1989, το αλιευτικό «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ» με ιταλική σημαία και πέντε ιταλούς ψαράδες, θα εκπέμψει SOS επτά μίλια από τα ανοικτά του κόλπου Κισάμου στα Χανιά. Προς έκπληξη όμως όσων έσπευσαν προς βοήθεια, η αιτία για το σήμα κινδύνου δεν ήταν κάποια μηχανική βλάβη αλλά ο...διάβολος! Όπως αναφέρουν ΤΑ ΝΕΑ «Προς το μέρος του έσπευσε το σκάφος «Καπετάν Μιχάλης» με τον προϊστάμενο του λιμενικού σταθμού Καστελίου, Ανθυπασπιστή Εμμ. Νιωτάκη, ενώ παράλληλα ειδοποιήθηκαν και όσα πλωτά βρίσκονταν στην Γραμβούσα, στον κόλπο Κισάμου, στο Σφηνάρι και στον Καραβούτα. Στον Καραβούτα» λέει ο κ. Νιωτάκης, «επικοινωνήσα με το «βιετσέφ» με το σκάφος «Φώτης» του Γιώργη Μπιχάκη, τον οποίο και ρώτησα αν αντιλήφθηκε φωτοβολίδες χρώματος πορτοκαλί. Του είπα να παρατήρει τα δίχτυα και να τρέξει στο σημείο εκείνο. Με το σκάφος βγήκαμε προς την Γραμβούσα και είδαμε το «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ». Πλησίασα και ρώτησα το πλήρωμα αν είχαν κάποιο πρόβλημα. Συνοδεύσαμε το ιταλικό πλοίο και ήλθαμε στο λιμάνι... Τους είδα όλους να έχουν σχηματίσει με μαύρο σπρέι το σταυρό στις φανέλες τους και ο ένας από αυτούς κρατούσε μεταλλικό σταυρό. Στο λιμάνι μου είπαν ότι ο διάβολος μπήκε μέσα στο σκάφος, τους έριξε κάτω την τηλεόραση, τους πετούσε μαχαίρια, και μου ζήτησαν παπά να διαβάσει για να φύγουν τα

Συνάντησαν φαντάσματα στο Λιβυκό

ΧΑΝΙΑ, 9. Εντρομοί τέσσερις Ιταλοί ναυτικοί κατήγγειλαν χτες το πρωί στο Λιμεναρχείο Κισάμου Χανίων όπου έφτασαν ότι τους επιτέθηκαν ...φαντάσματα και τους έκαναν ζημιές στο αλιευτικό σκάφος, ενώ έπλεαν στο Λιβυκό πέλαγος. Λίγη ώρα μετά έφτασε στο λιμάνι ένας παπάς και έκανε λιτανεία για να φύγουν τα «κακά πνεύματα», ενώ οι τέσσερις Ιταλοί ναυτικοί αρνούνται να ξαναμπούν στο σκάφος.

αντικείμενα και να τους απειλεί και αρνούνταν επίμονα να επιβιβαστούν σε αυτό και να συνεχίσουν το αλιευτικό τους ταξίδι. Ο καπετάνιος του σκάφους Σαλβαντόρε Τζαμάγια και ο Φιλίπο Μουγουμέτσι που είπε ότι έφαγε το περισσότερο ξύλο στο κεφάλι από τον διάβολο,

κακά πνεύματα...» Σύμφωνα με την εφημερίδα, στις 11 το πρωί, τρεις κληρικοί και ένας διάκονος της μητρόπολης Κισάμου και Σελίνου, ανέβηκαν στην γέφυρα του πλοίου και μπροστά σε περίπου 200 κατοίκους του Καστελίου έψαλαν τρισάγιο. Παρά το τρισάγιο, οι ιταλοί έβλεπαν μέσα στο πλοίο τους τον ...διάβολο, που συνέχιζε να τους πετά

βγήκαν έντρομοι από το «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ», και ο πρώτος αρνείται να ξανακαθίσει στο τιμόνι πια. Ο νεαρός Σαμ Νότο είπε στα ΝΕΑ: «Τώρα, και μια βδομάδα, συνέβαιναν αυτά τα πράγματα. Χθες τα πράγματα έσφισαν και απειλούνταν η ζωή μας άμεσα. Κοιμόμαστε. Ξαφνικά, παρουσιάζεται ο διάβολος μ' ένα μεγάλο κεφάλι και κέρατα και μας πετούσε μαχαίρια, πιρούνια, μπουκάλια. Μας έσπασε και κάποια όργανα του πλοίου. Τα ξημερώματα οι μηχανές έσβησαν. Κλείναμε τα κάνιστρα με τα καύσιμα και αυτός μας τα άνοιγε. Στα Κρητικά νερά ζούσαμε μαζί του τρεις μέρες. Προσπαθούσε να μας σκοτώσει. Η ζωή μας είχε γίνει μαρτύριο. Τι να κάνουμε. Σχηματίσαμε το σταυρό στα πουκάμισα και τις μπλούζες μας και μόλις μας έβλεπε εξαφανιζόταν. Στις 1 το πρωί όμως τα πράγματα έγιναν πιο δύσκολα. Καλέσαμε σε βοήθεια. Είχαμε βάλει και μια ανθοδέσμη στα χέρια του αγαλαμιτιδίου του Αγίου Φραγκίσκου στη γέφυρα, φωνάζαμε και παρακαλούσαμε να φύγει ο δαίμονας.» Τελικά ο καπετάνιος και το πλήρωμα του «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟ» αφού αρνήθηκαν να ξαναμπούν στο σκάφος, έφυγαν αεροπορικά από την Ελλάδα, αφού ζητήθηκε από την ιταλική πρεσβεία ο επαναπατρισμός τους, ενώ ο ιδιοκτήτης του αλιευτικού ειδοποιήθηκε να φροντίσει για την παραλαβή του πλοίου από το λιμάνι του Καστελίου.

Ο τουριστικός ιπτάμενος δίσκος

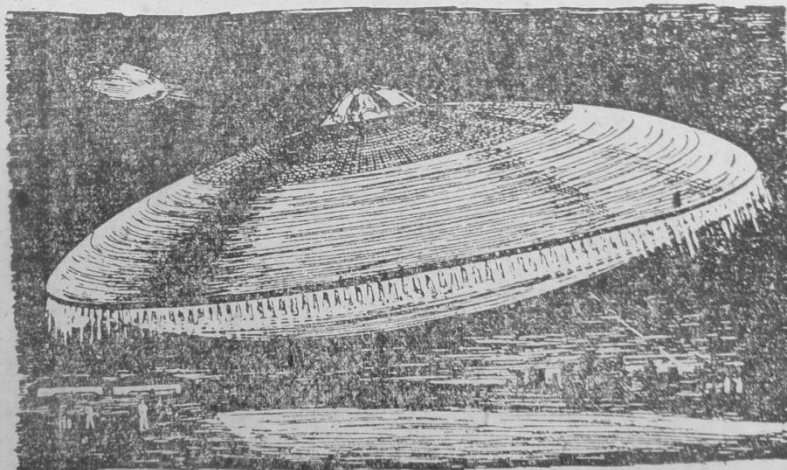
(διατηρείται η ορθογραφία της αρχικής δημοσίευσης)

Στις 4 Οκτωβρίου 1957, μια μικρή σφαίρα διαμέτρου μόνο 58 εκατοστών και βάρους 64 κιλών ξεκίνησε τη διαστημική εποχή και έδωσε το έναυσμα για να μεταφερθεί ο ανταγωνισμός του Ψυχρού Πολέμου στο διάστημα. Ήταν ο Σπούτνικ, ο πρώτος τεχνητός δορυφόρος που τέθηκε σε ελλειπτική τροχιά γύρω από τη Γη από τη Σοβιετική Ένωση. Ένα χρόνο αργότερα θα κάνει την εμφάνιση του ένας νέος κλάδος στη βιομηχανία που θα ασχοληθεί με την μελέτη, τον σχεδιασμό, και την κατασκευή των τεχνικών μέσων με τα οποία θα μπορέσει ο άνθρωπος να κατακτήσει το διάστημα. Αυτός ο νέος κλάδος θα ακούει στο όνομα Αστροναυτική! Σύμφωνα με την εφημερίδα «ΑΘΗΝΑΪΚΗ» της 1ης Φεβρουαρίου 1958: «Ο όρος δεν είναι βέβαια και πολύ επιτυχής γιατί θα μπορούσε κανείς να υποθέσει πως οι αστροναυτικοί ναυπηγούν αστέρια. Μα αυτό δεν έχει τόση σημασία όσο το ότι η αστροναυτική άρχισε κιόλας, πριν ακόμη να την γνωρίσουμε καλά καλά, να υποδιαιρείται σε ειδικούς κλάδους. Έτσι, υπάρχουν οι ειδικότεροι διαστημοπλοιοναυπηγοί, πυραυλοναυπηγοί, δορυφοροναυπηγοί, και δισκοναυπηγοί. Ένας αμερικανός δισκοναυπηγός εσχεδίασε ένα τεράστιο ιπτάμενο δίσκο που θα μπορέ να μεταφέρει στο διάστημα περίπου διακόσιους «διαστημοπεριηγητές». Ο τουριστικός ιπτάμενος δίσκος θα είναι ουσιαστικώς ένα ιπτάμενο ξενοδοχείο πολυτελείας ή ένα ιπτάμενο πολυτελές υπερωκεάνιο με όλα τα κομφάρ. Κατά τους υπολογισμούς του αμερικανού σχεδιαστή ο τουριστικός δίσκος του θα μπορέ να γίνη πραγματικότης λίγο πριν από το έτος 1975.

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ

ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΓΙΚΗ

«Αστροναυτική είναι το όνομα που έδόθη στο νέο βιομηχανικό κλάδο που ασχολείται με την μελέτη, σχεδίασι και κατασκευή των τε-
πάρχουν οι ειδικότεροι διαστημοπλοιοναυπηγοί, πυραυλοναυπηγοί, δορυφοροναυπηγοί και δισκοναυπηγοί. Ένας Αμερικανός δισκοναυπηγός

«Ο τουριστικός Ιπτάμενος δίσκος θα είναι ένα Ιπτάμενο ξενοδοχείο ή υπερωκεάνιο πολυτελείας που θα μεταφέρει στο άπειρο 200 περίπου «διαστημοπεριηγητές», στους οποίους θα προσφέρει όλα τα σύγχρονα και μελλοντικά κομφάρ.

U.F.O.

Το περιεχόμενο αυτής της ιστοσελίδας δεν θα μπορέσει να σας αφήσει αδιάφορους. Ο βασικός σκοπός της Ερ.Ε.Ν.Ζω είναι να παρουσιαστούν έγκυρα στοιχεία και ντοκουμέντα για το φαινόμενο των ΑΤΙΑ με στόχο την ενημέρωση του κόσμου και την εκμνησίωση των αμφιβολιών στους δύσπιστους. Οι λάτρεις και φανατικοί του αντικειμένου θα βρουν αξιόλογα και συγκλονιστικά άρθρα, αλλά και πρόσθετες παραπομπές για να συνεχίσουν το ταξίδι της αναζήτησής τους. Εάν το ενδιαφέρον σας για το φαινόμενο των ΑΤΙΑ είναι έντονο και θέλετε να μοιραστείτε τις εμπειρίες και τις απόψεις σας, η ιστοσελίδα αυτή σας δίνει την δυνατότητα να έρθετε σε επαφή με ερευνητές αυτού του τομέα, οι οποίοι έχουν να σας πουν κάτι παραπάνω από αυτά που ήδη γνωρίζετε.

Ερ.Ε.Ν.Ζω

erenzw.blogspot.gr

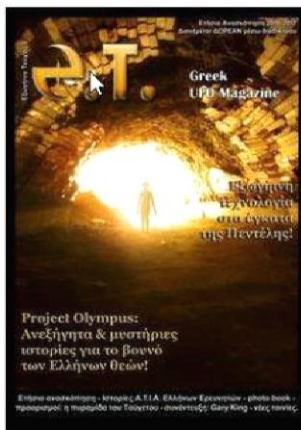

Περιοδικό Ε.Τ.

Greece

Το Ε.Τ. είναι ένα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ΔΩΡΕΑΝ ηλεκτρονικό τεύχος, που θα επαναλαμβάνεται κάθε εξάμηνο και θα περιλαμβάνει τις σημαντικότερες εμφανίσεις ΑΤΙΑ, αλλά και πολλά άλλα ενδιαφέροντα θέματα εξωγήινης επισκεψιμότητας. Με απώτερο σκοπό την ανάδειξη του φαινομένου και την πληροφόρηση του κόσμου για τα "εξωγήινα" φαινόμενα στη χώρα μας.

Βρείτε μας και στο YouTube, στο link: <http://youtu.be/1-GhTGWv1BI>

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 9)
Περιοδικό Ε.Τ.

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 8)
Περιοδικό Ε.Τ.

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 7)
Περιοδικό Ε.Τ.

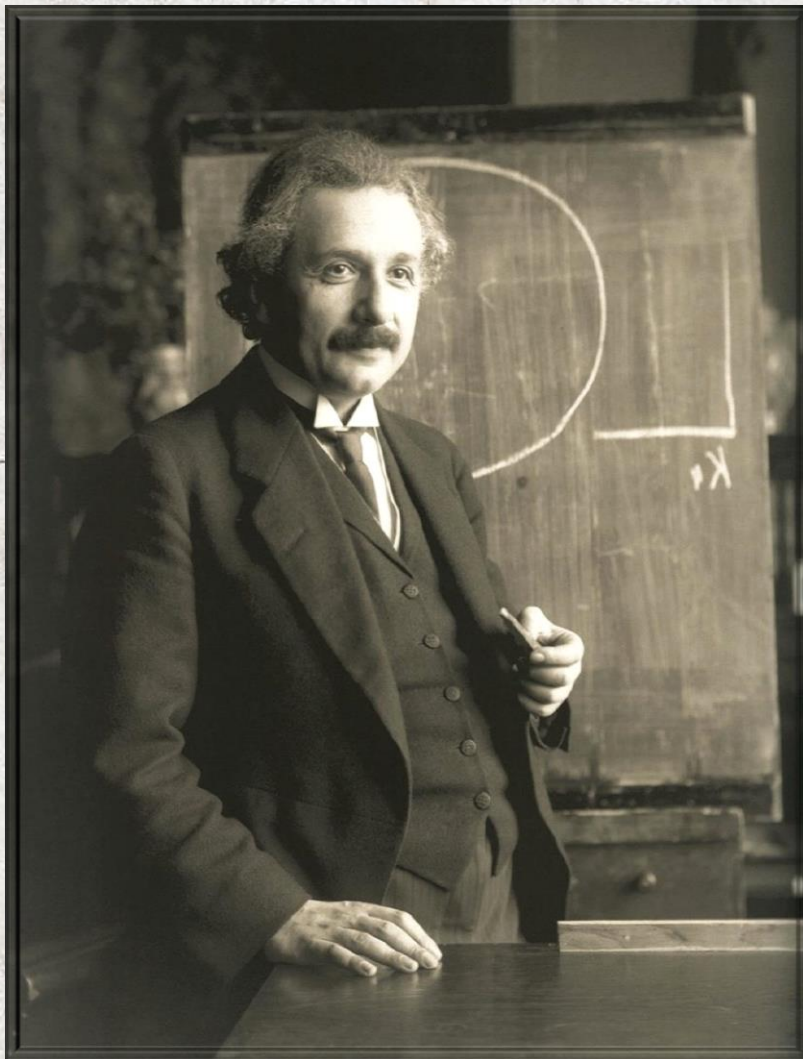
Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 6)
Περιοδικό Ε.Τ.

Αποφθέγματα μεγάλων προσωπικοτήτων

Η πιο ωραία εμπειρία που μπορούμε να έχουμε είναι το μυστηριώδες. Είναι το πρωταρχικό συναίσθημα που βρίσκεται στη βάση της αληθινής τέχνης και της αληθινής επιστήμης.

Αλβέρτος Αϊνστάιν, 1879-1955

Γερμανοεβραϊός φυσικός

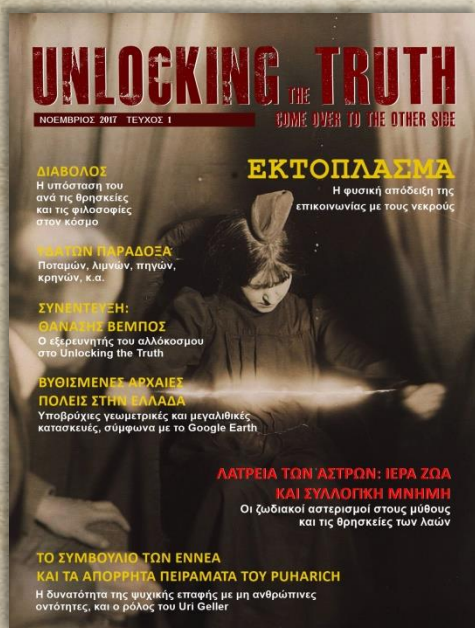

Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν ήταν Γερμανός φυσικός εβραϊκής καταγωγής, ο οποίος βραβεύτηκε με το Νόμπελ Φυσικής το 1921 για τις υπηρεσίες του στην θεωρητική φυσική. Είναι ο θεμελιωτής της Θεωρίας της Σχετικότητας και από πολλούς θεωρείται ο σημαντικότερος επιστήμονας του 20ού αιώνα και όλων των εποχών. Εξέδωσε πάνω από 300 επιστημονικές δημοσιεύσεις, καθώς και 150 συγγράμματα για το ευρύ κοινό. Η επίδραση των ανακαλύψεων του Αϊνστάιν σχετικά με την φύση του χώρου και του χρόνου, εξακολουθεί να αποτελεί κεντρικό αντικείμενο της επιστημονικής έρευνας σε φυσική, κοσμολογία, και μαθηματικά, ενώ το επώνυμο του χρησιμοποιείται ως χαρακτηρισμός για να δηλώσει πως κάποιος έχει υψηλή ευφυΐα.

UNLOCKING THE TRUTH

Διαβάστε Τώρα ΔΩΡΕΑΝ Όλα τα Προηγούμενα Τεύχη από την Διεύθυνση
<https://issuu.com/erenzw>

Τεύχος 1

Απόστολος Χειρδάρης - Ο Διάβολος και η υπόσταση του ανά τις θρησκείες και τις φιλοσοφίες στον κόσμο.

Νίκος Αποστολόπουλος – Εκτόπλασμα: Η φυσική απόδειξη της επικοινωνίας με τους νεκρούς

Θανάσης Βέμπος - Συνέντευξη του εξερευνητή του Αλλόκοσμου

Γιώργος Λεκάκης - Υδάτων παράδοξα

Δήμητρα Καλλινίκου - Λατρεία των άστρων – Ιερά ζώα και συλλογική μνήμη

Δημήτρης Μακρινδόπουλος - Υποβρύχιες γεωμετρικές και μεγαλιθικές κατασκευές στην Ελλάδα, σύμφωνα με το Google Earth

Νίκος Αποστολόπουλος - Το συμβούλιο των «Εννέα» και τα απόρρητα πειράματα του Puharich

Τεύχος 2

«Ταξίδια Μινωιτών στον Καναδά», του ερευνητή Αιγαιακών Γραφών Μηνά Τσικριτή

«Αργώ, μια Χρονοδότρα», του αστρονόμου/αστροφυσικού Χαρίτων Τομπουλίδη

«Υπνοσκόπηση: Ο Δρόμος για να Βλέπεις Μέσα σου», Συνέντευξη του Υπνοθεραπευτή Νάσου Κομιανού

«Η Προέλευση της Ζωής και η Κατευθυνόμενη Πανσπερμία» της Δήμητρας Καλλινίκου

«Η Γένεση του Ανθρώπινου Είδους κατά την Ελληνική Μυθολογία» της Ειρήνης Σπανοπούλου

«Πνευματική Αφύπνιση και Συνειδησιακή Μοναδικότητα» του Απόστολου Χειρδάρη

«27ο Διεθνές Συνέδριο UFO» του Ματθαίου Αικατερινίδη

«Δράκοι, Μυθικά Πλάσματα ή Πλάσματα μιας άλλης Εποχής;» του Στάθη Γλιάτη

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ
“UNLOCKING THE TRUTH” ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΣΤΙΣ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

©Ερ.Ε.Ν.Ζω 2018